
Nu uita,
Pasadena
Sidney
Sheldon

SIDNEY SHELDON

NU UITA,PASADENA

Capitolul unu

Doctorului Frank Updike nu-i plăcea cafeaua de la automat. Chiar şi când era de gardă, prefera să şi-o facă după tabieturile sale. Mama lui era franţuzoaică născută în New Orleans, iar în familia lor, cafeaua era o instituţie.

Tocmai sorbea prima gură din ceaşcă, se instalase în fotoliul camerei de gardă şi prinsese o staţie de radio locală care difuza Whitney Houston, când uşa s-a deschis.

— Domnule doctor... — era Louise. Ca de obicei, vorbea în şoaptă. O internă de 24 de ani, înaltă, brunetă, eleva lui Frank.

— Ce e, Louise?

— O urgenţă, domnule doctor. O coliziune în lanţ pe autostrada dinspre Denver. Poliţia şi pompierii ne trimit opt răniţi grav.

Frank şi-a dat ochii peste cap. Spera să aibă o gardă liniştită. Ca de fiecare dată când lucra în tură cu Louise. Nimic nu era mai plăcut decât să stea de vorbă cu ea. Pretextul era, de regulă, un anumit subiect medical. Dacă aveau noroc să nu-i deranjeze pacienţii, erau în stare să discute ore în şir.

Mildred devenise mai mult decât obositoare, acasă, iar Frank şi cu ea abia daca-şi mai dădeau bună-seara când se regăseau în bucătărie, după orele de program. Mâncau în tăcere şi se întrebau unul pe altul dacă au nevoie de ketchup sau de sare. „Poate că e stressul”, încercase Frank să-şi găsească o justificare.

Mildred ar fi putut oricând să-l dea în judecată pentru neglijarea îndatoririlor de bun soţ. N-o mai făcuse cu ea, de ani de zile. „Poate că e stressul. Poate că devin impotent”, îşi spunea el, citind articolele de specialitate ale colegilor de la psihiatrie.

Pentru că, nu era vorba numai de Mildred. Femeile, în general, nu-l mai interesau. Era imun la prezenţa lor. Asistenta şefă de la chirurgie plastică – şi Dumnezeu ştie cât de bine arată! — îi făcuse avansuri de mai multe ori, însă Frank o refuzase constant. Ca și cum, gata, sexul devenise ceva trecut. Sexul şi tandreţea. Cel puţin, era bine că scăpase de o problemă, obişnuia Frank să-şi spună în sinea lui, zâmbind amar.

Asta se întâmplase până ce apăruse Louise Cadigan. Frank Updike îşi imaginase că este vaccinat împotriva femeilor până să apară Louise la PASADENA MEMORIAL HOSPITAL, ca internă în chirurgie.

— Louise Cadigan va lucra cu tine, Frank. Este logodnica lui Sidney Mailer. Iar tatăl lui Sidney a fost coleg de liceu cu mine în Atlanta – îi spusese profesorul Starling. Fata asta a luat 91% la National Board. Teoretic, trebuie să scoţi un chirurg respectabil din ea.

— Din Atlanta? Şi Louise asta vrea să se întoarcă în Georgia? — se mirase Frank în biroul şefului său.

Profesorul Starling ridicase din umeri. Atlanta, Georgia. Un loc misogin. Femeile se învârteau mai mult prin jurul casei: găteau, făceau cumpărături şi spălau. Aşa era în Sud. Câteva, mai bătăioase, ajunseseră prin administraţie şi avocatură, dar lumea chirurgicală din Georgia trasase o linie clară: domnişoarele şi doamnele n-aveau niciun motiv serios să ia bisturiul în mână.

— Viitorul ei socru, Henry Mailer, e într-un consiliu de administraţie al angrosiştilor de bumbac din Atlanta. Tatăl puştoaicei e contabilul lui şef. Nu mă interesează ce au de gând sa facă cu ea. Că se întorc în Georgia, sau că rămân pe-aici pe undeva. Tot ce vreau este ca tu să scoţi ce e mai bun din ea. Din punct de vedere chirurgical, bineînţeles...

Profesorul Starling începuse să-şi aranjeze hârtiile pe birou. Frank trebuia să se pregătească de sfârşitul întrevederii. Ştia de ce fusese ales. Pe lângă spiritul practic profesional, toată lumea ştia că Frank nu se aventurase cu nicio femeie – nici în spital, nici în hotelurile din Reno. Chestia asta era o ciudăţenie pentru obişnuiţii mediului medical, dar era un fapt de care ţinuse cont Starling.

— În regulă, d-le profesor. Am să văd ce e de făcut cu fata asta – promisese Frank şi se ridicase de pe scaun – Unde e?

Starling a apăsat pe butonul interfonului:

— Sly, drăguţo, invit-o pe domnişoara doctor Cadigan în biroul meu.

La început, nu-i lăsase niciun fel de impresie lui Frank. O ţipă neconvenţională, în orice caz, raportat la scurta biografie pe care i-o prezentase profesorul. Venise la angajare, îmbrăcată în jeansi decoloraţi şi în tricou. Taică-său era plin de bani, prietenul ei avea o rentă comparabilă cu veniturile lui de chirurg, provenea dintr-un stat conservator, dar ea apăruse în biroul lui Starling ca şi cum abia ar fi coborât dintr-un autobuz GRYHOUND. Îi mai lipsea doar rucsacul ca s-o iei drept o sezonieră care venise la cules de fructe în California.

Asta fusese prima impresie. Acum, îmbrăcată în costumul alb – cel pe care îl folosea de regulă în gardă – impresia era cu totul alta.

— În cât timp ajungem la camera de urgenţe?

— În cel mult zece minute o să fie aici. Opt ambulanţe.

— Bine. Bine, domnişoară. Ştiţi să-i puneţi în priză pe hirsiiţii ăia de jos, nu? Coborâţi, faceţi preparativele. Vin şi eu imediat.

Louise a zâmbit discret, ca şi cum ar fi fost jenată că-l deranjase pe mentorul ei, dar, asta era treaba.

N-aveau de ales.

S-a răsucit şi a ieşit din camera de gardă, lăsând o aromă discretă de Lavender. Frank a mai sorbit o gură de cafea, a aprins o ţigară, a tras două fumuri, după care a stins-o în chiuvetă. Fumatul era interzis în spital, numai că Frank Updike era Frank Updike, tânără speranţă a chirurgiei din Pasadena, tânărul maral care nu se încurca cu nicio asistentă, tipul care vorbea frumos până şi cu

drogaţii aduşi de poliţie la camera de gardă – cei pe foaia cărora toţi ceilalţi doctori scriau: M.D.R. Adică, Morman De Rahat.

— Trei au fracturi ale membrelor inferioare. Doi au traumatisme mixte, toraco-abdominale. Trei au murit pe drum.

Frank a dat din cap, prefăcându-se că este atent la ce-i spunea Louise. Numai că urmărea cu maximum de concentrare mâinile ei care tocmai palpau pectoralii unui tânăr şofer în comă. Degetele ei albe şi lungi erau un lucru pe care merita să-l urmăreşti. Chiar şi atunci când examinau un pacient.

Cu un traumatizat trebuie să te porţi cu blândeţe. Frank îşi imagina cum ar fi fost dacă Louise ar fi făcut aceleaşi gesturi dacă...

— Bănuiesc că ai stabilit priorităţile! i-a zis Louisei, oarecum răstit.

— Bineînţeles, domnule doctor! Cei cu fracturile n-au nevoie decât de aparat gipsat. Ceilalţi doi însă...

— Ai sunat la blocul operator? a întrebat el, din ce în ce mai răstit.

— Da! — i-a răspuns Louise, îmbujorându-se. Nu era decât interna lui Frank Updike, MD. Frank Updike ar fi putut să şteargă pe jos cu ea, dacă ar fi avut chef.

Era o regulă în spitale. Internii trebuiau să înghită toate hachiţele şefilor, ca în armată. Spitalele astea aduceau o grămadă de bani şi ar fi fost o prostie să nu scoţi untul din

angajaţi. Echipele de urgenţă aveau obligaţia să funcţioneze ca unse, tocmai ca să facă faţă situaţiilor ca cea de astăzi..

Numai că Louise nu pricepea. De ce Frank vorbea atât de frumos şi de prevenitor cu ea atunci când erau singuri, dar nu pierdea nicio ocazie să-i arate că, de fapt, în timpul serviciului efectiv, ea nu era decât o prăpădită de internă? De ce se purta într-un fel când nu-i vedea nimeni, şi de ce făcea circul ăsta de faţă cu ceilalţi?

— Pe domnul Starling l-a anunţat cineva? a întrebat Frank.

Asta cădea în sarcinile Louisei. De fapt, fusese primul lucru pe care îl făcuse, după evaluarea răniţilor.

— Măcar atâta lucru ştiu să fac, domnule doctor! s-a înroşit Louise şi mai mult.

— Nu mă interesează ce credeţi dumneavoastră că ştiţi să faceţi, Cadigan! Vroiam doar să ştiu dacă vine Starling. În doi, nu putem face faţă operaţiilor!

A privit-o drept în ochi, obligând-o să-şi coboare privirea. Era momentul să se comporte scârbos, o ştia, şi al naibii să fie dacă n-o s-o facă pe Louise să plângă, pentru a-şi păstra imaginea, de chirurg care ştie să-şi stoarcă internii ca pe lămâi.

Chiar atunci, profesorul Starling a intrat în camera de gardă. Când naiba avusese timp să se schimbe în uniforma de spital?

— Cum stăm, Frank?

— Doi băieţi. Sunt deja în drum spre sală. Probabil că anesteziştii le-au băgat deja tuburile în gât. Doar eu şi Cadigan nu făceam faţă. Aşa că...

— Ştiu, ştiu! Aţi obţinut semnătura de la ei?

— Sunt în comă, d-le profesor. Şi nici rude sau prieteni de-ai lor n-au apărut încă...

Au ieşit din camera de gardă, îndreptându-se spre blocul operator. Secretara de pe culoar i-a strigat:

— Pompierii ne mai trimit două ambulanţe!

— Superb! a pufnit profesorul Starling. Tocmai urmăream finala NBA, Convenţia Coastei de Est. Ce zici, bate Baltimore?

— Nu mă pricep la baschet, d-le profesor! Dacă nu apar rude sau prieteni, o să trebuiască să punem noi semnăturile lor pe accepturile operatorii...

Starling s-a strâmbat. Tipul ăsta, Frank, era de piatră, sau ce? Baltimore juca cu Miami şi pe el îl durea în cot. Semnăturile alea nenorocite pe accepturile operatorii erau o formalitate în cazul urgenţelor. Când dracu' să fi avut timp să fi venit rudele sau prietenii accidentaţilor? Coliziunea abia avusese loc pe autostradă, se dăduseră câteva imagini şi anunţuri la radio şi la TV, dar, era mai mult ca sigur că soţiile, fraţii sau taţii celor buşiţi printre oţelurile şi banchetele camioanelor stăteau liniştiţi acasă, privind la reclame sau la serialele preferate.

— Să ne aduceţi hârtiile la blocul operator! a lansat Frank în trecere pe lângă secretară. Nu intrăm în sală până nu semnăm!

— Ce naiba, Frank? Tu şi Louise puteaţi să mă semnaţi şi pe mine... tipii ăştia sunt pe moarte! Doar nu stăteaţi în semnătura mea. De ce n-ai semnat deja, tu şi Louise?

— Semnătura mea şi a lui Cadigan nu sunt suficiente din punct de vedere legal, domnule! Trebuiesc trei semnături avizate... În plus, Cadigan nu e decât internă...

Starling s-a împiedicat în timp ce intra în spălător. Holbase ochii şi se zgâia la Frank.

— Cadigan? Adică, tu nu-i spui pe numele mic? Nu-i spui Louise?

Se dezbrăcau deja de halatele de salon şi îşi puneau măştile. Louise răsărise lângă ei, aducând-o pe secretară cu cele două formulare de accept al operaţiei.

— Actele, domnule profesor! a spus ea.

— Dă-le încoace Louise! — s-a scotocit prin halat – Fir-ar să fie! Nu ştiu pe unde mă-sa mi-am lăsat stiloul... N-are nimeni un pix ceva?

Secretara i-a împins un pix BIC şi i-a arătat unde să semneze.

Frank şi-a făcut şi el hieroglifa. În fine, Louise a semnat şi ea petecul de hârtie.

— Bun. Suntem în legalitate! a dat Frank de câteva ori din cap.

— Cadigan! Fii atentă cum te speli, fir-ar al naibii să fie! Hârtiile astea ar fi trebuit să îl aştepte pe domnul profesor încă din camera de gardă!

Starling dăduse drumul la apa sterilă şi începuse să se spele. I-a făcut cu ochiul internei.

— Nu-ţi face probleme, Louise! Am impresia că Frank e nervos în seara asta.

— D-l doctor Updike este întotdeauna imprevizibil, d-le profesor. Dar sunt mulţumită. Măcar nu înjură şi nu-mi face propuneri să petrecem gărzile în alt fel...

— D-l doctor Updike?! — profesorul era din ce în ce mai mirat.

Asta era doar pentru şoferii de pe ambulanţe. Pretindeau respect doar de la cei din afara casei. Dar, în spitale, o stabiliseră şi psihologii, treaba mergea mult mai bine dacă limbajul era mai direct şi fără înflorituri.

Secretul era să păstrezi ierarhiile, iar asta nu însemna să vorbeşti ca la coktailuri.

— Şi tu îi spui pe numele de familie?

Louise n-a mai apucat să-i răspundă. Cronometrele au ţârâit. Anesteziştii le făceau semn din sală să intre odată.

— Poate că aveţi chef să operaţi nişte tipi în viaţă!

Primul a intrat profesorul. L-a urmat Louise.

Ultimul care a intrat a fost Frank, mergând încruntat.

De fapt, vroia doar să mascheze interesul cu care urmărea mersul uşor săltat al Louisei. Silueta subţire în combinezonul albastru de sală. Părul negru strâns în calota de hârtie albă, contrastând cu ochii negrii şi cu buzele rujate discret.

— Treci la locul tău! i-a spus el, dur.

Apoi, au început operaţia.

Dr. Frank Updike arăta chiar foarte bine acum. Stătea relaxat, în fotoliul camerei de gardă. Nu-şi schimbase costumul din blocul operator – tricoul verzui cu mâneci scurte, croite larg, gen chimono.

Fuma şi sorbea rar din cafeaua pe care o preparase din nou, servind-o şi pe Louise.

Fuma şi sorbea rar din cafeaua pe care o preparase din nou, servind-o şi pe Louise.

Ochii lui verzi o priveau dintr-o parte, iscodind-o. Se întreba dacă îi place, sau nu, cafeaua pe care i-o oferise. S-a întins, braţele i s-au încordat, iar venele i s-au reliefat. Fusese campion universitar la suta de metri, în ciuda faptului că era alb şi că, încă de pe atunci, fuma un pachet de ţigări pe zi.

Louise se mira cum de reuşise să se întreţină atât de bine.

— Cum ţi se pare cafeaua? a întrebat-o.

— Nici nu se compară cu ce se cumpără prin baruri. Despre aia de la automat, ce să mai vorbesc...

Frank a zâmbit. Era satisfăcut, era chiar foarte satisfăcut, a remarcat ea. Poate că din cauza asta nu se îngrăşase, ca ceilalţi practicieni din Pasadena şi de oriunde altundeva? Poate că era un tip care ştia să se bucure periodic, poate că din cauza asta nu-şi arăta vârsta, poate că din cauza asta i se asortau ochii verzi cu părul negru, tuns scurt, poate că...

Dacă stătea să se gândească bine însă, Frank Updike, MD, FAS, nu avea decât 36 de ani. Mă rog, nici pe ăştia nu şi-i arăta. Făcuse sport, nu băuse, nu făcuse excese

sexuale, trăia după un metronom intern, poate că asta era explicaţia.

Deja, se iveau zorii. Dr. Updike şi-a înăbuşit un căscat.

— V-aţi comportat excelent, Cadigan! sunt mulţumit de dumneavoastră.

— Probabil. În orice caz, nu mi-aţi dat să înţeleg asta în timpul operaţiei.

N-o repezise. Nu. Pur şi simplu, îi vorbise tăios, scurt şi la obiect. Nu era genul lui să urle, sau să facă tămbălău, ca ceilalţi specialişti. Numai că se comporta diferit.

— Domnişoară Cadigan! Chirurgia nu-i pentru smiorcăiţi! Când pui bisturiul pe pacient, curge sânge, nu iaurt! Ce-aţi fi vrut? Să vă laud, periodic, în timpul operaţiei? Perfect, Cadigan! Un gest splendid, Cadigan! Asta vroiaţi?

— Nu. Nu asta vroiam. Numai că nu vă înţeleg totdeauna, sunteţi inconstant, domnule doctor...

Frank a izbucnit în râs. S-a ridicat din fotoliu şi, din doi paşi elastici a ajuns la fereastră. A deschis-o, lăsând să intre în cameră aerul proaspăt al zorilor.

Clădirile joase ale Pasadenei şi străzile în care începeau să-şi aducă vânzătorii cărucioarele cu hotdogs şi hamburgeri.

— Păi, aşa sunt eu, domnişoară Cadigan! Inconstant. E cea mai bună politică pentru un chirurg. Ce? Vi s-a părut vreodată că pacienţii seamănă între ei? Cazurile nu sunt inconstante?

— Ce legătura are asta cu mine, domnule doctor?

— Profesorul Starling mi-a spus că trebuie să scot din dumneavoastră tot ce se poate scoate! şi al naibii să fiu dacă n-am s-o fac, Cadigan!,

Beep-erul ei a sunat de câteva ori. „D-l Sidney Mailer vă aşteaptă la ieşirea C, domnişoară doctor!”

— Cobor imediat! a răspuns Louise în beep-er. S-a întors spre Frank. Se sprijinise de pervazul ferestrei şi îşi încrucişase braţele. O privea lung, zâmbind discret. Ce naiba putea el să înţeleagă?

Poate că expresia ei fusese prea sugestivă, iar el se prinsese de ce era Sidney atât de insistent în ultimul timp? Oricum, doctorul Frank Updike era o prezenţă liniştitoare. Mâinile lui cu vene proeminente care înodau ca şi cum ar fi jucat pentru un public venit la o reprezentaţie de prestidigitaţie. Opera ca şi cum era pe o scenă participând la un show multimedia.

— Cum adica, să scoţi ce e mai bun din mine? a râs ea.

— Păi, cel mai bun chirurg pe care îl cunosc, sunt chiar eu! — s-a strâmbat Frank, autoironie – Scopul meu este să te fac la fel de bun ca mine, Cadigan!

— La fel de inconstant? l-a luat ea peste picior.

— Bineînţeles! a spus el serios. N-am stabilit că ăsta e cel mai important lucru la un chirurg?

Face jocuri de cuvinte, şi-a zis Louise şi a ieşit din cameră, salutând regulamentar. Un La revedere sec, cel pe care şi-l adresau când se depărtau de fiecare dată oamenii care n-aveau nimic de împărţit.

Capitolul doi

Sidney a demarat nervos, imediat cum Louise s-a urcat în Chevrolet.

— Salut! i-a spus ea zâmbind şi l-a mângâiat pe umăr.

— Salut! a răspuns el, cu jumătate de gură. Cum a fost garda?

— Coliziunea de pe autostrada Denver. Am primit şi noi câțiva accidentaţi.

— Aha...

Sidney mormăise cu subînţeles. Louise a pufăit şi s-a trântit pe banchetă, privind drept în faţă. Amicul ei apăsase şi mai tare pe acceleraţie, depăşind automobilele care se duceau spre centrul oraşului.

Louise a văzut un semn de restricţie de viteză, s-a uitat la vitezometru şi a spus, rar:

— Mergi prea repede, Sid!

— Eu am dormit bine. Acasă. Nu sunt obosit, aşa cum zici tu că eşti. Eu n-am operat azi-noapte. Eu sunt stăpân pe deciziile mele la ora asta. Pot judeca extrem de corect la ora asta.

Louise a regretat pentru a nu ştia câta oară că se lăsase de fumat. Acum, ar fi avut poftă să-şi aprindă un Lucky Strike. Sid nu renunţase la ideile lui... Măcar dacă s-ar fi dus la program...

— Mergi la birou? l-a întrebat.

— Azi este sâmbătă, ai uitat? i-a replicat. Procuratura e închisă sâmbăta. Iar eu nu sunt de jurna.

Louise habar nu avea în ce zi a săptămânii erau. Sâmbătă, sigur că da, era o zi superbă, ar fi putut să se ducă undeva în Stâncoşi la o cabană, sau la observator, sau să se repeadă până la Reno. Aşa făceau sâmbetele. Era week-end şi obişnuiau să iasă din Pasadena.

Numai că Sidney Mailer avea un program special pentru week-endul în curs.

A oprit în faţa casei, au ieşit din maşină, Sid a salutat pe vecinul Maxwell care tundea gazonul. Au intrat în casă.

— Cafea? a întrebat-o.

— Nu, mulţumesc. Aş vrea să mănânc ceva.

Sidney îşi agăţă sacoul în cuier. Louise s-a descălţat din mers şi s-a trântit pe sofa.

— Vrei să mănânci ceva. Ceva care să nu-ţi dea greţuri, este?

Louise a închis ochii şi şi-a pus picioarele pe măsuţa joasă din mijlocul salonului.

— Crede-ma, Sid! sunt obosită! Pe cuvântul meu că sunt obosită!

— Tocmai pentru că eşti obosită, te-am întrebat. Ce-ai vrea să mănânci? Ce-ai mânca tu acum fără să ţi se facă greaţă?

Doamne! Iar începe! Louise şi-a masat ochii. Sidney era un tip tare de treabă. Ştia să se poarte frumos, arăta bine – îi mai lipseau doar casca de oţel şi genunchierele ca să

semene cu J.D.Hagg, de la echipa de fotbal Cardinals, avea bani nemaipomenit de mulţi şi, ea chiar se îndrăgostise de el.

Acasă, la Atlanta, lumea spunea că nu e decât un calcul rece de-al lui Cadigan bătrânul, dar ea chiar îl iubea pe Sid. Era sigură de asta. Îl iubea pentru că era Sid, nu pentru că era Sidney Mailer, fiul lui Henry Mailer.

Deşi, se simţea bine când spunea unuia şi altuia că intră în casa Mailer de pe Savanah Bouleverd în calitate de viitoare noră a averii infernale de angrosist în ramura bumbacului şi a textilelor. Era de-a dreptul îndrăgostită de Sid, în ciuda faptului că lumea bârfea că la mijloc nu e decât dorinţa ei de a-şi găsi un loc călduţ, printre familiile sudiste de viţă veche.

— Pot să mănânc din orice fără să-mi fie greaţă.

— Serios? De-aia iei Buscopan înainte de masă? De-aia eşti aşa de ameţită după o friptură în sânge? De-aia te închizi la toaletă şi vomiţi câte zece minute în şir pe seară?

— Sid! Chestia asta mi se întâmplă mie! Dacă e să mă simt rău, eu sunt aia care o încasează, nu tu!

Sidney s-a aşezat pe fotoliul din faţa ei, i-a privit picioarele subţiri, apoi ochii i s-au oprit asupra taliei.

— N-ai să mai fii la fel de subţire ca acum! a încercat el să glumească, după care şi-a scos din pachet o ţigară, şi-a aprins-o, a suflat fumul în sus şi a întins spre ea mâna:

— Eu zic că poţi să te reapuci de fumat, Louise. Am aranjat cu un tip din Pacoima. Mi-a garantat că n-ai să

simţi nimic. O jumătate de oră, şi gata. În trei ore, suntem înapoi acasă. Tipul a promis că la el nu sunt complicaţii...

—Nu-mi explica mie care e treaba cu avorturile, da? Nu-mi spune mie cum e cu chiuretajele!

— Gândeşte-te ce noroc, Louise! California este cu adevărat un stat liberal. Poţi face chiuretaje când vrei, unde vrei, fără probleme. Chiar şi în week-end.

Louise a dat de câteva ori din mână, îndepărtând fumul de ţigară. Şi-a mai frecat ochii de câteva ori şi a spus, cât se poate de liniştită:

— Sid! N-am să fac chiuretajul asta!

— Mă rog. Înţeleg. Acum eşti puţin obosită. Te odihneşti o oră-două, şi pornim spre Pacoima. I-am explicat situaţia ginecologului, şi el a zis că n-o să ţină cont de niciun fel de programări. Te bagă pe tine în faţă.

— Pricepe, Sid! Nu vreau să fac chiuretajul ăsta!

Sidney a tras adânc din ţigară şi s-a ridicat de pe fotoliu. Păşea apăsat pe mocheta pufoasă, ridicase sprâncenele. Louise l-a urmărit cu lentoare. De ce naiba vroia el să scape de copilul ăsta? În definitiv, hotărâseră deja. În aprilie ’90 se vor căsători la Atlanta. O sarcină de trei luni şi jumătate se maschează foarte uşor cu o rochie de mireasă atent croită. Totul era s-o facă aici, la Pasadena, ca să nu vuiască Georgia că el şi ea trântiseră un copil înainte de termenul admisibil într-un teritoriu conservator, cum era Georgia.

Sidney şi-a trecut cu mâna prin părul blond, tuns scurt, în amintirea serviciului militar petrecut la Fort Bragg, la

Marines. Figura lui sigură, cea cu care îi scotea din minţi pe borfaşii pe care îi ancheta.

Figura lui cu care, Louise o auzise, le sucise gâtul fetelor din administraţia Procuraturii.

— Uite ce e, Louise! Cum crezi că or să încaseze bătrânii chestia asta? Ai mei, ai tăi... Ce-o să zică? Ce-o să spună când o să vadă că naşti doar la câteva luni după căsătorie?

— Ce-o să spună?! Dar acum, ce spun? Ce spun de chestia asta, că locuim împreună, la peste 1000 de mile de casă? Crezi că-şi imaginează că stăm în camere separate?

— Pasadena e departe de Atlanta, cum zici. Numai că ştii cum e regula pe la noi. Ziarele vor anunţa naşterea copilului nostru, în Atlanta. Iar ăia, abia vor aştepta să sară cu gura.

— Nu fac chiuretajul!

— Bine. Să zicem că nu-ţi pasă de ce zic familiile de la noi. Ce te faci cu cariera ta? Ce faci? Întrerupi internatul?

— Şi alte fete l-au întrerupt!

— Fetele alea nu lucrau chirurgie, Louise. Mi-ai explicat ce este chirurgia. Şi mi-ai spus de tipul ăsta, Frank Updike. Crezi că ăsta va sta după tine să naşti, ca să se reapuce de pregătirea ta după ce-ti termini tu concediile?

— Cred că-l pot convinge pe doctorul Updike să facă asta.

— Bun. Şi cu examenele ce faci? Am înţeles că e o limită de vârstă şi că n-ai voie să dai decât de trei ori examenul... Dacă nu-l iei din prima?

— Sid! Asta e treaba mea!

De data asta, Sidney s-a apropiat de sofa şi a apucat-o de umăr pe Louise. A strâns-o, şi a întors-o cu faţa spre el. Se înroşise la faţă:

— Perfect! Toate astea sunt treburile tale! Numai că şi eu trebuie să obţin un post mai bun în procuratură! Aici! La Pasadena! Asta înseamnă că timp de un an o să trebuiască să muncesc ca apucatul! Cum vrei să mă ocup de copilul ăsta dacă o să lipsesc de-acasă tot timpul?

Louise s-a smuls din strânsoarea lui. Cu un gest brusc, şi-a coborât picioarele de pe masă şi s-a ridicat:

— Sid! Bărbaţii nu alăptează şi nu spală scutece! şi, în caz că n-ai auzit, există servicii speciale care se ocupă de baby-sitting!

— Eu am o responsabilitate de copilul ăsta! N-am să-l las de capul lui! Nu e momentul să facem un copil, Louise! Nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru părinţii noştrii! — a strigat el.

De ce oare şi-a amintit Louise chiar atunci de Frank? Pardon – instinctiv şi-a corectat gândurile: Dr. Frank Updike. El nu striga niciodată.

— Chestia e că, el există deja, Sid! E deja în mine şi trăieşte! Aşa că nu se mai poate pune problema dacă e sau nu momentul pentru el. Deja există!

Sidney a pufnit în râs şi s-a dus la bar. A turnat într-un pahar câteva picături de bourbon şi s-a întors spre Louise:

— Nu vrei şi tu puţin?

— Nu.

Sidney transpirase. Louise s-a aşezat la loc pe sofa, cu ochii ţintă la cămaşa logodnicului ei. Se umezise pe spate şi la subsuori. Ce avea cu copilul ăsta? Era şi copilul lui, nu? Era copilul lui şi al ei, trebuiau să se căsătorească peste două luni, ce era în neregulă?

— Sid! Vrei să ne despărţim, cumva? Vrei să ne despărţim şi din cauza asta vrei să scapi de copil?

Bărbatul a căscat ochii şi a pus paharul la loc pe tăviţa de pe bufet.

— Louise, nu! Nu vreau asta Louise! Doamne... doar nu te-ai gândit că... că e cineva la mijloc şi că eu... adică...

Louise a izbucnit în râs. Ştia ce se întâmplă cu Sidney când minte. I se înroşeau urechile şi zâmbea tremurat. Acum, fusese pur şi simplu luat prin surprindere. N-o minţise. Nu era nimeni altcineva, de fapt, nici nu prea avea cum să fie altcineva – era o problemă de puritanism aiuritor la familii precum Mailer, fiind crescuţi în puf de mici, aveau timp să deprindă mârlăniile doar de pe la 30 de ani încolo.

Atunci, de ce nu vroia copilul? Brusc, Louise şi-a mai amintit de o trăsătură caracteristică familiilor precum Mailer: erau mai încăpăţânaţi decât catârii.

— Sid! Ce-ai să faci dacă n-am să fac chiuretajul? Sidney s-a apropiat încet de sofa. De data asta se uita îngrijorat la Louise. Dar ea îl luase prea repede, el n-avea timp să găsească o minciună potrivită, şi bănuia cât se poate de corect, că ea îl va prinde oricum dacă încerca s-o tragă pe sfoară.

— N-aş vrea să te pierd, Louise! N-aş vrea, crede-mă! Dar simt că am şi altceva de făcut în viaţă... — se bâlbâia, ca un tip bine crescut ce era – Nu e momentul să avem un copil, Louise! suntem amândoi tineri... Dă-mi şansa asta, Louise! Să ajung acolo unde trebuie şi, după aia, o să facem şi un copil...

Vreau să aibă toate şansele, Louise!

Ce şanse? Sidney Mailer va moşteni o avere fabuloasă. Nu banii erau problema. Nu banii. Numai ambiţia asta idioată a lui Sid de a arăta că e în stare să urce şi singur scările, asta era!

Ar trebui să mă duc în camera mea, să-mi fac bagajele şi să plec. Ar trebui să fac copilul ăsta. Sidney a ghicit-o însă, imediat:

— Ce-or să spună ai tăi, Louise? Mama ta e tare bolnavă... Nu ştiu cum ar încasa chestia asta... Louise Cadigan rămasă singură, cu un copil din flori pe cap...

—Dar ce-ar spune ai tăi, Sid? Să-ţi abandonezi logodnica, lăsând-o cu un copil din flori pe cap?

S-au privit câteva secunde. Practic, dacă se gândeau bine, ar fi putut amândoi să dea un picior situaţiei şi să-şi vadă de drum. Pe căi separate. Ce-ar fi putut pierde? Ce-ai fi putut pierde în afara celor trei ani petrecuţi până acum împreună?

— Bine. Să mergem la Pacoima – a spus Louise.

Sidney a răsuflat uşurat. Totul mersese perfect până rămână Louise însărcinată. Nu erau motive ca lucrurile să nu meargă la fel de bine între ei după ce copilul ăsta va

dispare. Trebuia doar puţină răbdare. Să devină ea specialist, să devină el procuror districtual...

Copilul putea să vină atunci.

Capitolul trei

Marjorie făcuse o emisiune TV cu Frank. Ea era anchorman la Pasadena Cable Networks. Pentru toată lumea, era Marjorie Wallace, şmechera care le închisese gura guvernatorului de California şi avocatului Dwayne, care o reprezentase pe Jayne Caldwell în procesul cu Myke Tyson.

Pentru Frank, în vila lui de la Palo Alto, Marjorie nu era decât Marjorie. O chestie făcută din obligaţie, ca o îndatorire sociala. Până la un punct, situaţia era superpozabilă cu ce i se întâmpla lui Mildred. Numai că Marjorie dorise să se şi culce cu el, chestie care, în ceea ce o privea pe Mildred, Frank reuşise să scape. „Te pomeneşti că a făcut emisiunile astea cu mine doar ca să ajungem acum să facem dragoste?"

— Hai! îl chemase Marjorie, zâmbind. Ea nu ştie unde eşti, nu? Vreau să zic: Nu i-o trece prin cap să vină aici?

— Stai liniştită! i-a spus Frank.

Îi spusese lui Mildred că se duce până la San Francisco, la un simpozion de traumatologie, iar ea îl înregistrase cu ochii căscaţi la campionatele de „American Gladiators". Pur şi simplu, n-o interesa ce face şi unde se duce Frank.

Marjorie era o blondă înaltă şi bine făcută, aşa cum sunt prezentatoarele TV. Se uita la el rugător, buimăcindu-l pe Frank. Singura care îl făcuse să uite de imunitatea pe care o resimţea faţă de femei, probabil că stătea acum cu

prietenul, sau logodnicul ei, ce naiba îi era, în Pasadena. La ora asta, probabil că adormiseră după o duminică petrecută la munte, la un restaurant chinezesc şi, în fine, în pat.

Ce naiba putea să facă cu o femeie de care n-avea chef? Frank a apucat-o pe Marjorie de mână şi s-a aplecat asupra ei. Îi auzea respiraţia din ce în ce mai grea şi i-a simţit braţele cum îi cuprindeau umerii.

— Te doresc mult, mult... a şoptit Marjorie cu vocea aia a ei joasă cu care îi punea în încurcătură pe grangurii din politică şi din administraţie.

Frank nu s-a simţit în stare să-i spună nimic. A sărutat-o însă, prelung, după care a cuprins-o şi el în braţe, cufundându-şi capul în părul ei. Marjorie a oftat prelung, simţindu-l pe Frank cum îi mângâia sânii şi cum, încet-încet, o muşca delicat de lobul urechii. L-a strâns şi mai tare, iar Frank a început să coboare, sărutând-o pe gât, pe piept – ajunsese deja pe abdomen, făcând-o să se cutremure.

— Ştiu că mă vrei, Frank! Ştiu că mă vrei! a şoptit ea răguşit, făcându-i loc. L-a cuprins cu picioarele – Spune-mi că mă vrei, Frank!

Frank a continuat însă să o sărute metodic. Ca şi cum făcea o disecţie. În niciun caz nu trebuia să înceapă să vorbească. Să nu spună nimic. Singurul nume care îi venea în cap era numele Louisei, iar ea, îşi putea imagina asta foarte bine, se simţea bine în cu totul şi cu totul alt loc.

Dar, Marjorie nu trebuia să-şi dea seama de asta. A continuat s-o strângă la piept, s-o sărute şi să parcurgă acel act ciudat, păcălind-o. Muşchii lui se încordau, împrumutând ritmul femeii. S-a trezit că se gândeşte că, aşa cum el o dorea pe Louise, aşa s-ar fi putut ca şi Marjorie să-l dorescă pe el.

Trebuia să-i ofere femeii cu care făcea dragoste tot ceea ce ar fi dorit ca Louise să-i ofere.

— Marjorie... a şoptit, cu voce gâtuită. Marjorie...

Simplul fapt de a-i fi pronunţat numele a părut că o dă peste cap pe Marjorie. Era bine cu bărbatul asta, era bine cu el, care o mângâia atât de senzual şi potolit... Nu ca amicii ei de duzină cu care se încurcase prin studiouri, sau după emisiuni. Ăia îşi făceau treaba ca să termine ei, negândindu-se o clipă măcar la ea. Nu putea fi sigură că Frank ţine la ea în adevăratul sens al cuvântului, dar ce importanţă avea? Frank ştia să se poarte cu o femeie. Ştia să o atingă acolo unde vroia ea să fie atinsă, să fie tandru şi pătimaş. Nu era ca acei macho care făceau cu ea exerciţii de gimnastică la orizontală, pentru ca apoi s-o privească, mândrii de performanţele lor, abia aşteptând ca ea să le spună cât de minunat fusese totul.

O făcuse de fiecare dată. Le spusese mereu că erau cei mai teribili. Într-un fel, asta făcea parte din meseria ei. Lui Frank o să i-o spună însă convinsă că nu-l minte deloc. Îi săruta genunchii cu blândeţe acum, amânând şi mai mult apropierea pe care ea şi-o dorea din ce în ce mai mult.

Apoi, a cuprins-o după umeri şi a sărutat-o pe gură lung.

— Te iubesc, Frank – i-a şoptit – Aşa cred. Cred că te iubesc.

Nu-i mai vedea decât ochii verzi şi părul negru. Frank Updike, MD, FAS, în sfârşit, a simţit cum gândurile încep să i-o ia razna, simţindu-l cum se încordează ca un sălbatic senzual.

— Au sunat de la San Francisco, a început Mildred când Frank a ajuns dimineaţă acasă, trântind demonstrativ pe masa din hol un vraf de reviste şi prospecte medicale.

— Cine dracu a sunat de la San Francisco? s-a prefăcut Frank mirat.

— Dr. Alberg. A întrebat de ce nu vii la simpozion.

— Ce tâmpit! Am vorbit cu Alberg aseară, când am plecat din sala de conferinţe.

— Un tâmpit, asta am zis şi eu! a spus Mildred impasibilă. Aproape la fel de tâmpit ca ăla care ţi-a luat maşina din Frisco şi a venit cu ea până la vila noastră din Palo Alto şi i-a aprins luminile, pentru ca în final să-ţi aducă înapoi maşina la Frisco după ce, în prealabil a lăsat-o pe Marjorie Wallace la studiourile PCN!

Frank a înghiţit în sec şi s-a dus în bucătărie. A forfotit în bufet după cafea şi a desfăcut o pungă cu fulgi de porumb.

— A sunat cineva câtă vreme am lipsit?

— Am sunat eu la San Francisco. I-am spus lui Alberg să nu se bazeze pe tine. I-am spus că eşti extenuat şi că te odihneşti la Palo Alto.

Automatul de cafea a zbârnâit. Frank şi-a turnat o ceaşcă, a tăiat câteva felii de şuncă şi a strigat la Mildred.

— Cafea? Şuncă?

Mildred a apărut în cadrul uşii de la bucătărie. Arăta încă bine la cei 34 de ani ai ei. Frank se tot întreba de ce nu era ea dispusă să pună capăt unui mariaj despre care, afirmaseră amândoi, că nu mai mergea. Poate că acum era momentul să o facă? Acum, când probabil că-şi strânsese dovezi şi tot restul?

— Aş prefera o reţetă cu tranchilizante. Eşti din ce în ce mai greu de suportat. Până acum, cel puţin, nu era vorba să te duci cu vreo Marjorie, fie ea şi anchorman, în casa noastră de la Palo Alto...

— Ţi-am spus de nu ştiu câte ori, Mildred. Divorţăm când vrei tu. Bănuiesc însă că acum îţi vine cel mai bine, nu?

Mildred a pufnit în râs, a tras un scaun lângă masă şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea.

—Fii liniştit. Nici fotografii n-am făcut. Nici martori n-am. Problema este că n-am chef să divorţez, înţelegi? Am discutat cu un avocat, ştii? Mi-a spus că nu există nicio lege care să-ţi permită să dai tu divorţ de mine. Adică, tipul mi-a spus că dacă eu nu vreau, singurul lucru pe care îl poţi face e să mă goneşti de acasă. Asta te-ar costa o

grămadă de bani, unde mai pui ce impact ar avea asupra clienţilor tăi...

Frank a sorbit ultima înghiţitură de cafea. Şi-a făcut un sandwich cu şuncă. Ce naiba se petrecea cu Mildred? Înnebunea? Dintr-un divorţ, s-ar fi ales cu o grămadă de bani şi şi-ar fi putut reface viaţa... Ce naiba avea de gând?

— Avocatul ăla mi-a spus să stau cuminte. Că nu risc nimic din punct de vedere financiar. Numai nervii s-ar putea să mi-o ia razna. De-aia te-am rugat să-mi scrii o reţetă de tranchilizante.

— Sunt chirurg. Sunt legi care-mi interzic să prescriu tranchilizante.

— Nu te şifona prea tare, Frank! Nu vreau cine ştie ce, acum! Un simplu medazepam m-ar ajuta. Când o să fie cazul, o să mă duc la psihiatrii şi o să-mi dea ăia ce-mi trebuie... Până atunci însă...

Frank s-a uitat la ceas. Trebuia să plece.

— În regulă, Mildred. Am să-ţi scriu reţeta. — A făcut o pauză – De fapt, unde vrei să ajungi?

— Vreau să rămân soţia ta. Atât,

Mildred a zâmbit din colţul gurii şi a dus ceaşca la gură. Beep-erul lui Frank a bâzâit: „Urgenţă! Urgenţă! Supermarket-ul de pe strada 42 a luat foc.”

— Plec acum! a spus Frank şi s-a repezit în hol.

— Servici uşor! a auzit-o pe Mildred din spate.

Când a băgat cheia în contact, Frank s-a mai uitat o dată spre casă. Mildred îl pândea din spatele perdelelor. „O să

trebuiască să vorbesc şi eu cu un avocat!" şi-a spus şi a demarat spre spital.

Îi rezolvaseră repede pe răniţii de la Supermarket. Era dimineaţă, echipele erau complete, nu făcuseră decât să trieze, să externeze câţiva convalescenţi şi să intre apoi în blocul operator.

— Fleacuri! a constatat profesorul Starling în timp ce se duceau în secţia de terapie intensivă.

— E inimaginabil! a spus un asistent. Atâta lume la cumpărături, luni dimineaţa... Cine dracu mai lucrează în ţara asta?

— Cred că nimeni! a râs Starling. Ca dovadă, ia să vedem câţi au scăpat basma curată după ce i-am operat noi!

Au intrat în secţie, printre monitoarele care piuiau, perfuzoarele care clipoceau liniştitor şi au început să vorbească în linişte. Din unsprezece cazuri câte primiseră, doar doi tineri, un el şi o ea erau la limită.

S-au învârtit ceva mai mult în jurul paturilor lor, au discutat cu terapistul intensiv, după care au ieşit.

— Băieţi, le-a spus Starling pe culoar, americanul ţine la tăvăleală, vă spun eu! Dacă ăştia au rezistat unui incendiu şi operaţiilor noastre, stau şi mă întreb de ce naiba ne-am făcut probleme cu ruşii şi cu pericolul nuclear! Pacienţii noştrii suportă orice!

Au râs cu toţii. Numai Frank a început să privească dintr-o parte în alta:

— Probabil că aşa e. Între timp, cred că la internări s-a făcut o coadă infernală...

Ceilalţi doctori au dat din mână a lehamite.

— E spital de stat, Frank! Ăştia nu plătesc nimic pentru asistenţă medicală, a pufnit dr. Himmfeld.

Frank l-a privit lung. Himmfeld era mic şi gras, cu o faţă roşie şi făcea tot timpul bancuri proaste. Era însă un chirurg talentat. Merita însă o replică acum, dar profesorul Starling l-a întrerupt brusc:

— Uite ce e, Frank! Pe ăia care aşteaptă la internări o să-i ia în antrepriză internii. Până atunci, vii la mine în birou şi bem o cafea...

— Chiar aşa! a pufnit Himmfeld. Ai uitat cum era pe vremea când erai intern? Trimite-o pe Louise să vadă care e treaba şi du-te cu boss-ul să-ţi toarne o cafea în cap la el în birou!

— Domnişoara Cadigan începe programul la ora 14.00, a răspuns sec Frank.

— Sunt nenumărate interne şi interni, Frank! a zâmbit Himmfeld, după care s-a răsucit şi a luat-o către celălalt capăt al culoarului.

— Ce naiba vroia?...

— Las-o baltă! — Starling l-a apucat pe după umeri şi l-a condus spre birou.

Au trecut pe lângă secretariatul spitalului. Frank a aruncat un ochi în sălile de aşteptare. Erau relativ goale. Mda. Aşa arătau, de fapt, în zilele de luni. Uşa unui salon

s-a dat de perete, iar asistenta şefă de la chirurgie s-a năpustit în întâmpinarea celor doi:

— Frank! Dr. Arlberg, din San Francisco! A sunat toată dimineaţa după tine!

Frank a simţit că ia foc. Imbecilul care îl dăduse de gol în faţa lui Mildred!

— Bagă-1 în mă-sa! Spune-i că-l bag în mă-sa! a scrâşnit Frank, făcându-l pe profesor să îngheţe.

Asistenta şefă şi-a dus mâna la gură. Ce naiba se întâmpla cu dr. Updike? El, care de regulă vorbea atât de frumos şi se comporta ca un adevărat tip binecrescut de pe Coasta de Est? Un tip bostonian care te înlemnea doar când se uita la tine...

— Am să-i spun că n-aţi ieşit încă din sală. O să-i torn nişte gogoşi despre Supermarket-ul ăla, asta am să fac. Bănuiesc că ai avut o noapte mai grea, este? i-a făcut ea cu ochiul.

A plecat imediat de lângă ei. Starling a ridicat din umeri:

— Aşa se spulberă miturile, Frank... De fapt, pentru asta te-am chemat în cabinetul meu. Trebuie să discutăm ceva între patru ochi.

— Poate că preferi un whisky, Frank?

— Ştii bine că nu beau la spital, profesore.

— Cum vrei. O să bem atunci o cafea.

Frank se aşezase în fotoliu, a aruncat o privire în oglindă. Era din ce în ce mai palid, fir-ar să fie!

Trebuia să-şi ia nişte zile libere, cât mai repede, să tragă o fugă până la Aspen şi să schieze... O partidă de schi, da, asta i-ar fi trebuit acum! Starling a apărut cu cafelele, a apăsat pe butonul interfonului şi a spus:

— Să nu ne deranjeze nimeni, Sly! — şi-a ridicat privirea de pe birou şi l-a ţintuit pe Frank – Mă rog. Umblă vorba că nici cu gagicile nu umbli, de se apucaseră băieţii să te creadă homo. Pe urmă, după ce ţi-au făcut fişa şi au văzut că în afară de fumat nu mai ai vicii, au zis cu toţii că Pasadena Memorial Hospital s-a procopsit cu tipul de care e nevoie. Talentat, educat, deştept şi cinstit... Realizezi... Asta e o combinaţie foarte rară într-un singur tip...

— Ţi-a dat Mildred vreun telefon, sau ce? l-a întrerupt Frank.

— Mildred?! De ce să-mi dea Mildred telefon?

Profesorul nu pricepea, iar Frank vorbise ca un prost. Pasadena nu era un oraş atât de mare, zvonurile or să înceapă să curgă, iar el n-avea chef de nimic din toate astea. Cadigan asta apăruse în spital când căsnicia lui începuse să scârţâie, iar din cauza ei se apucase Frank să mai demoleze ce mai stătea în picioare între el şi Mildred, pe urmă se vădise clar că din afacerea cu Cadigan nu putea să iasă nimic bun,

Frank se combinase din joacă, cu Marjorie, folosind-o pe post de înlocuitor, chestia asta nu mergea nici ea, ba chiar îl enerva. Mai mult, acum trebuia să facă faţă şi presiunilor lui Marjorie, care îşi imagina că Frank se dă în

vânt după ea. Trebuia să se poarte frumos cu ea din două motive foarte clare. În primul rând, Marjorie îi făcuse un serviciu pe care el crezuse că-l poate răscumpăra prin sex, când de fapt era cât se poate de clar că ea chiar are chef să stea prin preajma lui Frank... Dacă ar refuza-o de acum încolo, ar însemna s-o facă să sufere, ceea ce era complet deplasat – în definitiv, ce drept avea el s-o jignească pe Marjorie de-acum încolo? Ar fi trebuit să-i spună de la bun început că nu intra cu ea în pat şi că nu-l interesează...

În al doilea rând, Marjorie era anchorman la PCN TV. Puteai să ştii ce-i trece prin cap dacă vedea că Frank e reticent? Te pomeneşti ca era şi ea în stare să găsească vreun truc care să-l scoată din circulaţie, aşa cum o făcea Mildred, nevastă-sa?

— Mildred nu mi-a dat niciun telefon, dar, trebuie să recunosc că ne putem aştepta la un telefon din partea ei. Motive, slavă Domnului, sunt!

— Arlberg! Ai vorbit cu Arlberg! Cred că...

— Ce naiba ai, Frank! N-am vorbit cu niciun Arlberg! Eşti idiot, sau ce? Ai făcut-o chiar aşa de lată?

Când te culci cu una ca Marjorie Wallace nu poate fi decât o chestie lată. Dar ce legătură avea profesorul Starling cu toată afacerea asta? Ce naiba? Pasadena era un oraş în care se permiteau o grămadă de lucruri, mai ales medicilor. Starling însuşi nu fusese uşă de biserică, aşa că ce vroia acum de la el? Vroia să-i ţină o lecţie de morală? Se enervase vreun grangur de la PCN TV că Marjorie

trecuse pe la vila lui din Palo Alto şi acum îl strângea cu uşa pe profesor?

— Frank, zău că nu ştiu ce e în capul tău! Habar n-am care e situaţia ta, de fapt! Şi, în general, nu mă interesează genul ăsta de probleme, crede-mă! Te-am luat să discutăm numai pentru că la mijloc e Henry Mailer, colegul meu de liceu!

Frank şi-a scos o ţigară din pachet, a aprins-o cu bricheta şi s-a relaxat. Aiureala aia a lui cu Marjorie nu făcuse încă valuri. Oricum, şi-a mai spus odată: „Trebuie să iau legătura cu un avocat". Nu făcuse nimic ilegal, dar ăştia se pricepeau să încadreze şi mersul pe stradă în vreun articol de lege, iar lui începea să-i fugă pământul de sub picioare.

— Ce naiba legătură are vechiul tău coleg de liceu cu faptul că noi doi trebuie să vorbim între patru ochi?

— Lumea din spital spune că stai prea mult de vorbă cu Louise Cadigan.

— Tu m-ai chemat acum câteva luni aici şi mi-ai spus să mă ocup de ea. Că trebuie scos tot ce-i mai bun din fata asta şi aşa şi pe dincolo...

Frank şi-a privit degetele în care ţinea ţigara. Nu tremurau. Iar fumul se ridica drept – ca şi cum atacul ăsta direct nici nu l-ar fi afectat, de fapt. Crezuse tot timpul că reuşise să acopere bine ce simţea faţă de Louise. De-aia folosea numai numele de familie când vorbea cu ea, indiferent dacă eraii singuri sau cu încă cineva. De-aia se purta tăios cu ea. Și aşa mai departe.

— Lumea din spital zice că tu te culci cu fata asta, Frank. Şi fata asta este viitoarea noră a unui prieten bun de-al meu. Henry Mailer. Tu ce simţi faţă de vechii tăi prieteni din liceu?

— Uite ce e, Starling! Sunt plătit ca să-i arăt lui Cadigan cu ce se mănâncă meseria asta a noastră. Mai mult, ai intervenit pentru chestia asta... Cum vrei s-o prepar dacă nu stau cu ea de vorbă şi dacă n-o iau în operaţii? Dacă există vreo altă metodă, spune-mi-o şi mie şi am să mă ţin de ea!

Starling s-a ridicat de pe fotoliu şi a deschis fereastra. Cafelele se răciseră pe birou.

— Lumea spune că din cauza relaţiei cu Louise Cadigan ai început să-ţi neglijezi soţia. Chestia asta, deja, nu se mai discută numai la Pasadena Memorial Hospital. Treaba asta ţi-am spus-o ca să te avertizez pe tine, în calitate de colaborator al meu. În calitate de subaltern însă, vreau să-ţi atrag atenţia să-ţi ţii labele departe de fata asta! E viitoarea noră a unui tip cu care mergeam la baluri când eram mici, pricepi?

— Starling! Nici măcar n-am atins-o pe Cadigan! Dar dacă ţie ţi se pare că lucrurile merg rău, dă-i-o altcuiva! lui Himmfeld, de pildă!

Profesorul Starling s-a aşezat la loc pe fotoliu, scrutându-l pe Frank! Ceva se întâmplă cu tine. Profesional, n-am motive să mă plâng de tine. Dar, să nu dea Domnul să aud că motivele sunt Louise Cadigan,

pentru că atunci am să găsesc şi motive profesionale, Frank!

— Auzisem eu că sudiştii ăştia au un grăunte de nebunie când te iei de ei... a pufnit Frank în râs, după care a continuat – Nu-ţi face probleme! Între mine şi Cadigan nu s-a petrecut nimic. E doar bârfa de spital...

— Bârfa de spital... hmmm...

Frank a ieşit din birou. Problema lui era acum: şi dacă o să-şi găsească un avocat, ce naiba o să-i spună? Mă rog, trebuia să statueze cumva ce avea de făcut de acum încolo cu Mildred şi cum să se comporte cu Marjorie...

Pe de alta parte, Marjorie asta chiar credea în el; ei i se întâmpla cumva în oglindă ceea ce i se petrecea lui.

Capitolul patru

Bineînţeles că la Pacoima, lucrurile nu se întâmplaseră după cum spusese Sid. Chiuretajul este o operaţie oarbă, Louise învăţase asta din facultate şi, oricând complicaţiile erau posibile.

Ea avusese o hemoragie prea mare. Jumătatea de oră se transformase într-o jumătate de zi, iar promisiunea unei duminici la barbeque devenise o zi întreagă petrecută acasă, în pat, cu ceaiuri.

Norocul a fost că luni dimineaţă a fost liberă. Internatul în chirurgie însemna 75 de ore de lucru pe săptămână, iar întârzierile sau învoirile erau prost văzute... Nici gând să le poată spune conducătorilor de program adevăratul motiv al unei eventuale scutiri.

Însă, luni dimineaţă, Louise şi-a revenit, cât de cât. Sid se purtase în week-end ca un adevărat domn: atent, iubitor, îi adusese tot ceea ce îi ceruse, ba mai mult, păruse că regretă toată afacerea.

— N-ai să mai faci chestia asta, Louise! îi promisese fel la un moment dat, potrivindu-i părul. Îţi promit că lucrurile vor merge bine. Eu n-am de ce să eşuez. Tu îţi vei lua specialitatea, iar apoi vom face tot ce vrei tu.

Louise îl mângâiase şi ea, însă nu-i răspunsese. Se gândea că dacă ar fi fost mai insistentă, ar fi putut să-şi

impună punctul de vedere. Nu faptul că cedase o nemulţumea cel mai mult. Se gândea doar că fusese părtaşă la o crimă a cărei victimă era incapabilă să se apere. O victimă care era viitorul ei copil şi despre care ea îşi făcuse planuri.

Luni dimineaţă, Sid plecase la birou.

— Ţi-am lăsat cafea fierbinte în automat şi ouă, Louise, spusese el înainte de plecare.

— Mulţumesc, a răspuns Louise.

Sid era îmbrăcat în obişnuitul costum de servici: pantaloni gri, călcaţi impecabil, cămaşă albă, cravată de mătase şi sacou bleumarin. Capul lui blond tuns elegant, figura lui rece, silueta lui masivă de jucător de fotbal – iată-l pe viitorul ei soţ. Cel care o privea îndatoritor din uşa dormitorului.

Louise a aşteptat să audă sunetul motorului Chevrolet-ului îndepărtându-se de casă. S-a dat jos din pat şi s-a dus la bucătărie.

Era încă ameţită. Pentru câteva clipe s-a gândit să dea telefon la spital şi să se învoiască. Fie ce-o fi!

Nu era numai oboseala. Nu putea să uite nicio secundă că ucisese... îşi ucisese propriul copil.

A băut din cafea şi a început sa mănânce. Poate că se va întrema totuşi. Măcar dacă ar fi putut să vorbească cu cineva.

A ridicat receptorul şi a format numărul de telefon de acasă. La ora asta, luni, sigur va da peste mama ei. S-a uitat la ceas.

Era 8.00. În Atlanta trebuia să fie ora 11.00. Maică-sa stătea probabil la o şuetă cu doamna Dickinson.

— Alo? a auzit vocea ei de la celălalt capăt al firului.

Nu ştia cum să înceapă. Sid avusese dreptate. Mama Louisei era bolnavă şi probabil că d-na Dickinson stătea la un metru de ea, trăgând cu urechea. Cum să-i spună?

— Alo? s-a auzit din nou vocea doamnei Cadigan.

— Bună. Louise sunt.

— Louise! Slavă Domnului că te aud! Ce faci?

— Am o dimineaţă liberă şi m-am gândit să vă dau telefon. A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai vorbit.

— Louise! Am aşteptat ieri toată ziua să ne suni. Era week-end, ce naiba, aveai o zi întreagă să ne telefonezi.

— Ieri am fost de gardă la spital.

— Ah, spitalul! a exclamat doamna Cadigan, în aşa fel încât Dolores Dickinson s-o audă. De altfel, a reluat imediat – Doamna Dickinson îţi trimite salutări. Te pupă şi abia aşteaptă să te revadă.

— Transmite-i cele cuvenite şi din partea mea! s-a trezit Louise că răspunde automat.

Preţ de câteva clipe au tăcut amândouă. Apoi, bătrâna doamnă Cadigan a continuat:

— Taică-tău s-a întâlnit sâmbătă seară cu d-l Mailer. Au fixat deja ultimele preparative pentru nuntă. Mai sunt doar două luni, Louise, ce naiba! Pe 17 aprilie vă căsătoriţi! Iar voi n-aţi mai dat niciun semn de viaţă.

Louise a râs:

— Ştiam că sunteti voi acolo şi că vă ocupaţi de toate. Oricum, ne căsătorim la Atlanta. Ce-am putea face noi de aici, de la Pasadena?

— Măcar să vă daţi interesul! Măcar interesul să vi-l daţi, Louise!

— Păi, uite, eu găsisem o croitoreasă foarte bună aici. I-am arătat modelul şi lui Sid şi...

S-a întrerupt. Povestea cu rochia de mireasă croită în Pasadena căzuse. De acum, măsurile i le-ar fi putut lua oricine. Nu mai avea de ascuns o sarcină de patru luni în faldurile şi volanele bogate ale unei rochii albe. Pe 17 aprilie, Louise Cadigan va fi ca nouă.

— Ah! Nu care cumva să-mi mai povesteşti despre croitoresele din California! Niciuna nu se poate compara cu doamna La Haye! Doamna La Haye e franţuzoaică din New Orleans. Mai mult, a lucrat câţiva ani la Paris.

— Bine, mamă! Bine! Am să mă gătesc la Atlanta, acasă.

— Să ştii însă, uite, şi doamna Dickinson îmi atrage atenţia, trebuie să vii neapărat cu cel puţin o săptămână mai devreme acasă ca să pregătim totul cum trebuie. Toată Atlanta a aflat deja că Louise Cadigan se va căsători cu Sidney Miler. Nu trebuie să lăsăm nimic la voia întâmplării. Un domn de la ziar, de la rubrica mondenă, a şi trecut pe la Mailer-s Inc. ca să ceară detalii...

— O săptămână e prea mult, mamă! Nici spitalul meu, nici birourile lui Sid nu ne vor da atât de mult timp liber. Şase zile e maxim ce putem obţine. Trei zile de pregătire, o

zi nunta şi două zile luna de miere! Asta e tot ce-am putut scoate de la ei...

Doamna Cadigan a tăcut, apoi a început să discute în şoaptă cu doamna Dickinson. Apoi a spus în telefon:

— Voi nu le-aţi spus ălora din Pasadena cine sunteţi? Voi nu le-aţi spus că vă căsătoriţi? Cum vine asta, doar şase zile?

— Aşa funcţionează lucrurile aici, în California, mamă! şi pentru astea şase zile a trebuit să tragem cu dinţii!

— Tipii ăia sunt trăzniţi! Da ce-şi imaginează ei? Cum adică: o lună de miere care să dureze două zile?

— Oamenii sunt mult mai rapizi în California decât în Georgia, mamă...

— America se duce de râpă, fata mea... Păi astea sunt libertăţi fundamentale, ca să zic aşa,.. Nu mă pricep eu la d-astea, taică-tău ar putea să le zică mult mai bine. Dar să ştiţi că America se duce de râpă în felul ăsta... Cum îşi imaginează ei că încurajează familia, în felul ăsta?

Louise a râs din nou. Discuţia asta o remontase de-a dreptul. Pe de altă parte, acum îşi dădea seama că Sid avusese dreptate. Cum să se ducă acasă, cu burta la gură şi să-i zică maică-si că gata! L-a lăsat pe Sid şi că aşteaptă un copil de la el? Erau amândouă în anul 1990, în aceeaşi ţară, numai că mama ei rămăsese mult în urmă. 1950? 1955, cel mult.

— Ascultă! i-a întrerupt d-na Cadigan gândurile. Nu cumva acolo în Pasadena e plin de yankei împuţiţi? Nu

cumva e p-acolo plin de d-ăştia care ne-au bătut pe noi acum 100 de ani? D-ăia care le-au dat nas negrilor?

— Sunt şi ceva yankei! a pufnit Louise. Dar, sunt şi mai mulţi vietnamezi şi mexicani.

— Vietnamezi şi mexicani?! — uimirea din vocea mamei sale a făcut-o pe Louise să izbucnească în hohote de râs.

— Imigranţi, mamă! Dar stai liniştită. Primăria, poliţia şi spitalele sunt conduse încă de albi. Albi adevăraţi.

— Yankei care nu vă lasă să vă faceţi o nuntă ca lumea! Sunt sigură! a stabilit bătrâna Cadigan,

— Hai că trebuie să mă pregătesc de plecare! a simţit Louise că trebuie să pună capăt discuţiei.

Şi-au luat la revedere. Au stabilit că vor discuta cât de curând pentru a pune la punct amănuntele nunţii. S-au pupat prin telefon. Apoi, Louise a închis telefonul.

N-avusese curajul să se descarce în faţa mamei ei. N-avusese curajul să-i spună că-i pare rău după copilul pierdut. Mama ei n-ar fi înţeles. Georgia era un stat în SUA, Georgia era un oraş mare, dar acolo, totul se mişca mult mai lent.

Louise a intrat într-un magazin de bijuterii de pe strada 23. Nu avusese curajul să-i vorbească mamei sale. Ea locuia într-o casă în mijlocul unei păduri de platani şi de plopi, cu o grădină în care un angajat avea grijă de muşcate şi de părăluţe. Strada 23 din Pasadena era numai din beton şi sticlă iar maşinile depăşeau curent viteza

legală, iar şoferii se amuzau să fie opriţi de poliţie ca să plătească amenzile. Louise trăia în Pasadena de câţiva ani.

Ce-ar fi putut să-i explice unei bătrâne din Georgia?

— Vă putem fi de folos, domnişoară? s-a auzit vocea unui bărbat.

Se apropiase pe nesimţite de Louise. Un tip în costum negru, cu vestă de piele, cu părul dat cu gel, strâns în coadă de cal. Cam 45 de ani. Elegant şi manierat.

— Aş vrea să văd nişte verighete.

Bărbatul a zâmbit şi i-a făcut semn Louisei s-o ia înainte. A condus-o printre vitrine şi s-au oprit în faţa unor rafturi înclinate, învelite în velur. Sute de modele de verighete.

— Sau, poate că v-ar fi mai comod să consultaţi catalogul nostru?

— Cu siguranţă! a răspuns Louise.

— Luaţi loc, atunci! i-a arătat bărbatul un fotoliu de piele.

În câteva secunde, Louise frunzărea deja catalogul. Verighete de toate soiurile. Şi ea, şi Sid erau înalţi. Ea era slabă încă, în timp ce Sid era masiv. Da, Sid era cu adevărat un tip proporţionat şi distins, dar era masiv. Corpul lui de uriaş care ridicase haltere în sala de forţă a facultăţii.

Asta însemna că verighetele care i se potriveau ei, fine, înguste, nu se asortau cu aspectul lui general.

— E vreo problemă, domnişoară?

— E vorba de soţul meu... de viitorul meu soţ, vreau să zic. Este, cum să spun, este foarte solid.

Bărbatul a cântărit-o din ochi.

— Înţeleg, a spus el. De unde sunteţi, domnişoară?

— Atlanta. Georgia.

— Aha. Acum înţeleg şi mai bine. Sudul a fost întotdeauna un loc în care lumea a ştiut să ţină cont de stil şi de eleganţă. Sper că nu vă deranjează că vorbesc atât de mult,

Louise a zâmbit şi a făcut semn că nu. Bărbatul a tras un scaun, s-a aşezat lângă ea şi au început să caute amândoi prin catalog.

—Poate că asta vi s-ar potrivi? s-a oprit el asupra unui model. Era o verighetă simplă. Suficient de îngustă, dar înfăşurată într-o spirală care i-a amintit Louisei de simbolul medicinei: şarpele înfăşurat în jurul paharului cu otravă.

— Modelul e foarte fin. Nu contravine, cum să spun, aspectului dumneavoastră... Totodată, şarpele, face ca această verighetă să se asorteze cu o persoană masivă...

— Am să reţin modelul. Să mai căutam.

Au mai frunzărit catalogul. Louise a descoperit şi ea o verighetă. Era un tip mai complicat. Tot îngustă, însă sugera nişte zale ataşate între ele prin balamale micuţe.

Bărbatul a privit-o lung pe Louise:

— În mod cert, modelul acesta merge la o persoană solidă. Vi se potriveşte şi dumneavoastră, fără îndoială. Numai că, vă daţi seama, de acum încolo, va trebui să vă comandaţi toaletele numai în funcţie de verighetă...

Modelul este prea încărcat şi asta sugerează un anumit tip de croială...

— Cred că mamei mele i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu dumneavoastră, a zis Louise zâmbind. Aveţi dreptate. Verigheta asta m-ar obliga să port tot timpul un anumit fel de haine.

Bărbatul a zâmbit în barbă şi a dat paginile.

— Avem şi alte modele. Avem toate modelele.

După o jumătate de oră, Louise nu reuşise să se decidă încă.

— Nu-i nicio problemă, domnişoară. Aşa se petrec lucrurile de obicei. Azi a fost doar punerea în temă. Data viitoare să veniţi şi cu domnul, însă. Ne va fi mult mai uşor să alegem, cunoscând şi părerea lui. Şi mie îmi va fi mult mai uşor să vă dau sugestii, după ce îl voi vedea.

Ieşind din magazin, Louise s-a gândit la dr. Frank Updike. El era un tip care vorbea deseori despre cum trebuie amestecate lucrurile ca să dea bine. Era suficient un amănunt nesemnificativ, şi totul se ducea de râpă. Poate că o să vorbească şi cu el despre chestia asta, deşi, de regulă, dr. Updike făcea aceste referiri când vorbea despre tehnicile chirurgicale.

Însă, Louise îl surprinsese de mai multe ori. Folosea, de pildă, parfumuri deosebite la spital, în funcţie de materialul şi culoarea uniformei pe care o purta. Chiar se şi întrebase: ce naiba? ăsta are o drogherie în vestiar?

— Când pot spera că veţi reveni?

— Mâine seară, cel mult poimâine.

— OK! Nu uitaţi să-l aduceţi şi pe domnul! a surâs bărbatul şi s-a înclinat, îndatoritor. Abia vă aştept. Şi eu sunt din Sud. Charlotte. Carolina de Sud.

— Aha... a zâmbit şi Louise şi a pornit către spital.

— Pensa!

Vocea lui Frank Updike sunase clar. Louise a scos pensa lucioasă, cu dinţi subţiri dintre celelalte instrumente răspândite vraişte pe masa de operaţie.

— Faci tu nodul aici, sau îl fac eu? a întrebat dr. Updike.

— Am să încerc să-l fac eu, a spus Louise şi şi-a potrivit capetele firului de dexon între degete.

Un tip împuşcat la prânz undeva între Pasadena şi Santa Barbara. Maţele făcute varză. Avusese noroc. Glonţul nu-i pocnise aorta, cava sau vreun alt vas mare. Avea nevoie doar de o croială elegantă, înăuntrul burţii – o croială pe care n-avea s-o vadă nimeni şi cu care împuşcatul n-o să se poată lăuda nicicui.

— Cam asta e! Cum e, Rory?

Rory era anestezistul, ocupat să-şi citească ecranele prin care urmărea pacientul: puls, tensiune, temperatură. A răspuns, după câteva secunde:

— La mine, totul e bine. Cel mai bine ar fi să vă grăbiţi un pic, însă! Mi-e o foame de pic! Şi vreau să prind meciul de baseball. Cine crezi c-o să bată, Frank?

— Nici nu ştiu cine cu cine joacă... Faci mai repede nodurile alea, Cadigan, sau nu?

Louise a simţit cum transpiră brusc sub costumul de hârtie cerată, steril, în care opera.

— Eşti cam palidă Louise... Azi ești cam palidă, Louise! s-a ridicat Rory de pe scaunul său şi a aruncat o privire în plaga chirurgicală.

— Palidă sau roșie, nu mă interesează! Treaba e că are degetele ca de unt uitate la soare azi! Dă din mâini, Cadigan! Dă mai repede din mâini!

— Hai, Louise! s-a amuzat şi Rory. Ce naiba? Nu eşti în stare să faci nişte prăpădite de noduri la piele?

Frank s-a uitat la Rory dintr-o parte. Se pregătea să-i spună ceva, dar Rory i-a luat-o înainte:

— De ce naiba faci pe-al dracu dacă fata merge bine? Mmh?

— Ce-ar fi să-ţi trezeşti pacientul, Rory şi să mă laşi pe mine să-mi văd de operaţie aşa cum ştiu eu că este mai bine?

— În regulă! Terminaţi-o odată! Vreau să prind meciul!

Au terminat. Au pus pansamentul şi s-au dus la spălător. Și-au scos halatele sterile fără să spună o vorbă. Dr. Updike purtase un combinezon verde închis şi mirosea a fân proaspăt cosit. Un parfum deosebit de scump, franţuzesc: FAHRENHEIT. Louise s-a amuzat. Era o regulă la dr. Updike să-şi dea cu Fahrenhait când purta combinezoane de culoare verde închis.

S-au reîntâlnit pe culoar. Frank mergea grăbit către camera de gardă:

— Vezi dacă sunt ceva probleme la internări, şi după aia te aştept la mine, Cadigan!

S-au despărţit în dreptul secretariatului,

— V-a prins dr. Arlberg? a întrebat asistenta de la primire.

— O să-l prind eu pe dr. Arlberg! a lansat Frank şi a început să urce scările, două câte două.

A intrat în camera de gardă şi a cerut operatoarei să-l găsească pe Arlberg, la San Francisco. În câteva secunde, telefonul de la capătul patului a sunat.

— Frank? Ce dracu faci? Încerc de două zile să dau de tine! De ce n-ai apărut la simpozion?

— Am nişte probleme idioate, Al! Am înţeles că ai stârnit un mic tărăboi pe la mine pe acasă...

— Păi... uite... tocmai din cauza asta am vrut să te sun. Iartă-mă, dar ştiam că tu nu prea lipseşti de pe la simpozioane şi am crezut că Doamne fereşte, ai păţit ceva. Am sunat la tine şi am pus-o pe Mildred pe jar...

— Ştiu. Mildred a început o anchetă pe barba ei din cauza telefonului tău.

— De ce naiba n-ai dat un semn că nu vii, Frank? Poate că...

S-a auzit o bătaie în uşă.

— O secundă, Ari! — Frank a acoperit microfonul şi a spus:

— Intră!

Louise a intrat în cameră. Văzându-1 pe Frank vorbind la telefon, a schiţat un gest neclar prin care îşi cerea scuze, şi a dat să iasă.

— Nu-i nicio problemă. Luaţi loc pe undeva, Cadigan! — a revenit la discuţia cu dr. Arlberg – şi acum, ce vroiai să-mi mai spui, Ari?

— Dă-mi un semn când mai ai chef de escapade, Frank! Crede-mă că m-am simţit ca un rahat când Marjorie m-a sunat din nou, întrebând de tine.

— Puteai s-o înjuri, dacă te-a enervat...

— Nu-i vorba de asta, Frank! Eu mă refeream la nişte chestii aranjate cu cap.

— Te gândeai la binele meu, vrei să zici... a zâmbit Frank într-o parte.

— Frank! Noi toţi facem chestii din astea! Tu însă, nu ştiu cum dracu, ai făcut mereu notă distinctă. Eşti cam nepregătit în sensul ăsta... Mai ales că, am auzit că ai dat o lovitură de maestru... Marjorie? Ce naiba are California asta? Era un prăpădit de sat?

— Lovitură de maestru?! a întrebat Frank, reflex.

— Mai lasă textele! Ştim că ai dat de un vad bun ţi-am dat telefon ca să te felicit, să-mi cer scuze că te-am băgat în rahat şi să-ţi spun să fii mai atent... Oricum, n-o lăsa din mână! Ai şanse să devii cel mai bun chirurg de pe Coasta de Vest! Asta înseamnă bani foarte mulţi, Frank! La revedere!

Frank a pus telefonul în furcă şi s-a uitat la Louise:

— Auziţi? Aveţi vreun dubiu cum că n-aş fi cel mai bun chirurg de pe Coasta de Vest?

Louise a zâmbit, liniştită. Ca de fiecare dată când erau numai ei doi, dr. Updike schimba tonul. Uite!

Acum se autoironiza, cum o făcea de atâtea ori.

— M-am gândit să prepar eu cafeaua, astăzi! i-a spus.

— V-am povestit de unde am învăţat să fac cafea... şi-a luat Frank precauţiile.

— Şi eu sunt din Sud. Atlanta e la o aruncătură de băţ de New Orleans.

S-a uitat drept în ochii lui când i-a spus lucrul ăsta. Verdele lucitor al ochilor lui Frank Updike. L-a văzut cum se relaxează.

— Scuzaţi-mă! Aş vrea să mă întind! Se poate, domnişoară Cadigan?

— Vreţi să mă întorc cu spatele? a râs ea.

— Sunt chiar atât de hidos?

Nu fi prost – i-a venit Louisei să spună, dar s-a abţinut imediat. Erau momente când avea impresia că dr. Updike e chiar de vârsta ei. L-a privit cum se întinde pe pat, făcându-şi oasele să pocnească, încordându-şi muşchii. Venele care i s-au umplut imediat cu sânge. Louise şi-a aplecat capul într-o parte şi a glumit:

— Sunteţi îngrozitor de hidos! a râs ea.

— Perfect. Fă atunci o cafea bună pentru un biet hidos! a zis Frank şi s-a ridicat din pat, apropiindu-se de ea. Mirosea discret a parfum. S-a apropiat şi mai mult de ea, iar Louise a crezut, pentru o clipă că şi dr. Updike va

proceda la fel ca ceilalţi specialişti de marcă, atunci când se nimereau să rămână singuri cu asistentele sau cu internele mai tinere decât ei.

Numai că Frank o urmărea numai cum prepara cafeaua.

— Văd că ştii... a lansat el, oarecum mirat.

— E oricum mai uşor decât să operezi un ulcer.

— Mda... e mai uşor decât să operezi un ulcer, a spus el. Vocea îi răguşise brusc, şi Frank s-a dus spre fereastră, tuşind de câteva ori – Vă deranjează dacă fumez?

— Fumatul e interzis în spitale, d-le doctor!

— Perfect. Fă o notă scrisă, semneaz-o şi dă-i-o profesorului Starling!

Au râs amândoi, iar el şi-a aprins ţigara. Louise a terminat de preparat cafeaua, a turnat-o în ceşti şi a aşezat-o pe masa din mijlocul camerei. Regula era că, dr. Updike să soarbă prima gură cât timp cafeaua era încă fierbinte.

Aşa a făcut şi acum.

— Vă pricepeţi... faceţi o cafea bună a spus el şi a tras un fum din ţigară, privind lung către Louise.

— Mulţumesc.

Tânăra a tras brusc o gură de aer, ca şi cum s-ar fi pregătit să spună ceva, dar s-a oprit, uitindu-se în jos. Dacă nu s-ar fi lăsat de fumat, ar fi fost prilejul să aprindă şi ea o ţigară, ca să acopere cumva momentul mort.

— S-a petrecut ceva cu dumneavoastră, Cadigan? a întrebat Frank în şoaptă.

Louise s-a uitat într-o parte, ca şi cum ar fi fost atrasă de luminile care începeau să se aprindă în Pasadena.

— Ştiţi... vi s-a întâmplat vreodată să faceţi ceva... ceva iremediabil?

Totul era ca Frank să nu discute în glumă. N-a făcut-o. A clipit mai des, examinând-o pe Louise.

— Nu există lucruri iremediabile, Cadigan!

Louise continua să privească într-o parte.

— Poate că nu m-am exprimat corect. Aţi făcut vreodată ceva ireversibil? Ceva care să nu mai aibă cale de întoarcere?

— De nenumărate ori. Chiar şi când mi-am imaginat că fac lucruri bune şi după aia mi-am dat seama că am luat-o pe un drum greşit – Frank a făcut o pauză. Se gândea la Marjorie. Se culcase cu ea numai pentru că n-ar fi dorit s-o jignească, s-o facă să creadă că, efectiv, nu-l interesează. Acum însă, pornise pe un drum cumplit, fără întoarcere, un drum care îi va face mult mai mult rău lui Marjorie când va trebui să-i spună că nu e interesat de ea. Cum va reacţiona Marjorie? O să zică, pur şi simplu, că Frank se folosise de ea.

— Vă referiţi la operaţii? La cei care v-au murit pe masă?

Era un noroc că Louise se gândise la asta. I-a permis lui Frank să se agaţe de un argument.

— Da. Toţi morţii mei. Cei pe care i-am pierdut datorită oboselii sau a unui gest greşit. Uite, astea sunt cu adevărat nişte treburi iremediabile.

— Cu toate astea, nu i-aţi ucis cu bună ştiinţă. N-aţi vrut, n-aţi plecat la drum cu ideea că vor muri...

Frank a întrerupt-o:

— Spuneţi-mi, Cadigan! Ce s-a întâmplat, de fapt? Louise l-a privit drept în ochi, i-a cântărit privirea. Da, putea să-i spună, măcar atât, putea sa discute cu dr. Updike, iar el, chiar dacă n-o va înţelege, o va lăsa să se descarce măcar.

— Am fost însărcinată, domnule doctor...

El a făcut un gest cu degetele: ca şi cum ar fi greblat prin aer.

— Şi aţi scăpat de copil?

— Da. Am făcut un chiuretaj.

Spusese asta în şoaptă. Frank a strivit ţigara în scrumieră.

După cum vorbiţi, am impresia că n-aţi vrut să faceţi avortul. Vroiaţi copilul?

—Da.

— Ah! înţeleg.

Frank a făcut o pauză. Louise nu găsise pe altcineva cu care să vorbească. Îl găsise pe el. Departe de Atlanta, departe de prietenii ei, nu avusese cu cine să se sfătuiască, iar tipul ăla al ei, Sidney Mailer, tipul ăla pe care Frank îl invidia o silise să facă ceva cu care ea nu era de acord.

Louise privea iarăşi afară, pe fereastră, evitând ochii scotocitori ai lui Frank. Probabil că habar n-avea în ce situaţie idioată îl pune. Dr. Updike, de pildă, ar fi putut să se folosească de momentul dificil prin care trecea Louise,

ca să-şi pledeze cauza. Numai că el n-avea de gând să se folosească de ocazii ca astea ca să se apropie de ea. Ar fi fost incorect. Dorea ca Louise chiar să-l dorească, pentru ce e el, nu pentru că o ducea rău dintr-un motiv sau altul.

— Nu vă supăraţi că vă spun – a început el – Bănuiesc că e o hotărâre pe care n-aţi luat-o de una singură.

— Nu. N-am luat singură hotărârea asta.

— Şi mai bănuiesc că acum vă faceţi procese de conştiinţă, nu?

Ochii Louisei s-au umezit brusc şi, fără să-şi dea seama a întins mâna după pachetul de ţigări al doctorului.

— Ohh! Scuzaţi-mă!, Nu mi-am dat seama ce fac!

— Nu-i nicio problemă, Cadigan! Fumează, dacă ai chef!

A servit-o cu o ţigară şi i-a aprins-o.

— Am senzaţia... vă rog să nu râdeţi... am senzaţia că am făcut un păcat... Nu neapărat în sensul biblic, deşi noi în Sud...

— Înţeleg totul foarte bine, Cadigan! Vroiaţi un copil şi, de fapt, aţi făcut un chiuretaj. Acum, vă imaginaţi că aţi procedat, cum să spun iresponsabil? Că aţi greşit?

— Nu. Cuvântul pentru ce am făcut este păcat. Repet însă, nu mă interesează focul gheenei şi alte prostii din astea. Pur şi simplu cred că am făcut ceva pentru care trebuie să plătesc cumva...

— Uitaţi ce se întâmplă, Cadigan. Cred că pot să vă spun tot filmul pe care l-aţi trăit. Dacă vi se pare că ating nişte probleme prea intime, opriţi-mă! Sunteţi de acord?

Louise a clipit de câteva ori şi şi-a trecut mâna prin părul negru. S-a sprijinit de spătarul scaunului, pregătindu-se să-l asculte pe Frank.

— Am să fiu cât se poate de sincer, Cadigan. Şi, ca să nu vi se pară că sunteți în dezavantaj față de mine, am să vă spun nişte lucruri care mi s-au întâmplat chiar mie... Când aveam vârsta dumneavoastră, nu eram căsătorit cu Mildred. Chestia e că, aşa cum vi s-a întâmplat şi dumneavoastră, Mildred a rămas gravidă. Eu mă cunoşteam şi atunci şi acum, foarte bine. N-am vrut copilul. Ştiam că niciodată nu voi putea să am grijă de el cumsecade... Mă interesa prea mult cariera, înţelegeţi? Am profitat de faptul că şi Mildred trebuiă să-şi dea examenele de absolvire la colegiu şi i-am spus că nu e momentul să avem un copil. Până acum, povestea se aseamănă cu ceva cunoscut?

Louise a zâmbit şi a tras un fum din ţigară.

— Continuaţi, domnule doctor!

— Mildred a spus că asta e o problemă de care se poate ocupa singură. Că nu e nevoie de mine ca să crească un copil. Că există părinţi, instituţii şi concedii pentru mame... Cum vi se pare?

Louise şi-a ţuguiat buzele şi a clătinat din cap de câteva ori.

— Să zicem că toate astea sunt discuţii previzibile... Spuneţi-mi, Sidney e un tip ambiţios? a întrebat Frank deodată – Louise a dat din cap, aprobând – Perfect. Să vă spun continuarea filmului. I-am spus atunci lui Mildred că

nu suntem căsătoriţi încă. I-am explicat că tatăl ei care era bolnav, n-o să treacă niciodată cu buretele peste o ruşine... — cum figura Louisei devenea din ce în ce mai destinsă, Frank a continuat – Iar în final, văzând că n-am cum s-o scot la capăt, i-am spus lui Mildred că sunt dispus s-o abandonez dacă mă trezesc cumva cu un copil la uşă... Aşa a fost şi la dumneavoastră?

— Exact! a spus Louise, zâmbind amar.

— Ce nu înţeleg eu, e de ce vă faceţi dumneavoastră probleme? Ştiu că Mildred a cântărit totul atunci. Pe vremea aia, pur şi simplu nu se împăca cu ideea să nu mai fim împreună. Cu alte cuvinte, eu am forţat-o să se chiureteze. — Frank a făcut iarăşi o pauză – La fel a procedat şi Sidney cu dumneavoastră. Nu aveţi de ce să vă faceţi probleme... mmh... morale... N-aţi ales de una singură.

— Tot ce mi-aţi spus dumneavoastră e foarte logic. Dar eu cred că trebuia să păstrez copilul. Cu orice risc.

— Aţi fi rămas fără Sidney. Aţi fi rămas cu un copil din flori pe cap. Aţi ales foarte bine, Cadigan...

— Ceea ce am făcut eu se cheamă crimă, d-le doctor. Şi dumneavoastră o ştiţi prea bine...

—Uterul dumneavoastră, nişte cellule care nu gândeau, care se multiplicau... Sunteţi chirurg, Cadigan! La cât timp celulele intestinului dumneavoastră sunt înlocuite complet de altele noi?

— La patru-cinci zile, a răspuns Louise fără să clipească.

— Eh, imaginaţi-vă că şi cu avortul ăsta, n-aţi făcut decât să îndepărtaţi din dumneavoastră nişte celule care se înmulţeau. Asta-i tot!

— Ştiţi bine că nu se poate face comparaţie între cele două feluri diferite de celule...

— Domnişoară Cadigan, Sidney v-a obligat să faceţi avortul ăsta! Fiţi raţională şi nu mai luaţi toată vina asupra dumneavoastră! Faceţi-o pe din două cu el!

Frank ridicase tonul şi scosese o nouă ţigară din pachet.

— Puteam să-l refuz! Puteam să fac copilul şi să-l dau naibii...

— Dar n-aţi făcut-o! V-a fost frică de gura lumii şi v-a fost frică să nu rămâneţi fără el...

Louise s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a dus spre fereastră. A mai tras un fum din ţigară, după care a aruncat-o pe geam.

— Cred că ai mei ar fî încasat totul fără multă vorbă. Cred că m-ar fi acceptat aşa cum sunt. Şi mai cred că nici dumneavoastră nu m-aţi fi abandonat. După toate concediile, cred că m-aţi mai fi acceptat ca interna dumneavoastră...

— Astea două probleme nu rezolvă problema cu Sidney, s-a prefăcut Frank neinteresat de ultima ei aluzie. Credeţi-mă, Cadigan! Eu ştiu bine cum gândesc bărbaţii!

Au pufnit amândoi în râs. Louise s-a întrerupt deodată, însă, şi s-a aplecat afară pe fereastră.

— Îmi pare rău că am deschis discuţia, domnule doctor, a murmurat ea.

Frank a sorbit din cafea. Şi-a privit mâinile. Nemişcate. Fumul ţigării se ridica drept dintre degetele sale.

— Nu vă terminaţi cafeaua, Cadigan?

— Ba da! a răspuns Louise şi s-a întors la masă. Avea ochii înlăcrimaţi, dar Frank n-a schiţat niciun gest de apropiere deşi, o ştia, tânăra era într-un moment extrem de vulnerabil. N-a făcut decât să-i întindă un şerveţel. I-a spus:

— Nu veţi avea o viaţă uşoară, Cadigan!

Se va petrece şi cu ea exact ce se petrecuse cu Mildred. Era sigur.

Capitolul cinci

— Nu aveţi ce face, domnule doctor. Aveţi vreo dovadă că soţia dumneavoastră vă înşeală? Că bea? Că fură lucrurile din casă?

Frank rămăsese stană de piatră în biroul avocatului. Mildred nu făcuse niciodată aşa ceva şi, chiar dacă ar fi făcut-o, era sigur că n-ar fi produs astfel de dovezi în faţa tribunalului. I se păreau nişte chestii declasante.

— Nu, Mildred nu face aşa ceva.

— Bun. Asupra acestui lucru ne-am înţeles, deci. Ea are motive să ceară divorţul? Adică, aţi înşelat-o, aţi bătut-o sau...

S-o bată? Nu se gândise niciodată la asta. Dar, era sigur, Mildred era hotărâtă să-i pună beţe în roate. Chiar dacă ar fi umplut-o de vânătăi, ea tot ar fi refuzat să solicite sprijin legal.

— Are dovezi că am înşelat-o. Cu toate astea, refuză să ceară divorţul. Iar eu vreau să divorţez de ea.

— Aha. Situaţia dumneavoastră e chiar foarte delicată, d-le Updike. Nu aveţi nicio posibilitate practică de a solicita divorţul, pricepeţi? De fapt, l-aţi putea solicita, însă orice Curte din California ar privi lucrurile exact aşa

cum sunt. Dumneavoastră nu doriţi să mai staţi cu soţia, deşi ea nu se face vinovată de nimic. Asta se cheamă că dumneavoastră sunteti cel care, spus pe înţelesu] tuturor, „vrea s-o taie de acasă pentru că şi-a găsit o fufă”... Ştiţi unde va duce chestia asta, domnule doctor?

— Unde? Sunt dispus să fac orice numai să scap elegant de Mildred.

— Unu la mână: nu va fi ceva elegant, oricât aţi încerca. Valuri tot veţi face. Tămbălau tot o să iasă. Doi la mână: dumneavoastră fiind cel care părăsiţi domiciliul, veţi avea de suportat cheltuielile judecătoreşti, iar bunurile pe care le aveţi, au şanse să rămână în propojţie de mai bine de 70% în mâinile lui Mildred Updike. Lumea o să zică că fufa...

Frank nu-l mai asculta. Procesul, chiar iniţiat de el, va stârni scandal. Presa de senzaţie va adulmeca în dreapta şi în stânga. Vor da peste Marjorie, până la urmă, iar pe Marjorie o aşteptau la cotitură o grămadă de barosani din Pasadena şi nu numai. Toată lumea era dispusă să spună că Marjorie era o fufă, Frank inclusiv, numai că el cunoştea destul de bine mobilele oamenilor.

Marjorie se culcase cu el pentru ca aşa dorise, nu pentru că aşa trebuise. Marjorie intrase în jocul ăsta cu el, plictisită şi scârbită de tot teatrul pe care era forţată să-l înghită zilnic. Nu! Nu-i putea face aşa ceva lui Marjorie...

— La ce valoare se ridică averea dumneavoastră, domnule Updike? l-a întrebat deodată avocatul.

Frank a căscat ochii. Fusese luat prin surprindere. Habar n-avea câţi bani are.

— Păi... există o bancă... şi se ocupă de partea financiară... ştiu doar că am trei case, una aici, în Pasadena, una la Palo Alto, şi alta la Aspen, în Colorado.

— Schiaţi, d-le Updike?

— Bineînţeles! Altfel, de ce mi-aş fi cumpărat o vilă la Aspen?

— Mmh... Ce altceva mai aveţi?

— Cele trei maşini. Nişte acţiuni la banca aceea care se ocupă de banii mei... mă rog...

— Cât timp vă petreceţi la spital, domnule doctor?

— Cam opt-nouă ore pe zi, în medie. Asta, când nu au loc catastrofe sau alte chestii de genul ăsta. Atunci, chiar şi mai mult.

Avocatul a tuşit de câteva ori. S-a dus la fişetul din spatele biroului, a scotocit prin dosare şi a revenit în fotoliu.

— Dumneavoastră staţi nouă ore pe zi la spital, să zicem, iar soţia stă tot timpul ăsta acasă?

Habar n-avea ce făcea Mildred în tot timpul ăsta. Nici nu-l interesa.

— Domnule Updike, vreau să-mi spuneţi foarte clar! Sunteţi dispus să mă angajaţi să am grijă de interesele dumneavoastră?

— Domnule Schuitten! De ce naiba credeţi c-am bătut atâta drum până la biroul dumneavoastră? Lucrurile au

început să se mişte prea repede în jurul meu, iar eu n-am timp de ele... Bineînţeles că sunt dispus să vă angajez!

— În regulă! Ştiţi, deja umblă destul de multe zvonuri de la un timp despre dumneavoastră... Chestii uluitoare, ca să spun aşa. Mă rog, cei care pretind că vă cunosc, spun că ar fi vorba de afaceri interesante. Unii spun că v-aţi combinat cu Marjorie Wallace, de la PCN TV... Alţii spun că v-aţi cuplat cu interna pe care o pregătiţi... Amândouă sunt legate de indivizi care învârt bani mulţi, d-le doctor. Eu nu ştiu încă ce este adevărat şi ce este neadevărat din toată povestea asta, dar vă pot garanta că sunt unii care doar aşa, de amorul artei, s-au apucat să facă săpături prin conturile dumneavoastră...

— Şi ce naiba au descoperit acolo?

— Casele dumneavoastră fac 510000 de dolari. Maşinile fac 115000 de dolari. Acţiunile fac 1243000. Iar contul rămâne constant la 600000. Sunteţi un om care câştigă 15 dolari pe minut, domnule doctor,

Frank s-a aplecat asupra biroului şi şi-a sprijinit bărbia în palme.

— Dacă ştiam ca voi afla atâtea lucruri despre mine, veneam să vă vizitez mai devreme, domnule Schuitten! 15 dolari pe minut spuneaţi?

— Mda. Şi vă rog să mă credeţi, constatările mele de când practic avocatura s-au dovedit de cele mai multe ori exacte... Orice individ care câştigă peste cinci dolari pe minut, devine subit un obiect de interes pentru cei care

câştigă mai mult decât el. Indiferent cât de mult ar câştiga ei... Deci, domnule Updike?

— Sunt perfect de acord. Domnule Schuitten, de acum încolo vă angajez să aveţi grijă de problemele mele. Oricum, eu nu le mai pot controla...

— Este motivul precis pentru care a fost inventată tagma avocaţilor. Un om nu se poate ocupa de toate problemele care îi răsar în faţă... mmh... Va trebui să semnăm un contract, domnule doctor!

— Semnăm orice.

— Bine. După aceea, am să vă rog să-mi explicaţi în amănunt tot ce aţi făcut în ultimul timp. Cu maximum de sinceritate. Ca şi cum v-aţi spovedi.

— Voi face şi asta. A propos, dumneavoastră cât câştigaţi pe minut, domnule Schuitten?

— E o întrebare pertinentă, domnule doctor. Eu fac 9 dolari şi 40 de cenţi pe minut. Vi se pare că sunt un tip satisfăcător, domnule?

Frank Updike s-a declarat satisfăcut. A semnat contractul, după care s-a apucat să-i povestească totul. Ca la psihiatru.

Marjorie închiriase o casă în Santa Barbara, la 80 de mile de Pasadena. Frank plecase imediat după terminarea programului de la spital, se întâlnise cu Marjorie la staţia de terminale GREYHOUND, după care porniseră spre Santa Barbara.

— Am stat de vorbă cu un avocat, a început el. Unul care face 9 dolari şi 40 de cenţi pe minut... Tu ştii cât câştigi pe minut?

— Habar n-am! Şi nici n-am chef să calculez! i-a răspuns Marjorie şi s-a apropiat de Frank, îmbrăţişându-l. Radioul ăsta al tău nu prinde şi lungimea PCN TV-ului? Sunt în emisie acum!

Frank a pufnit în râs şi a început să caute în banda de ultrascurte. Fără folos. Marjorie nu se auzea nicăieri.

— Ce-ai căutat la avocat? l-a întrebat ea.

— Mildred a aflat deja de noi. Am vrut să...

— Când naiba a şi avut timp să afle? Nu ne-am întâlnit decât o singură dată...

— A fost un ghinion. Un coleg a sunat din San Francisco în ziua în care ani fost noi la Palo Alto. Eu îi spusesem lui Mildred că sunt la Frisco, la un simpozion, dar ăla a dat totul peste cap...

Marjorie l-a strâns pe Frank în braţe, cuibărindu-se la pieptul lui încordat.

— Vrea să divorţeze, sau ce?

— Ea nu vrea nimic. Eu vreau să divorţez. Dar Mildred mi-a spus că nu se poate, dacă ea nu vrea. Avocatul la care am fost azi mi-a confirmat cele spuse de Mildred.

— La cine ai fost?

— La Schuitten.

Marjorie s-a aşezat la loc pe bancheta ei, continuând să maseze încet coapsa lui Frank. Şi-a aprins o ţigară, gânditoare.

— Schuitten ştie ce vorbeşte. Vrei să spui că Mildred ştie ca o înşeli şi nu vrea să divorţeze?

— Exact. Vrea să mă oblige pe mine să introduc acţiunea. Chestia asta m-ar face să pierd o grămadă de bani. Cel puţin, aşa a zis Schuitten.

Marjorie l-a privit lung pe Frank. Profilul lui dur, bărbia hotărâtă, nasul drept, părul negru, dat pe spate. Şi mai ales ochii verzi. Un chirurg deja celebru care învârtea banii comportându-se ca un copil.

O înţelegea perfect pe Mildred. Ar fi pus pariu că Frank nu-i vorbise niciodată urât, ba mai mult, că era dispus să-i cedeze o grămadă de bani numai ca să n-o jignească.

Brusc, l-a îmbrăţişat pe Prank, sărutându-l pe obraz:

—Doar n-o fi proastă să te scape din mână! a exclamat.

—Marjorie... îmi place tare mult de tine... dar aș vrea să o lăsăm pe Mildred afară din discuţia asta.

Marjorie a pufnit în râs. Era exact aşa cum îşi imaginase. Frank se rătăcise în Pasadena anului 1982 venind din cine știe ce secol medieval.

—În regulă, Frank. Nu vom mai vorbi deloc despre Mildred – a spus ea încet. Eşti un bărbat bine crescut, Frank. Cred că te plac din ce în ce mai mult...

Frank s-a întors s-o privească. I-a zâmbit. S-a uitat cu coada ochiului de-a lungul șoselei, asigurându-se că este liberă, apoi a accelerat ca dementul în timp ce se apleca către Marjorie, căutându-i buzele.

—Frank!... Ce faci?!. Ai înnebunit?!

Buzele lui se frecau deja de gâtul şi decolteul ei larg.

— Nu vrei să ajungem cât mai repede? a întrebat-o.

—Îmi place pielea ta! a spus Frank trecându-şi mâna pe soldurile lui Marjorie, făcând-o să tremure.

Nu s-a repezit asupra lui. Dorea să-i simtă odată trupul încordat cum o apăsa, dorea ca pielea lui albă să alunece printre palmele ei, dorea să-i vadă braţele vânoase cum o cuprind.

Dar Frank era la fel de tacticos ca şi data trecuta, scoţând-o din minţi. Îi săruta sânii cu lentoare, îi mângâia coapsele şi se încăpăţâna să amâne penetrarea.

— Frank... ahh... nu mai pot... de ce?...

El a azvârlit odată pătura care îi învelea şi s-a sprijinit în palme, privind-o:

— Îmi place să te văd, Marjorie! Vreau să te văd!

Frank s-a năpustit asupra ei, strivind-o în braţe, ca şi cum şi el îşi pierduse controlul. S-a insinuat între coapsele ei fremătătoare şi a sărutat-o din ce în ce mai repede, făcând-o să tresalte de plăcere.

Marjorie gemea şi ofta din ce în ce mai puternic şi îşi înfipsese degetele în părul lui.

Vibra toată sub asaltul lui năvalnic. Orice, va face orice numai să nu-l piardă! Trupurile li se încordau ritmic, strivind cearşaful ce aluneca treptat de pe pat.

Apoi, ea a simţit cum i se încreţeşte pielea din creştet până la tălpi. Muşchii îi trepidau; nu mai era decât o păpuşă de cârpă pe care o părăseau puterile între braţele nervoase ale lui Frank.

Nu şi-a mai dat seama ce se întâmplă decât când l-a auzit gemând gros, în acelaşi timp cu ea... Cu corpul răvăşit, cu ochii larg deschişi, avea impresia că se prăvăleşte într-un hău fără fund.

Un hău în care nu erau decât ei doi. Marjorie şi Frank.

Frank îşi aprinsese o ţigară. Stătea turceşte la capul patului şi îşi trecea palma pe spatele lui Marjorie care, înfiorată încă, tresărea sub mângâierile lui. Brusc, s-a îndepărtat de el, s-a dat lângă noptiera şi a început să scotocească în poşeta după ţigări.

— Nu-mi dai un foc, iubitule? s-a răsucit ea zâmbind.

Frank şi-a aprins bricheta şi s-a jucat de câteva ori, stingând-o de câte ori Marjorie îşi apropia ţigara de flacără.

— Sunt momente în care aş vrea să-ţi dau ţie foc! s-a forţat el să spună, fiind sigur că Marjorie va lua asta drept un compliment.

— Ştiu, Frank! şi eu aş vrea sa luăm foc! Să nu mai ştim deloc de noi! i-a răspuns ea privind pe sub sprâncene.

— Să luăm foc... da...

Frank a aşezat bricheta la loc pe noptieră şi s-a gândit la Louise. Se gândise la ea şi când făcuse dragoste cu Marjorie, uimind-o cu revărsarea lui bruscă de energie. Unde era Louise acum?

N-avea importanţă. Acum, trebuia să fie atent cu Marjorie. Frank simţea că încă nu poate să-i spună adevărul. Marjorie chiar se ataşase de el, simţea cât se

poate de clar lucrul asta, iar lui, pur şi simplu nu-i venea să se poarte cu ea aşa cum făceau colegii şi amicii lui. N-o putea considera pe Marjorie un trofeu, o notă într-un palmares cu care apoi să se laude la chefuri şi la simpozioane...

— Ziceai că Mildred ia tranchilizante... a spus Marjorie deodată.

— Te-am rugat! Să nu vorbim acum despre ea. E o problemă de care am să mă ocup singur...

— Doamne, Frank! Dar nu doresc decât să te ajut... Vrei să divorţezi, nu-i aşa?

— Las-o baltă, Marjorie! M-am obişnuit de mic să am singur grijă de problemele mele...

— D-aia l-ai angajat pe Schuitten?

Frank s-a uitat dintr-o parte la Marjorie. Nu era nimic rău în privirea ei. Părea să spună doar că îl considera pe Frank necopt, un puşti mare care nu se pricepea să se ocupe de treburile lui.

— Pe Schuitten l-am angajat pentru că s-au aglomerat prea multe! Trebuie să mă descurc cumva! Trebuie să am mintea limpede la spital!

— Despre asta vorbesc şi eu, Frank! Îţi trebuie ajutor. Schuitten ăla ţi-a spus adevărul verde în faţă. Tu nu mai eşti de multa vreme Frank Updike, MD! Eşti unul care face 15 dolari pe minut, Frank! Fii sigur că Mildred ştie foarte bine lucrul ăsta! De ce crezi că nu vrea să divorţeze?

— Marjorie!

— De ce crezi că a discutat şi ea cu un avocat, Frank? De ce?

Marjorie s-a apropiat de Frank şi l-a îmbrăţişat. L-a sărutat pe gât, şoptindu-i:

— Nu vreau decât să te ajut...

— Nu cred că Mildred e în stare să se gândească la aşa ceva. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, Mildred m-a ajutat de foarte multe ori. N-o cred în stare să...

— Eu cred că tu nu cunoşti cum gândesc femeile! l-a întrerupt Marjorie. Dar, cum ai spus, hai să schimbăm subiectul!

— Mmh... a zâmbit Frank. Bine. Mă duc să mă spăl...

S-a dat jos din pat şi s-a îndreptat spre baia care lucea la capătul camerei. A tras uşa după el.

Aproape imediat, s-a auzit duşul.

— Tranchilizante, deci... a şoptit Marjorie şi, asigurându-se că Frank n-are cum să vină prea repede, a pus mâna pe telefon. A comandat o convorbire cu avocatul Dachmann, din Pasadena. În câteva secunde a primit legătura.

— Lawrence Dachmann? Marjorie Wallace la telefon... ştiu că e târziu, dar vreau să studiezi o problemă pentru mine... Care sunt condiţiile prin care poţi pune pe cineva sub interdicţie pe motive de iresponsabilitate?

Pauză în care s-au auzit numai duşul şi Frank care se bălăcea în baie.

— E vorba de o succesiune. Mai precis, de exclus pe cineva de la o succesiune...

Din nou pauză. Dachmann cerea date suplimentare. Câţi bani erau în joc? Cine erau cei implicaţi? Marjorie era cumva implicată şi ea?

— Nu, eu nu sunt implicată cu nimic... Un prieten foarte bun are probleme însă şi avocatul lui nu ştiu dacă e-n stare să ţină situaţia sub control. Schuitten, ştii? Schuitten, ăla care se ţine doar după carte?

— Ah, Schuitten! Nu crezi că ar fi mai bine să-mi povesteşti totul pe îndelete când vii la Pasadena?

— Stai liniştit, că n-am să te las eu aşa uşor! Acum, n-am făcut decât să-ţi dau o temă de cercetat. E-n regulă?

— OK, Marjorie, OK! Numai, te rog, bate-mă la cap la o oră mai rezonabilă, vrei?

— Ştii ceva, Lawrence? Taxează discuţia din seara asta cu spor de noapte şi o să te simţi mai brusc mai bine, nu crezi?

Capitolul șase

— Frank! Te caută Schuitten la telefon! s-a auzit vocea secretarei în interfonul sălii de operaţie, acoperind bip-urile ritmice ale monitoarelor.

— Sunt în sală! Operez! a spus Frank cu voce tare.

— Spune că e neapărată nevoie de tine. O semnătură pe un act, sau aşa ceva...

Frank a mai examinat o dată abdomenul deschis al pacientului. Un ulcer perforat. Un beţiv care chefuise prea mult în week-end, stomacul îi plesnise şi acum, încasa o operaţie bine pusă la punct.

— Cadigan, crezi că poţi termina?

— Bineînţeles, domnule Updike!

Frank a mai aruncat o privire la stomacul şi la intestinele pacientului. Anestezistul s-a ridicat de pe scaunul lui şi i-a zis:

— Ce dracu! tot îi spui Cadigan? Se face aproape un an de când o cheamă Mailer...

— Cadigan! s-a încăpăţânat Frank – Ai să termini operaţia asta. Oricum, nu mai e mult şi trebuie să-ţi dai examenul de competenţă... Preiei tu, da?

— Da, domnule doctor!

Frank a schimbat locul cu Louise şi a chemat încă un ajutor.

— Mai stau cât timp se spală tipul ăsta care a venit acum, nou, şi după aia o şterg. Ai auzit, Sly?

Vocea din interfon a răspuns, sec:

— Îi transmit lui Schuitten că într-un sfert de oră eşti la el.

—OK!

Louise începuse disecţia. Mâinile i se mişcau, sigure. Dar, operaţia avea să meargă repede... Nu numai că învăţase de la dr. Updike... Frank brevetase cu trei luni în urmă un aparat de sutură automată. Glorie la congrese. Câteva ziare îi dedicaseră scurte articole, iar Marjorie îi luase un interviu lung de tot la PCN TV. Brevetul ăsta însemnase însă un cont suplimentar pentru dr. Updike. O grămadă de bani pe care, dacă nu se înţelegea cum trebuie cu Schuitten, aveau să intre în cea mai mare parte în buzunarele lui Mildred. Noroc cu avocatul lui Marjorie! Făcuse un schimb de informaţii cu Schuitten, în aşa fel încât Frank să nu afle... Mildred putea fi oprită. Într-un cadru perfect legal. Erau deja şase luni de când tranchilizantele nu i le mai putea prescrie Frank. Mildred avea nevoie de un psihiatru pentru asta şi, după cum acelaşi psihiatru îl anunţase pe Frank, boala de care suferea ea era cu mult mai veche. Neînţelegerile dintre ei – ceea ce, iniţial Frank crezuse că sunt inerente căsătoriei – nu erau decât expresia de început a unui sindrom paranoid.

— Soţia ta are paranoia, Frank. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun...

Dr. Updike îşi amintea de la cursurile din facultate, dar a mai întrebat, pentru a fi sigur:

— Sunt ceva şanse, doctore Mills?

— Ştii bine că nu, Frank... regret...

Urmase discuţia cu Schuitten şi cu Marjorie. Schuitten îi explicase foarte clar că, de acum, problemele financiare ale lui Frank se găseau pe un făgaş bun. Putea să înainteze o cerere de divorţ şi...

— Nu pot face asta, domnule Schuitten! Nu acum, când este bolnavă!

— Vreţi să spuneţi că nu mai doriţi să divorţaţi?

Frank se apropiase de fereastra ce dădea spre piscina avocatului. A privit la arbuştii tunşi scurt şi la strada ce cobora în serpentine către Pasadena. Mildred nu-l mai interesa de mult şi, în plus, viaţa lor împreună devenise un calvar în ultimul an. Marjorie devenea din ce în ce mai insistentă şi, era cât se poate de clar că devenise dependentă de prezenţa lui. Auzise chiar că vechile ei cunoştinţe de la PCN TV o luau peste picior pentru pasiunea asta... Toţi o găseau nelalocul ei. Aşa cum era şi pasiunea lui pentru Louise Mailer. Se căsătorise, după cum plănuise, în aprilie.

Marjorie simţea pentru el ceea ce el simţea pentru Louise. Nici pe Marjorie n-o putea izgoni, aşa cum nici lui Mildred nu-i putea da un picior în fund acum, că aflase că e bolnavă. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi fost singur cuc.

Chestia asta pe care o resimţea în prezenţa Louisei era ceva ce Frank putea să controleze. Cadigan în sus, Cadigan în jos! Era ceva ce nu făcea nimănui rău. Dar, cum să rezolve cu Mildred şi cu Marjorie?

— Bineînţeles că doresc să divorţez... Dar nu mi s-ar părea corect s-o las aşa, fără niciun ajutor...

— D-le Updike! Soţia dumneavoastră nu mai este o persoană responsabilă! Vreau să spun că, în orice caz nu se mai poate atinge de banii dumneavoastră în măsura în care o putea face până acum. Vreau să spun că toată lumea ar înţelege poziţia dumneavoastră, dacă v-aţi decide să vă păstraţi drepturile băneşti... Divorţul va costa ceva, oricum! Mildred va primi o grămadă de bani! La fel de mult poate, ca la începutul afacerii...

Pe vremea aceea, Frank nu era decât un chirurg de viitor. Acum, dispozitivul pe care îl inventase făcuse din el un chirurg în viitor, după cum se scrisese prin ziare.

— N-o pot părăsi acum! a insistat Frank.

— Pot să vă spun câte ceva din experienţa mea, domnule doctor? a întrebat Schuitten.

Frank s-a reîntors la biroul masiv de stejar pe care trona o statuie de fildeş indian. Un elefant aşezat pe dosarele cu care lucra avocatul.

— N-o voi părăsi pe Mildred!

— Vă înţeleg simţămintele, d-le doctor! Problema e că, dacă nu veţi face acum pasul acesta, treaba se va complica din ce în ce mai mult. Tensiunile din casă se vor acumula la nesfârşit, iar în final, veţi fi obligat să nu mai divorţaţi

de Mildred. Autorităţile vă vor obliga s-o ţineţi sub tutela... Asta va însemna aşa: unu – nu veţi fi în stare niciodată să vă refaceţi viaţa. Doi – toată chestia o să vă coste o grămadă de bani. Întreţinerea într-un servicciu specializat, tutela şi toate celelalte...

Frank spusese nu.

Marjorie îi ascultase explicaţiile cu un aer mirat. Se duseseră la Esplanada „Grand Rapids” care dădea spre valea Laredca. Mese din lemn vopsite în alb, chelneri stilaţi, îmbrăcaţi în sacouri de culoarea vişinei şi pantaloni albi, care turnau cu eleganţă şampanie Dom Perignon în cupe de cristal.

— Înţeleg perfect, Frank. Te înţeleg perfect! spusese Marjorie, spre regretul lui Frank. Sperase să-i declanşeze o criză de gelozie, s-o înfurie, s-o facă să-i spună că trebuie s-o abandoneze pe Mildred. I-ar fi dat astfel prilejul lui Frank să găsească un motiv să întrerupă relaţia cu ea.

Numai că Marjorie fusese întru totul de acord cu el. „Mă comport ca un cretin”. — îşi spusese el în timp ce-şi conducea Cadillacul albastru metalizat spre spital. „Mă prefac că întreţin o căsnicie, numai din milă. Întreţin o relaţie cu o femeie care nu mă interesează nici cât negru sub unghie, ca să n-o supăr. Cred că şi eu am nevoie de un psihiatru...” Nu avea nevoie de niciun psihiatru şi o ştia foarte bine. De vină era numai mama sa, Isabelle Updike, cea care îl învăţase încă din copilărie, la New Orleans, cum se face o cafea trăsnet şi cum trebuie să se poarte cu

femeile. Să nu le jignească. Să nu le facă să sufere. Să fie atent cu ele.

Ce nu ştia Frank, iar mama sa omisese să-l înveţe, era modul în care gândeau femeile când erau decise să nu scape un bărbat din mână. De aceea trecuse cu vederea peste întrebarea lui Marjorie:

— Biata Mildred... Cine e tipul care o tratează? Sper că e cel mai bun psihiatru...

— Bineînţeles că e cel ma bun psihiatru din Pasadena. Dr. Thelonious Mills!

— O laşi, sau nu, pe Mailer să opereze? l-a luat anestezistul peste picior pe Frank.

— Să fii atentă cum pui aparatul de sutură, Cadigan! Teoretic, nu trebuie să ai probleme!

— În regulă, domnule doctor!

Frank a ieşit din sală, scoţându-şi din mers halatul steril. Zvelt ca un puştan, se pregătea să intre la duşuri. L-a auzit pe anestezist, cum comenta dintre monitoarele sale:

— Îţi dai seama, Louise? Dispozitivul ăsta al lui Frank, o să-ţi rămână moştenire... spirituală vreau să spun...

— Hai, Mark, las-o baltă! a spus Louise, dar anestezistul nu s-a lăsat:

— Cadigan! Cred că ar trebui să te botezăm şi noi cumva... Ai auzit că la ruşi, oamenii poartă şi numele tatălui lor în acte? Ce-ar fi ca numele tău de chirurg să fie Louise Updikova Cadigan Mailer?

— Este un banc prost, Mark! a zis Louise.

Frank a ieşit pe culoar, s-a dus la vestiare şi s-a schimbat. După câteva minute rula pe East Boulevard, către birourile centrale ale lui Schuitten.

— Ce-i cu graba asta, Schuitten? l-a întrebat, intrând pe uşa capitonată cu piele bălţată de bivol argentinian.

— Luaţi un loc, domnule doctor! Sunteţi un om care face deja 24 de dolari pe minut, iar eu sunt angajatul dumneavoastră! Meseria mea este să am grijă ca lucrurile care vă încurcă...

Frank şi-a aprins o ţigară, gata să dea un răspuns tăios, dar s-a abţinut. N-a spus decât:

— Am o prietenă care mi-a spus că de când vă ocupaţi de afacerile mele, aţi ajuns să valoraţi şi dumneavoastră 14 dolari minutul, Schuitten.

Avocatul şi-a dres glasul şi a întins o hârtie către Frank. Doctorul a suflat fumul într-o parte, a luat hârtia în mâna şi a parcurs-o în mare viteză. A pus-o la loc pe birou şi a întrebat:

— Cât de sigur sunteţi de informaţia asta?

— Domnul Pritchard e un avocat de modă veche. Toţi comitem ilegalităţi, din când în când, numai că Pritchard e de-a dreptul avar... Avarii sunt de modă veche, aţi remarcat?

Frank şi-a dat ochii peste cap şi a început să se foiască în fotoliu.

— Să trecem la fapte, domnule Schuitten!

— Colegul meu, Dachmann, îl are pe Pritchard la mână cu un dosar gras de tot. Pritchard a trebuit să dea câteva

informaţii ca să scape cu faţa curată. Printre altele, i-a vorbit de afacerile colegului dumneavoastră, dr. Thelonious Mills. Mildred n-are nimic, domnule doctor! Mildred este sănătoasă tun.

— Dr. Mills este o autoritate ştiinţifică, d-le Schuitten! Lucrările lui...

— Dr. Mills are un obicei despre care nu scrie nimic în hârtia asta pe care tocmai aţi citit-o. În mod cert, este un obicei despre care nu scrie nimic nici în lucrările ştiinţifice pe care le semnează...

Frank l-a privit pe avocat dintr-o parte. S-a uitat apoi la telefoanele şi la interfonul de pe birou.

— Fiţi liniştit, domnule! Nu ne aude nimeni. Nu ne înregistrează nimeni. Câştigăm prea mulţi bani unul de pe urma celuilalt ca să risc asemenea găinării...

— Vrei să spui că...

— Vreau să spun că dr. Mills se culcă de câţiva ani buni cu Mildred, domnule doctor. Vreau să spun că între ei doi şi avocatul Pritchard există un aranjament la fel de vechi... încă de pe vremea când nu făceaţi decât 15 dolari pe oră, v-am spus că sunteti o persoană interesantă pentru o grămadă de lume. Nu m-am înşelat, domnule Updike.

Dachmann? Frank îl ştia bine. Se întâlnise de câteva ori cu el când o luase pe Marjorie de la studiouri. Pentru câteva clipe, s-a gândit că totul nu era decât o maşinaţie de-a lui Marjorie... s-o acuze pe Mildred de adulter, pentru a rezolva situaţia incertă dintre ei doi...

— Domnul Mills riscă să-şi piardă licenţa pentru chestia asta, a spus Frank,

— E un risc pe care şi l-a asumat de când a început să practice psihiatria. Mildred nu este prima pacientă cu care se culcă. Dar este cea cu care a întreţinut cea mai lungă legătură... Motivul sunteti dumneavoastră şi banii pe care îi scoateţi.

Frank a dat de câteva ori din cap. Telefonul de pe biroul lui Schuitten a sunat de câteva ori. Avocatul n-a răspuns. A închis difuzorul, lăsând să răspundă robotul care anunţa că Schuitten nu este în birou.

— Bine. Explicaţi-mi însă de ce a fost cazul să mă scoateţi din operaţie pentru atâta lucru?

Avocatul a tuşit iarăşi şi a întins o altă hârtie lui Frank:

— Vedeţi ce scrie aici? Midred Updike va fi expertizată astăzi chiar de o comisie psihiatrică. După cum aţi spus, Mills este o somitate. Nu-i va fi greu s-o scoată iresponsabilă. Asta înseamnă că nu veţi mai avea libertate de mişcare. Asta înseamnă că va trebui, orice-aţi face, să-i vărsaţi ritmic, nişte bani în cont...

— Şi ce-o să facă cu banii dacă Pritchard este la mâna voastră?

— Există avocaţi mai deştepţi decât Pritchard. Ei vor şti cum să canalizeze fondurile pe care le veţi vira lui Mildred...

— Bine... dar Mildred fiind iresponsabilă, banii ăia vor avea o destinaţie precisă... mai mult! O să trebuiască să se

comporte ca atare, ca o nebună adică... Ce dracu poate face un nebun cu o grămadă de bani?

— De câte ori trebuie să vă explic, domnule Updike pentru ce s-au inventat avocaţii? Problema acum este să acţionăm rapid. Să împiedicăm expertiza, sau s-o amânăm. Mă pot ocupa de o astfel de procedură, dar am nevoie de o somaţie pe care trebuie să o semnaţi... Mai avem – Schuitten s-a uitat la ceas – exact două ore ca s-o depunem la curte... Somaţia este deja pregătită. Uitaţi-o! Trebuie numai s-o semnaţi.

Frank a luat hârtia şi a citit-o la repezeala. Nu ştia ce să facă. Dacă, totul era doar o maşinaţie a lui Marjorie? Îl băga pe Mills la apă, punea sub semnul întrebării tratamentul de care avea nevoie Mildred, ba chiar îi forţa internarea într-un serviciu psihiatric neutru, ca să ateste veridicitatea diagnosticului.

Se străduise să evite scandalul, fir-ar să fie! Crezuse că poate să-i fraierească pe toţi, să scape încet-încet de Mildred, suportându-i hachiţele până la capăt, să scape de Marjorie, cu condiţia să găsească momentul optim pentru o explicaţie sinceră... Să rămână doar cu serviciul, cu gărzile şi cu amintirea Louisei care urma să plece, cât de curând.

Sperase să facă toate astea în linişte. Dar, bârfele în legătură cu el şi cu Marjorie se înteţiseră, scandalul provocat de faptul că o neglija pe Mildred, din ce în ce mai bolnavă, creştea din ce în ce... „Tot o să se rupă

buboiul!” cum îi spusese maică-sa când era mic. Totul era să începi să minţi. Dezastrele veneau înapoi de la sine.

Şi totul începuse odată cu apariţia Louisei!

— Semnaţi, domnule doctor?

Frank l-a privit pe Schuitten. Tot timpul îşi imaginase că lucrurile se pot aranja în timp. Sau, că le pot aranja alţii pentru el. Acum însă, vedea că n-a mai rămas decât o singură soluţie.

Să se ocupe direct de problemele lui.

Capitolul şapte

Mildred amestecase medazepamul cu whisky Jack Daniels şi spărsese seviciul de ceai din porţelan de Sevres acum două ore.

— Să ştii că n-am practicat nicio secundă psihiatria – spusese Frank – dar ştiu foarte bine cum se comportă un paranoic. Avocatul meu a avut dreptate. N-ai vrut decât să mă tragi pe sfoară...

Mildred n-a răspuns imediat. S-a trântit pe sofaua largă, acoperită cu blană de leopard, şi a scâncit ca un copil. A mai tresărit odată şi, cu un gest brusc, a măturat paharele de pe măsuţa joasă, stropind pereţii cu whisky.

— Nu ştiu, Frank... nici nu mai ştiu dacă sunt sau nu bolnavă... Trebuie să iau pilulele astea nenorocite, asta e clar. Şi mai ştiu că vreau să stau cu tine, Frank... Poate că din cauza asta îmi e aşa de rău... Vreau să rămânem împreună, Frank.

— Ai făcut în aşa fel încât să pui mâna pe o grămadă de bani de la mine, Mildred. Fără să-mi spui nimic! Ai plănuit totul cu Pritchard şi cu Mills al tău...

Mildred şi-a sprijinit capul în mâini.

— Mă crezi, sau nu, am făcut toate astea pentru tine, Frank... Din cauza ta, Frank...

— E o explicaţie rezonabilă. Justifică până şi criza asta de isterie...

După ce semnase somaţia în biroul lui Schuitten, Updike aflase la cât s-ar fi ridicat pretenţiile legale ale tutelei: 60% din veniturile lui. Dintr-un ins care valora 24 de dolari pe minut, Frank ar fi rămas cu ceva mai mult de 10 dolari, iar lui Mildred i-ar fi revenit restul de aproape 14 dolari... Pentru asta, ea n-ar fi trebuit decât să se prefacă mereu în transă şi să pretindă că înghite nişte pilule... Reuşise să-i oprească cu numai o jumătate de oră înainte de întrunirea comisiei. Sunase la Marjorie care, la rândul ei îl pusese pe Dachmannn pe jar. Nici acum, Marjorie nu reacţionase violent. Frank ar fi dorit ca ea măcar să-i atragă atenţia că procedase greşit în privinţa lui Mildred, să-l tragă de mânecă şi să-i spună că nevastă-sa îl fraierise după cum vroia ea. Marjorie nu comentase nimic însă. Pur şi simplu, se mişcase eficient, blocând demersul lui Pritchard şi al lui Mills.

— Vă daţi seama că aţi pus în discuţie competenţa mea, d-le doctor Updike? întrebase Mills pe culoarele clădirii comisiei de expertiză din Pasadena.

— La ce competenţă vă referiţi, domnule doctor? Thelomious Mills căscase ochii:

— Am impresia că nu vă pot urmări...

— N-am pus în discuţie competenţa dumneavoastră sexuală, d-le Mills, dacă vreţi precizări! M-am referit la probitatea profesională. Sunteţi liniştit acum?

— Domnule doctor!...

— Domnule Mills! i-o retezase Schuitten. Sfatul meu este să vă liniştiţi! Ştim mai mult decât trebuie ca să vă putem ridica dreptul de practică, să vă obligăm să plătiţi o amendă zdravănă şi să vă închidem fără posibilitatea de suspendare a pedepsei... Maestre Pritchard! Nu ţi-ai informat clientul la ce se expune dacă vorbeşte prea mult?

Bătrânul avocat Pritchard l-a tras pe psihiatru la o parte şi i-a şoptit ceva, grăbit. Gesticula larg, în timp ce umerii lui Mills se lăsau din ce în ce mai mult.

Concluzia comisiei fusese cât se poate de fermă. Starea lui Mildred necesita evaluări suplimentare care nu puteau avea loc decât în Presbiterian Hospital din Jackson.

— Nu e decit o criză de isterie pentru că ţi-ai ratat planul! i-a repetat Frank în timpul serii. Asta o să scrie şi pe foaia ta de observaţie de la Presbiterian Hospital. Isterie.

— N-am să mă internez! Nu mă duc în spital! a icnit Mildred.

— N-ai de ales! E o decizie cu putere executivă. De poimâine te internezi la Presbiterian Hospital!

— Nu vreau să mă internez!

— Nu te mai interesează sănătatea ta?

Mildred se ridicase şi pornise clătinându-se către bar. Şi-a luat o sticlă de whisky şi s-a aşezat la loc în sofa.

Frank a urmărit-o cum rade pahar după pahar. Nu i-au fost necesare mai mult de treizeci de minute, cu medazepamul pe care îl luase mai devreme. Încurcat, Frank a luat-o şi a dus-o în camera ei, după care s-a pregătit să-şi facă o baie. Îşi umpluse cada de apă fierbinte, turnase sărurile spumante cu aromă de ienupăr, când, beep-erul a sunat.

— Frank? Profesorul Starling sunt. Avem o urgenţă la spital...

Frank s-a uitat la ceas. Era 22,30. Din cauza scandalului nu se uitase la ştiri. Ce naiba se mai întâmplase?

— Sunt mulţi? a întrebat.

Profesorul n-a răspuns imediat. Apoi, a zis:

— Sunt suficient de mulţi...

— Dar ce echipă e de gardă? Nu fac faţă singuri? Starling a oftat şi a spus, cu voce tărăgănată:

— Dacă te chem, înseamnă că e nevoie de tine, Frank...

— În regulă. Vin. Pe Cadigan aţi chemat-o?

Din nou s-a auzit oftatul lui Starling.

— E ziua ei liberă. Nu e în Pasadena. Am sunat deja la ea acasă.

Frank a închis beep-erul şi a ieşit din baie. S-a şters în grabă şi s-a repezit pe scări în curtea din faţa casei.

A vrut să ia Porsche-ul, dar şi-a dat seama că o să-i ia prea mult să-l scoată din garaj aşa că s-a repezit pe aleea din piatră cubică şi s-a urcat în Cadillac.

Frank a intrat în fugă pe porţile ce dădeau în camera de urgenţe. Asistenta citea ziarul de seară, în timp ce din sala de mici intervenţii se auzea vocea internului nou venit. Frank s-a repezit în sală.

— Dr. Updike?... a întrebat asistenta, mirată. Internul consulta un copil. S-a întors pe jumătate spre Frank:

— S-a tăiat într-un pahar. Vreţi să vedeţi?

Frank s-a încruntat. Şi-a dat seama că nu văzuse ambulanţele aglomerându-se la intrarea în spital. A ieşit din sala de mici intervenţii şi a intrat în holul central.

— Bună seara, dr. Updike! a spus asistenta de la triere.

— M-a sunat profesorul Starling. A spus că...

— Ah, d-l profesor. E la el în cabinet. Vă aşteaptă. Frank s-a uitat de jur împrejur. Câţiva pacienţi, câţiva brancardieri care se mişcau relaxat.

— Aşteptăm ceva? Am înţeles că avem nişte urgenţe. Asistenta a clătinat din cap.

— Nu. N-am primit niciun anunţ, slavă Domnului.

Ciudat, şi-a spus Frank şi a pornit spre biroul profesorului. A bătut la uşă, a deschis şi a intrat. Starling stătea în fotoliul său, îmbrăcat într-un costum impecabil, cămaşă şi cravată albastră. Îl aştepta.

— Văd că e o aglomeraţie de înnebuneşti pe culoare... a făcut Frank un gest cu mâna în spate.

— Bună seara, Frank. Ia, te rog, un loc...

— Ce naiba, profesore? Tocmai mă băgasem în baie când m-ai sunat... Ce-i asta?

— Ia loc, Frank. M-a sunat dr. Milles. Psihiatrul lui Mildred. Mi-a spus că ai împins lucrurile un pic prea departe...

— Nu te supăra, ai fost cumva coleg şi cu Thelonoius Mills în copilărie?

Profesorul s-a strâmbat, plictisit. A început să robotească pe birou şi a continuat:

— Mills zice că l-ai pus într-o situaţie delicată. Mills zice că din cauza ta o să aibă probleme cu Comitetul de Etică Profesională din Pasadena... Mills zice că ai acţionat, în acelaşi timp împotriva lui şi a lui Mildred.

— Mills ţi-a povestit cumva şi ce punea el la cale împreună cu Mildred şi cu avocatul Pritchard? Ţi-a spus că aveau de gând să mă oblige la nişte plăţi exorbitante, sub pretextul că Mildred e bolnavă?

— Mills mi-a explicat că soţia ta e cu adevărat bolnavă, Frank. O tratează de mult timp pe Mildred şi ştii şi tu cum e în psihiatrie... Bolile astea mintale nu se diagnostichează cu una cu două. Lui i-au fost necesari câţiva ani de psihanaliză...

— Psihanaliză pe care a făcut-o şi cu Mildred în pat! De asta nu ţi-a povestit nimic?

— Te rog să nu mă întrerupi. Este lucru ştiut că o comisie de expertiză psihiatrică, chiar în condiţiile unei spitalizări de câteva săptămâni, nu poate substitui munca de ani a unui psihanalist! Mills a câştigat cu mari dificultăţi încrederea lui Mildred. Aşa a reuşit să-i pună diagnosticul, în faţa noilor practicieni, Mildred se va

închide în ea şi n-o să comunice. Din ce zice el, boala ei nu se manifestă, cum să zic „pe faţă”...

Frank s-a ridicat de pe scaun şi şi-a băgat mâna în buzunar după ţigări.

— Profesore Starling... vorbeşti despre problemele mele personale.

— Frank! Stai dracului jos şi ascultă-mă! Mildred ţi-a suportat toate hachiţele! Ai devenit un bun chirurg pentru că ea a ştiut să tacă tot timpul... Pentru că te-a sprijinit! Acum, o bănuieşti pe ea că vrea să pună mâna pe banii tăi, împreună cu Mills. Eu cred că mai degrabă, Marjorie are intenţia asta! Marjorie şi Schuitten!

Frank a respirat adânc. Totul se ducea dracului, exista, într-adevăr posibilitatea ca Starling să aibă dreptate. Fir-ar al naibii! Parcă aveau dreptate cu toţii. Cert e că, de la un timp, Frank reuşea să provoace numai rău celor cu care intra în legătură. Orice ar fi făcut, supăra pe cineva. Dacă se lăsa dus de impresiile sale, avea senzaţia că se comportă urât faţă de Marjorie. Dacă ţinea cont de sfaturile lui Marjorie, îi făcea rău lui Mildred. A spus:

— Mills a încălcat etica profesională şi când ţi-a povestit toate astea despre Mildred. Normal ar fi fost să-şi ţină gura despre ea în faţa ta. A violat secretul profesional...

— Mills mi-a spus, într-adevăr totul, violând secretul profesional. Numai că el are impresia că e mai corect aşa, să te oprească într-un fel, sau altul, înainte ca tu, manevrat de Marjorie şi Schuitten s-o terminaţi pe Mildred cu internarea asta.

— Vrei să spui că Mills e dispus să-şi rişte cariera pentru ca Mildred să nu...

— Vreau să spun că Mills spune că s-ar putea ca prin internarea de la PRESBITERIAN HOSPITAL, Mildred să fie declarată doar dependentă de tranchilizante. Ţi-am explicat de ce. Şi mi-a mai spus de când a început să se deteriorizeze starea sănătăţii soţiei tale. Mi-a spus de când te-au apucat pe tine pandaliile alea tâmpite care au pus-o pe Mildred pe butuci...

— D-le profesor! Schuitten şi Marjorie abia au reuşit să oprească un proces fals prin care eu urmam să fiu lipsit de o grămadă de bani. E singura dovadă pe care o am pentru faptul că Mildred şi Mills mint. Ei urmau să se aleagă cu bani de pe urma mea. Marjorie şi Schuitten nu s-au ales cu nimic.

— S-au ales cu o vacă lăptoasă tocmai bună de smuls, Frank! E chiar aşa de greu să te prinzi?

— Am urmărit reacţiile lui Mildred, să ştii... Se comportă ca un copil care se trezeşte cu jucăriile luate de părinţi. Nici gând să fie nebună, aşa cum spune Mills.

— Aha! Exact asta spune şi Mills. Că boala lui Mildred se datorează faptului că cineva i-a pus jucăriile sub cheie. Jucăriile unei femei ca Mildred sunt căsnicia, Frank!

Frank s-a aşezat la loc în fotoliu. Ce naiba vroia Starling? Nu se băgase prosteşte în toată ciorba asta. Dr. Mills nu-i era coleg, clinica avea să rămână, oricum, pe mâinile lui Frank, despre asta nu încăpeau niciun fel de îndoieli. De ce-i ţinea prelegerile astea? S-a întrebat, din

nou, dacă nu cumva cineva din afară nu făcea presiuni asupra lui. Cineva supărat din cauză că Marjorie umbla toată ziua cu el, cu Frank...

— Ce interes aveţi d-voastră la treaba asta? l-a întrebat pe Starling.

— Mills mi-a explicat de când s-a agravat starea lui Mildred. Am înţeles de la el că, oricum, căsătoria voastră mergea prost. De la un moment dat însă, tu ai devenit brusc şi mai reticent. Ai început să pui paie pe foc de când ţi-am dat-o pe Louise ca s-o pregăteşti, Frank! Asta vroiam să-ţi spun!

Frank a încasat concluziile profesorului fără să i se clintească un muşchi. Asta era un fleac în comparaţie cu nebunia pe care o trăia de la un timp încoace. Invidia colegilor, întâlnirile cu Marjorie pe care le suporta numai ca să n-o jignească, Schuitten care îl încingea mereu...

— Tot nu s-a terminat cu povestea asta, Starling? sunt ani de când mi-ai spus ca să fiu atent. Cadigan e nora amicului tău din liceu, am înţeles. Ce legătură are asta cu Mildred şi cu faptul că se pregătea să mă jumulească de bani împreună cu psihiatrul şi cu avocatul ei?

Profesorul a închis ochii şi s-a uitat într-o parte, ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele. A luat coupe-papier-ul de aur pe care îl păstra, fără să-l folosească niciodată, pe birou, şi a început să se joace cu el.

— Frank! Vei fi, la vârsta mea, un chirurg mai bun decât mine. Avem aceeaşi meserie. Suntem amândoi din Sud, suntem amândoi protestanţi. Există o singură diferenţă

între noi. Eu am avut vârsta ta, tu n-ai avut încă vârsta mea. Ştiu cam tot ce-ţi trece prin cap, Frank.

Frank l-a privit drept în ochi. Starling fusese totdeauna un tip corect. Scosese untul din el, ca intern, aşa cum procedase şi el cu Louise. Fără să strige vreodată, fără să-l repeadă, explicând mereu ce e bine şi ce e rău, în profesia asta a lor de la margine de viaţă. Cu toate astea, Starling nu fusese niciopdată apropiat sufleteşte de Frank. Nu făcuse niciodată pe părintele legat prin sânge de fiul său.

O făcea acum.

— Între mine şi Cadigan nu s-a întâmplat nimic, Starling!

— Cine poate să ştie? a ridicat profesorul din umeri. N-am instalat camere de luat vederi în camera de gardă. Lumea povesteşte că tu şi cu Louise Mailer continuaţi să petreceţi mai mult timp decât ar trebui împreună...

— Credeţi-mă, d-le profesor. Deja am suficiente probleme pe cap cu Mildred, cu banii şi cu Marjorie...

— Ce probleme ai cu Marjorie? Păreţi foarte fericiţi, când vă duceţi să cinaţi la „Rinaldo”, sau la esplanada „Grand Rapids”...

Frank a tras adânc din ţigară, apoi a strivit chiştocul în scrumiera de pe birou. Starling nu fuma, însă îşi pusese scrumiera de când văzuse că elevul lui favorit scutură scrumul în palmă de câte ori intră la el. Abia acum, s-a gândit Frank la acest gest aparent minor al profesorului.

— Şi nu mă mai lua cu d-le profesor! Ce probleme ai cu Marjorie? Te plictiseşte la fel, sau mai mult decât Mildred?

— a făcut o pauză, s-a ridicat din fotoliu şi s-a dus la fereastră – Când am venit eu în Pasadena, tu abia te năşteai, Frank! Pe cine vrei să fraiereşti? De ce naiba ţii morţiş să te tot afişezi cu Marjorie în faţa tuturor? De ce ieşi cu Marjorie, când toată lumea ştie ce se petrece la tine acasă? Nu cumva, ca să acoperi bârfa de spital, după cum tu singur ai denumit-o acum un an?

Frank s-a ridicat şi el.

— D-le profesor! M-aţi chemat pentru că, vezi Doamne, am fi avut nu ştiu ce urgenţe, sunt în spital de peste un sfert de oră. Şi văd că niciunul dintre cazurile grave de care mi-aţi spus, n-a apărut încă...

— Mda. N-a apărut nicio urgenţă, Frank!

Profesorul s-a apropiat de dr. Updike şi l-a măsurat din cap până în picioare.

— Pot să plec?

Profesorul a făcut semn că da. Frank s-a întors şi a dat să iasă din birou.

— Sunt tot felul de cauze pentru care chirurgii se pot rata, Frank! — l-a oprit Starling din drum – Unii se apucă de băutură. Unii încep să cheltuie bani ca nebunii. Iar alţii, se lasă manevraţi de avocaţii lor.

— Vreţi să spuneţi că fac parte din ultima categorie?

— Nu vreau să spun decât că aş fi fericit ca tu să fii cel care rămâne la conducerea clinicii PASADENA MEMORIAL după ce o să plec eu. Înţelegi?

Capitolul opt

Ca de obicei, adevărul era undeva la mijloc. Schuitten avea dreptate să-l avertizeze pe Frank, iar Frank etichetase destul de bine boala de care suferă Mildred. Pe de altă parte, nici Mills nu se înşela prea tare. Mildred era într-adevăr bolnavă, dar era o bolnavă care îşi cunoştea foarte bine interesele şi care ştia să acţioneze aşa cum trebuie ca să-şi atingă scopurile.

Avea la dispoziţie o zi ca să se mişte rapid şi eficient înainte de internarea la PRESBITERIAN HOSPITAL.

Dimineaţa, după ce Frank a plecat la spital, l-a sunat pe Pritchard.

— Eşti sigur de ce mi-ai spus ieri înainte să apară Schuitten şi Frank?

— N-am nici cea mai mică îndoială, Mildred. Am vorbit cu o grămadă de lume din spital.

— Cum ziceai că o cheamă pe fată?

— Louise Mailer. Fostă Cadigan. S-a căsătorit cu un tip al cărui tată e un barosan prin Atlanta. Lumea a vorbit mult despre ea şi despre Frank. Unii mai vorbesc şi acum, după ce a apărut Marjorie.

— Bine. Cum dau de bărbatul ei?

— Ţi-am spus ca mă văd aproape zilnic cu el. E procuror districtual.

— Un sudist care a rămas în Pasadena...

— Omul nu e sudistul clasic... E cam ca Frank. Ambiţios. Acum e pe ţeavă, gata să crească. Ştie să dea din coate. Ştie ce vrea. Umblă zvonul că aşteaptă să termine nevastă-sa specializarea ca să se care amândoi la Seattle. Cică ar fi posibilităţi de afirmare pentru amândoi pe acolo...

— Bine. Mă duc să-l văd.

— Fii atentă şi zi-i totul aşa cum am plănuit, Mildred!

— Nicio grijă, Pritch!

Mildred a închis telefonul şi s-a dus în baie. A făcut un duş, s-a dus înapoi în cameră, s-a fardat, s-a îmbrăcat într-o rochie de mătase roşie cu picouri galbene, şi-a pus o pălărie cu boruri largi pe care era prinsă o fundă din mătase neagră.

S-a oprit în faţa oglinzii din hol. Rochia uşoară şi largă îi scotea talia îngustă în evidenţă. Şi-a încălţat pantofii din piele de boa, fini ca nişte mănuşi.

Arăt bine, şi-a spus, în timp ce se ducea spre garaj. Frank luase Cadillac-ul. Mildred era mai obişnuită cu Chrysler-ul, dar, era sigură că după ce o să-i spună toată povestea lui Sidney Mailer, acesta o va conduce la plecare. Era mai bine s-o vadă cum urcă într-un Porsche...

A ieşit pe strada ce cobora în serpentine lente spre centru. S-a oprit pe drum, şi-a cumpărat un parfum de la „Crhistophe”, apoi şi-a continuat drumul spre Primărie.

Lângă Primărie era clădirea poliţiei, tribunalul şi procuratura Pasadenei.

— Pe cine căutaţi? a apărut gardianul de la intrarea în garajul subteran.

— Sunt Mildred Updike. Trebuie să discut neapărat cu d-l procuror Sidney Mailer.

— Aveţi întâlnire cu el? Scuzaţi-mă, dar în ultimul timp am avut probleme cu o grămadă de inşi care au intrat în garajul nostru şi...

— Contactaţi-l pe d-l procuror şi spuneţi-i atât: Vă caută soţia doctorului Updike.

Gardianul a apăsat pe tastele interfonului. Mildred a aşteptat liniştită. În câteva secunde, bariera de la intrarea în garaj s-a ridicat, gardianul a mai bălmăjit nişte scuze în urma ei, dar ea n-a mai catadicsit să-l asculte.

Sidney era un bărbat încântător, i s-a părut lui Mildred. Înalt, puternic, blond cu părul tuns perie – semăna cu un jucător de fotbal american. Tânăr şi ambiţios, asta a citit imediat pe figura lui. De ambiţia asta a lui şi de modul lui de educaţie din Sud se va folosi Mildred. Pritchard spusese că tipul se adptase perfect la realităţile Californiei.

Mildred era sigură însă că bărbatul din faţa ei continua să gândească aşa cum învăţase acasă. În bătrânul şi magnificul Sud, unde femeile erau decorul familiei unui adevărat bărbat. Ele tricotau şi discutau separat la petreceri, eventual îşi citeau poezii una alteia...

— Cărui fapt datotez vizita d-voastră, doamnă Updike?

Mai mult ca sigur că Sidney era la curent cu situaţia familială a ei. Pasadena era unoraş destul de mic, iar evenimentele din lumea bună ajungeau lă urechile celor interesaţi înainte să fie publicate în ziarele de scandal.

Cu toate acestea, Sidney Mailer se comporta fără să lase să se întrevadă nimic. Un adevărat gentleman.

— Luaţi loc! a invitat-o el şi i-a oferit fotoliul din faţa biroului. O cafea? Un ceai? Un suc de fructe?

Mildred a refuzat. Apăoi, a aplecat capul în jos, mascându-şi figura cu borurile late ale pălăriei... O mişcare pe care o pregătise îndelung.

— Mi-e oarecare dificil să încep...

— Faceţi un efort! a glumit Sidney. Vreţi să fumaţi?

Ea şi-a deschis poşeta şi a scos ţigările. În timp ce Sidney îi oferea un foc, a început, cu un aer încurcat:

— Cred că aţi auzit că în ultimul timp am avut ceva probleme...

— Şi aici, ca şi în Atlanta, de unde vin, lumea vorbeşte foarte mult. Sunt însă un tip cu discernământ, doamnă Updike! a zâmbit el politicos.

— Aşa mi s-a spus şi mie! a ridicat ea capul, privindu-l drept în ochi. De aceea am venit să discutăm...

— Vă ascult!

Sidney s-a aşezat pe colţul biroului.

— Ştiţi cum se spune... Când colegii l-au întrebat pe un chirurg care s-a dus să lucreze în Japonia, cum merg treburile prin spitalele japoneze, el a răspuns: „Păi, e

aproape la fel ca la noi. Doctorii se regulează în gardă, numai că japonezii ăia fiind aşa de mici, trebuie să te apleci puţin când te pişi în chiuvetă...”

Sidney s-a îmbujorat puţin însă a izbucnit în râs.

— Louise, soţia mea, mi-a spus şi ea o variantă a bancului... mda... am auzit că medicii sunt spurcaţi la gură... chiar şi eu m-am trezit că o imit din când în când pe Louise. Ştiţi, ea îşi dă drumul la gură de nu mai poţi s-o opreşti, atunci când se enervează...

— Scuzaţi-mă pentru limbaj! a dat Mildred repede din cap, ca şi cum era dezamăgită de ea însăși. Mai bine nu mai veneam...

— Liniştiţi-vă, d-nă Updike! M-am obişnuit cu modul de a fi al californienilor. Şi mi se pare mai bine că-i aşa, direct! Spuneţi!

Mildred a tras adânc din ţigară.

— Sunteţi un tip deosebit, d-le Mailer! N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Ştiu sigur că aţi aflat de povestea dintre soţul meu şi Marjorie Wallace de la PCN... Frank nu e un bărbat rău, slavă Domnului, numai că este un tip deosebit de influenţabil...

— N-o cunosc pe d-şoara Wallace. Dar îl cunosc pe avocatul Schuitten. Ştiu ce-i poate pielea. Aţi venit cumva să depuneţi plângere împotriva acţiunii lor? a devenit Sidney brusc interesat. Dacă aveţi ceva date serioase, am putea efectiv să acţionăm pe cale legală şi...

— Nu, domnule Mailer! Nici gând! Am de gând să mă supun hotărârii comisiei. Eu... cum să vă spun... nu mă

simt prea bine... Ştiu că cei de la PRESBITERIAN HOSPITAL vor confirma diagnosticul d-lui Thelonius Mills. Nu pentru asta am venit. Problema pe care vreau s-o discut cu dumneavoastră are un caracter mult mai personal...

Continua să-l privească pe Sidney în ochi, citindu-i uluirea pe faţă. L-a lăsat puţin, exact aşa cum o învăţase Pritchard care, ca un avocat de modă veche ce era, ştia cum funcţionează mintea unor tineri procurori. Nu degeaba îi spusese să înceapă cu bancul ăla vulgar despre chirurgi...

Deja, privirea lui Sidney devenise mult mai rece.

— Cred că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, d-nă Updike. Trebuie să fiţi directă...

— D-le Mailer. Eu am deja 34 de ani şi o căsătorie eşuată. Nu e încă prea târziu ca să-mi refac viaţa, deşi, trebuie să recunosc că problema expertizei psihiatrice o sa fie un handicap. Dumneavoastră însă, nu aveţi decât 27 de ani. La fel şi soţia dumneavoastră. În ceea ce vă priveşte, lucrurile ar fi mult mai uşoare într-o situaţie similară... Deşi, sper din tot sufletul să nu ajungeţi până acolo...

Sidney s-a aşezat în fotoliul său, privind ţintă la femeia din faţa lui. Era o femeie cu probleme de sănătate mintală, cu o problemă legală de punere sub tutelă pentru iresponsabilitate. Numai că, atât aspectul ei cât şi discursul fuseseră cât se poate de raţionale. Pe de altă parte, ea chiar recunoştea că are probleme, ba mai mult, spunea că medicii de la PRESBITERIAN HOSPITAL îi vor

da câştig de cauză. Totodată, o învăţase din facultate şi din scurta lui experienţă, existau nebuni în stare să pară cât se poate de raţionali.

— Ce vreţi să-mi sugeraţi, d-nă Updike?

— Nu vreau să vă sugerez nimic. Vreau doar să vă spun că boala mea a debutat la începutul anului 1985. Este un lucru pe care îl puteţi controla din fişele doctorului Mills.

A făcut iarăşi o pauză. Louise începuse să lucreze cu Frank în septembrie 1984. Trecuseră trei ani de atunci. Sidney, i se părea lui Mildred, începuse să pună lucrurile cap la cap.

— Unul dintre principalele motive care m-au adus în starea asta, a fost dezinteresul lui Frank faţă de mine... Şi acesta este un lucru controlabil. Eh, în perioada aceea, am primit o grămadă de telefoane anonime de la spital. Mi se spunea că Frank este combinat cu interna pe care o pregăteşte.

Sidney a râs strâmb:

— După cum v-am spus, doamnă. Din punctul ăsta de vedere, nu e nicio diferenţă între Pasadena şi Atlanta. Lumea vorbeşte foarte mult.

— Lumea nu vorbeşte niciodată fără motiv. Tot ce pot să vă spun e ca dezinteresul lui Frank pentru mine s-a accentuat din momentul în care a cunoscut-o pe actuala dumneavoastră soţie.

— În situaţia de faţă, mărturisesc că nu prea ştiu ce să vă zic, doamnă... S-ar putea să aveţi un interes când îmi spuneţi toate astea.. De ce nu m-aţi anunţat de atunci?

Mildred a ridicat din umeri.

— Ştiţi cum e. Am crezut că lucrurile se vor aranja de la sine. Că e ceva trecător.

— Vreţi să spuneţi că n-a fost ceva trecător? a zâmbit Sidney subţire. Să presupunem că soţul dumneavoastră şi Louise au avut ceva împreună... Din câte se aude însă, scuzaţi-mi brutalitatea, dr. Updike umblă acum cu Marjorie Wallace...

— Vreţi să spuneţi că Marjorie Wallace şi avocatul Schuitten umblă după banii lui Frank... Cred că asta vreţi să spuneţi, de fapt. Aţi calculat, vreodată, câte ore au petrecut Frank cu Louise?

Sidney şi-a sprijinit bărbia în palme. Din privirea lui se vedea clar că, în mintea lui îşi închipuia că se pregăteşte să asculte un delir tipic pentru un paranoic.

Unul care calculează câte ore, minute şi secunde îşi petrece partenerul timpul haihui...

— N-am avut niciodată curioziotatea asta.

— Pentru că n-aţi stat de vorbă cu cei de la spital. Pentru că niciodată, dumneavoastră nu v-a spus nimeni nimic. Cum se zice, soţul află totdeauna ultimul...

— Cred că aici exageraţi, doamnă Updike.

— Eu am făcut calculul. Petreceau cam zece ore pe zi, zilnic. Tot zilnic, eu primeam telefoanele alea. Îmi spuneau aşa: veniţi acum la spital şi veţi avea dovada, d-nă Updike!

— Şi de ce nu v-aţi dus?

— V-am spus. Am crezut că e ceva trecător. Am crezut că e o simplă bârfă. Dar Frank a continuat să se îndepărteze de mine...

— Cu Marjorie Wallace când s-a combinat? a întrebat Sidney brusc, cu un aer profesional.

Mildred abia s-a abţinut să nu râdă. Sidney începea să dea roată momelii.

— Cu Marjorie umblă de vreun an, a minţit ea fără să clipească. Numai că, părerea mea e că nu Frank umblă cu ea. Ea umblă cu el. Banii, ştiţi...

— Sunt om al legii, d-nă Updike! a spus Sidney încercând să-şi păstreze calmul. Pentru a trage o concluzie justă, îmi trebuie dovezi. Ceva palpabil, vreau să zic, nu simple zvonuri.

— În câte cazuri de adulter de care aţi auzit, au fost prinşi împricinaţii în flagrant delict? Nu sunt juristă, dar majoritatea cazurilor de divorţ nu decurg dintr-un adulter surprins în flagrant delict...

— Asta chiar că nu trebuie să-mi explicaţi! a întrerupt-o Sidney din ce în ce mai nervos.

Au tăcut amândoi. Sidney s-a uitat la ceas, nerăbdător.

— Bănuiesc că vă reţin, d-le Mailer.

— Am o întâlnire cu şeful brigăzii de la stupefiante la zece, a spus el, dus pe gânduri.

— În regulă. Am să plec. Vă rog să mă scuzaţi, dacă vi se pare că am bătut câmpii...

— Nu... nu... a făcut Sidney un gest cu mâinile, încruntându-se. Numai că nu înţeleg. Ce v-a făcut să

veniţi să-mi spuneţi chestia asta tocmai acum. Nu pot să n-o leg cu faptul că sunteţi în litigiu cu soţul dumneavoastră.

Mildred s-a oprit în uşă şi a zâmbit fin:

— Până la treizeci de ani treburile sunt reversilbile. Se repară uşor. După treizeci de ani, nimic nu mai e la fel de simplu...

Sidney a schiţat o expresie mirată şi a deschis uşa lui Mildred.

— Vă conduc personal până jos... Tot trebuie să mă întâlnesc cu Lloyd, de la stupefiante.

— În regulă, d-le Mailer.

Au coborât cu liftul până la subsol. Politicos, Sidney a însoţit-o pe Mildred la maşină.

— Un Porsche superb, nu s-a putut el abţine. A dat să mai zică ceva, dar s-a abţinut în ultimul moment. Mildred a râs:

— Boala pe care o am eu nu face parte dintre cele pentru care ţi se ridică dreptul de a conduce un automobil...

Sidney s-a înroşit şi, brusc a avut o tresărire. Reversibil. Era un cuvânt pe care Louise se învăţase să-l folosească des de când venise în Pasadena.

— Oricum ar fi, doamnă Updike, am să ţin minte vorba dumneavoastră. Până la treizeci de ani, lucrurile sunt reversibile.

— Da. După treizeci de ani, nimic nu e ca mai înainte. De fapt, nu e expresia mea. E una dintre vorbele preferate ale lui Frank, a încheiat ea şi a demarat.

I-a făcut un semn cu mâna lui Sidney şi a ieşit din garaj, angajându-se pe Central Boulevard. Traficul era încărcat. Mildred a oprit la stop şi a format numărul lui Pritchard la telefonul celular.

— Pritch?

— Mildred? Ai vorbit cu Sidney?

— Da.

— Cum a reacţionat?

Semaforul a trecut pe verde, iar Mildred a pornit, schimbând vitezele. A trecut pe banda din mijloc şi a accelerat.

— A reacţionat ca un sudist. A fost la locul lui. S-a îmbujorat de câteva ori. Asta a fost tot.

— Dacă s-a înroşit, e bine. Un cui, tot i-ai băgat! Îi cunosc eu pe tinerii ăştia ambiţioşi... Nu suportă ideea că s-ar putea ca alţii să le-o ia înainte, sau că alţii să aibă ceva ce ei cred că le aparţine în exclusivitate...

— Tu ştii mai bine, Pritch... Te sun când ajung acasă.

A închis telefonul şi a luat-o pe strada Patruzeci şi cinci, urcând către cartierul de vile de lux al Pasadenei. A trecut podul de peste râul Lareda şi a depăşit un sir de camioane mari ce rulau spre Palo Alto. A dat să-şi aprindă o ţigară, în timp ce sirenele autocamioanelor răsunau pe autostradă, iar şoferii de cursă lungă îi făceau semne pe fereastră.

Mildred şi-a aprins ţigara, le-a făcut şi ea un semn cu mâna. Chiar în acel moment, cauciucul din stânga faţă i-a explodat. Porsche-ul s-a rostogolit, zăngănind, plonjând chiar în faţa unui camion care a trecut peste el cu cele şaisprezece tone ale sale, făcându-l una cu asfaltul.

— Dr. Updike este chemat la blocul operator! Dr. Updike este chemat la blocul operator. Avem o urgenţă! s-a auzit interfonul din salon.

Frank tocmai examina un pacient operat cu trei zile în urmă. Era în regulă şi trebuia să-l pregătească de externare.

— Scuzaţi-mă! a spus şi a scos beep-erul din buzunar. Ce e? a întrebat.

— O femeie! O femeie într-un automobil! Un camion de şaisprezece tone a trecut peste ea pe podul Laredo...

— Când un camion de şaisprezece tone trece peste cineva, chiar în maşină, ce crezi că mai pot face eu? De ce nu suni la morgă?

Asistenta de la internări a răspuns:

— Aşa am zis şi noi când ne-au adus-o... Numai că, biata de ea, încă mai suflă... E terci de nu înţelegi nimic din ea, da mai suflă!

— În regulă! Pregătiţi sala! — a închis beep-erul şi s-a întors către Louise – Coboară tu înainte şi fă evaluarea preliminară. Eu am să mă duc direct în sală... Vă rog să mă scuzaţi domnule. O să rezolvăm externarea

dumneavoastră după ce termin chestia asta... încheiat el făcând un semn dezamăgit către pacient.

— Nu-i nimic, d-le doctor. E de înţeles.

Louise ieşise deja din salon. Frank a urmat-o şi a luat-o direct pe scările de serviciu ce duceau la blocul operator. A intrat în spălător, ciocnindu-se de o infirmieră. S-a uitat pe geamul care despărţea spălătorul de sală şi a strigat la anestezist:

— Mark! Avem vreo masă liberă?

— E regula casei, Frank! Totdeauna avem mese libere pentru clienţii mai deosebiţi – Mark s-a sculat ca un urs dintre monitoarele şi pungile de perfuzie şi s-a apropiat de fereastră – Ce mai e?

— Un accident! Un camion a făcut pilaf o maşină. În maşină era o femeie. Cadigan o examinează în urgenţă şi ne-o aduce s-o reparăm...

— Maşina unde-au dus-o? a pufnit Mark. Cum Frank n-a răspuns, anestezistul a spus – Păi, o să intrăm la sala 4. Ce naiba ai?

— N-aveam chef să intru azi în sală. Nu-ş' ce dracu'...

Louise a intrat în spălător.

— Am văzut-o! Nu sunt leziuni pe care să nu le putem rezolva...

— Cadigan! Lasă discursurile! Ce şanse are?

— Dacă intrăm, putem s-o scoatem! Avem 30% şanse s-o salvăm. Dar, n-o să se mai mişte în viaţa ei. Şi o să aibă nevoie de rinichi artificial. Eu zic că merită să riscăm...

— Rude, aparţinători, prieteni? E cineva care să semneze acceptul pentru operaţie?

Louise a clătinat din cap:

— Nu-i nimeni. Dar suntem trei. Dumneavoastră, dr. Mark şi cu mine.

— În regulă. Intrăm. La sala 4.

— Superb! a exclamat Mark. La ora unu programaseră ăştia meciul dintre Lakers şi Pistons! Fir-ar a naibii de meserie! a înjurat Mark şi a intrat în sala de operaţie.

— Bun. Cadigan! începi tu şi cu şmecherul ăla care a venit nou. Unde e hârtia aia s-o semnez odată?

—Poftim! a întins-o Louise.

— N-are nume, n-are nimic pacienta asta?

— Probabil că le avea în poşeta! Tipii de la ambulanţă au adus-o aşa. S-au grăbit, în mod sigur... Au zis că o să apară şi poliţia cu date suplimentare. Semnaţi?

Frank a semnat şi a ieşit din spălător lansând un mormăit:

— Până vin eu, să fii înăuntru, Cadigan! Dacă eşti fată deşteaptă, ar trebui să te mişti aşa de repede încât eu să nu mai trebuiască să vin decât ca să zic OK! Ai făcut o treabă bună...

Frank sutura ficatul cu catgut.

— Strânge bine nodurile astea, Cadigan!

Louise a strâns din dinţi şi a făcut nodurile.

— Splina, dr. Updike! O scoateţi cu aparatul dumneavoastră? a întrebat Louise.

— Bineînţeles! Doamnă, ce dracu – mai lăsăm în femeia asta? I-am scos doi metri de intestin, un sfert de ficat, vezica biliară şi acum îi radem şi splina...

Mark l-a privit pe Frank, pompând la balonul de anestezie.

— Ar trebui să vă mişcaţi puţin mai repede. Scoateţi-i splina aia că am tensiunea scăzută! Pierde sânge pe undeva şi eu n-am semnat contract cu Dracula să-mi livreze tot sângele de care e nevoie cât timp vă moşmondiţi voi...

— Profesorul Starling îl cheamă pe dr. Mark până afară!

— Ce naiba?! Nu ştie că avem urgenţă? a întrebat anestezistul.

Sly, secretara, a băgat capul pe uşa sălii de operaţie.

— D-le doctor Mark! Profesorul vrea să veniţi acum la el.

— Dau anestezie la o urgenţă! Ce naiba?!

— Mi-a spus să-l lăsaţi pe dr, Weissman să continue cele cinci minute cât o să lipsiţi. Trebuie să vă vorbească neapărat!

Weissman intra deja în sală.

— Şefu'! Te vrea neapărat. Cum staţi?

— Are tensiune şase, dar băieţii o să-i radă acum splina şi o s-o pună la loc. Stai liniştit. Ventilează-o de douăzeci de ori pe minut şi jonglează cu nişte plasmă, dacă ar fi să ne

luăm după chirurgi, ar fi trebuit să turnăm kilograme de sânge în biata femeie...

Weissman s-a uitat pe monitoare şi la perfuzii şi a dat din cap.

— M-am prins care e treaba! Du-te odată la Starling!

Mark a ieşit de la locul lui şi Weissman a preluat anestezia.

— Cadigan! Adu aparatul!

Louise s-a mişcat rapid, scoţând dispozitivul de sutură imaginat de dr. Updike dintre pense şi foarfeci.

— Grăbiţă-vă! le-a spus Weissman. Am căderi tensionale mari!

— Îţi vine mai bine de pe partea ta, Cadigan! Poţi? Poţi să scoţi splina asta nenorocită? a întrebat Frank.

Louise n-a răspuns. Şi-a plonjat mâna în burta femeii, a fixat aparatul şi-a făcut loc cu o foarfecă şi a apăsat pe buton. A cuprins splina în palma stângă şi a scos-o din abdomen.

— Teoretic, ar trebui să avem o creştere a tensiunii acum! a spus Frank şi s-a uitat la Weissman.

— O secundă!

A pornit perfuzoarele în jet şi a privit pe monitoare. S-a auzit râsul lui înfundat de sub masca de hârtie antiseptică.

—Ei?

— Bravo, Cadigan! a zis Weissman. Hai c-aţi făcut o treabă bună. O scoateţi!

— Mda. O scoatem. O să rămână infirmă pe viaţă. Paralizată – a comentat Frank – Aşa e, Cadigan?

— Din păcate, da!

— Mă întreb dacă merită să intervenim la astfel de cazuri, a oftat dr. Updike.

— Asta nu e treaba ta, Frank, a spus Weissman. Sunt legi care reglementează chestia asta. Dacă ar fi vorba de...

S-a întrerupt brusc şi a continuat să-şi urmărească aparatele. Chiar atunci, dr. Mark a revenit în sală.

S-a uitat lung la Frank, a intrat la locul lui, a schimbat câteva vorbe în şoaptă cu Weissman şi a dat din cap. A ridicat câmpul operator ce acoperea faţa pacientei şi s-a zgâit îndelung la figura tumefiată.

— E-n regulă, Weissman. Preiau eu. Poţi să ieşi.

Weissman a luat-o către uşile sălii de operaţie, privind în jos. S-a oprit înainte să iasă, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a răzgândit şi a părăsit blocul operator.

— Nu mai sunt probleme. Eşti de altă părere, Frank?

Dr. Updike a inspectat abdomenul pacientei.

— Nu. Din punctul meu de vedere, totul e OK.

— Şi la mine e la fel – s-a întors spre asistenta de anestezie – mă chemi când trebuie s-o trezim. Frank! Vino puţin până afară! A survenit o chestie cam aiurea...

— Stai că nu mai am mult!

— Las-o pe Louise să închidă! E în stare, nu?

— Puteţi să mergeţi, d-le doctor, a spus Louise. Închidem noi. Şi aşa n-aveaţi chef de operaţia asta...

— Mda... Bine.

Frank s-a dat la o parte şi a ieşit din sală, urmat de Mark. Ajuns în spălător, şi-a scos halatul şi mănuşile.

— Care-i treaba, Mark?

— Mergem la profesor în birou. Trebuie să-ţi spunem ceva.

— Dă-o dracului de treabă, Mark! Ce e?

Anestezistul părăsea însă deja spălătorul, făcându-i semn lui Frank să-l urmeze. Au ieşit pe culoare.

Brancardierii le făceau loc urmărindu-l cu privirea pe Frank. Holul de triere, de obicei agitat, era acum pustiu, iar asistenta pe post de dispecer şi-a băgat capul într-un catalog de medicamente, prefăcându-se că nu-l vede pe Frank.

Au intrat în biroul lui Starling. Profesorul le-a făcut semn să se aşeze, fără să scoată un cuvânt.

— Ce naiba se petrece, Starling? a întrebat Frank, aprnzându-şi o ţigară.

— Tocmai ai operat-o pe Mildred, Frank! Ea este accidentata de pe podul Laredo!

Frank a rămas cu ţigara suspendată în aer. Primul gând care i-a trecut prin cap, a fost, stupid, că niciodată nu se uita la faţa celor pe care îi opera de urgenţă. Când intra el în sală, pacienţii erau deja acoperiţi de câmpurile operatorii, nelăsând să se vadă decât locul pe unde trebuia să-i incizezi.

Cum ar fi fost dacă ar fi ştiut pe cine operează, de la bun început?

Frank se lăudase de nenumărate ori în sinea lui că nu l-ar interesa dacă şi-ar opera rudele. Că s-ar purta la fel de relaxat în plagă, indiferent pe cine ar fi trebuit să taie.

Odată, era chiar să pună pariu cu Himmfeld că ar face-o. Că şi-ar opera rudele. Acum însă, a simţit cum se înmoaie. Mildred. O operase pe Mildred, fără s-o ştie. Dacă nu l-ar fi chemat în sală după ce-i puseseră deja câmpurile, ar fi recunoscut-o, era sigur de asta. Şi n-ar mai fi fost în stare de nimic. Ar fi intrat Starling, Cadigan şi Himmfeld în locul lui. Ar fi reuşit s-o salveze şi ei?

— La numai zece minute după ce ai intrat în sală, a venit Poliţia cu actele. Cum tu nu te prinseseşi de nimic, am zis că e mai bine să te lăsăm să continui. Oricum, te mişti cel mai repede dintre toţi...

— Cum s-a petrecut accidentul? a întrebat Frank. Starling i-a făcut semn lui Mark să iasă din birou.

— Un accident banal, Frank. Era cu Porsche-ul şi i-a explodat cauciucul. Aşa sună raportul Poliţiei. Aşa au spus martorii oculari, şoferii de pe camioanele care treceau pe pod.

— Eşti sigur că a fost un accident banal, profesore? — a întrebat Frank, simţind cum i se umezesc ochii.

— Sunt absolut sigur. E norocul tău, Frank. Din câte te cunosc, ideea că Mildred ar fi încercat să se sinucidă, te-ar fi dat peste cap. Şi oricât de mult te-ar fi costat, sau m-ar fi costat, ţi-aş fi spus-o în faţă...

Frank a râs amar. Ce credea Starling? Că aşa, fiind vorba doar de un banal accident, Frank nu-şi făcea probleme de conştiinţă? Petrecuse ani minunaţi cu Mildred, la început. Se iubiseră. Îşi amintea de primele lor ieşiri, de prima oară când se duseseră la plajă, la Oakland,

îşi amintea de zâmbetul ei de pe vremea aceea, când erau încă un cuplu care funcţiona.

— Suntem amândoi din Sud, Frank. Ştiu ce gândeşti. Orice o să se mai întâmple, tu n-ai să uiţi niciodată cât de bine a fost la început. Soarta te loveşte exact acolo unde te doare mai tare.

Marjorie! Măcar acum, avea un motiv bine definitiv să n-o mai vadă un timp! Să n-o mai vadă deloc!

— De ce naiba nu ţi-ai făcut ordine în viaţă la timp, Frank? l-a întrebat Starling.

— Cine naiba are timp să-şi facă ordine în lucruri când trebuie, Starling? a întrebat şi Frank, s-a sculat cu lentoare din fotoliu şi a ieşit din birou.

Capitolul nouă

Zăpada lucea, albăstruie, pe pârtiile de la Aspen. Ninsese timp de patru zile neîntrerupt, dar acum era soare. O lumină orbitoare scălda valea Sonoma. Louise a făcut o cristiană şi a oprit la coada de la telescaun.

— E o zăpadă bestială! i-a strigat Sidney. Nu bem o cafea?

Louise a încuviinţat şi s-au lăsat amândoi să, alunece spre bufetul de lângă telescaun.

— Câte luăm? a întrebat ea.

— Doar două. Tata nu mai bea cafea de câţiva ani buni, ce niba, ai şi uitat?

Louise a ridicat din umeri şi a pufnit în râs. Între timp, Henry Mailer se apropiase şi el de bufet, lunecând uşor.

— Mă descurc binişor pentru unul care a crescut printre plantaţii de bumbac, nu? s-a amuzat el. Ştii ceva, Sid? Al naibii să fiu dacă mai merg să schiez în Alleghany! Alea-s doar nişte prăpădite de dealuri...

— Ţi-am spus! În California, totul e mai mare decât în Sud! Munţii sunt mai înalţi. Autostrăzile sunt mai late. Blocurile sunt mai înalte...

— Aha – a spus taică-său – Şi pizzele sunt mai mari ca la noi. Abia am fost în stare s-o termin pe-a mea dimineaţă.

Louise a apărut cu cafelele aburinde.

— Ce ţi-am spus? a reluat Henry. Uite-te la ceştile astea! Sunt pentru cai!

— Sper că mama nu se plictiseşte prea tare la hotel... a spus Sid.

— Femeile noastre din Sud nu ştiu ce-i aia plictisul... În mod sigur a găsit pe cineva cu care să schimbe reţete de dulceaţă. Probabil că stă să se bronzeze cu vreo amică de moment şi-şi povestesc tinereţea...

S-a auzit un zvon de voci agitate, făcându-i pe toţi trei să întoarcă privirea spre pârtie. Un schior cobora oblic, stârnind perdele de pulbere albă.

— Ce dracu face ăla? Vrea să se omoare? a întrebat Henry.

Schiorul a ajuns pe marginea unei crevase şi a sărit. A plutit câţiva metri şi a aterizat pe o pantă şi mai abruptă, angajându-se într-o coborâre directă.

— E nebun! Nebun de legat! a exclamat Sidney.

— E doctoru' ăla din Pasadena... Chirurgu – ăla de i-a murit nevasta, a spus unul dintre monitorii de schi, apropiindu-se de Sidney. Frank Updike, n-aţi auzit?

— Ah, ăla cu nevasta moartă...

— A operat-o chiar el cică...

— Tipu – era combinat cu una de la PCN TV...

— E sonat...

Comentariile se succedau în şoaptă, făcând-o pe Louise să se strâmbe, scârbită.

— Unii zic că era combinat, de fapt, cu o doctoriţă din spital – s-a auzit o altă voce. Bătrânul Henry Mailer a tuşit încurcat:

— Al naibii să fiu, Sid! Da' şi bârfa e mai tare în California ca la noi!

— Mda. Nu mai urcăm? s-a întors Sid către Louise.

— Ba da, i-a răspuns ea, în timp ce Frank ajunsese pe o porţiune mai plată, frânând într-o cristiană prelungă, azvârlind o jerbă de zăpadă.

— Vă zic eu! — s-a apropiat monitorul şi mai mult de Sid – îl ştiu bine de tot pe tipu' ăsta. Schiază în fiecare an la noi. Cred că acum o caută cu lumânarea! Din cauză că i s-a întâmplat pocinogul cu nevastă-sa...

— Nu vă supăraţi! Nu mă interesează chestia asta... l-a întrerupt Sidney şi a luat-o spre telescaun. A privit-o pe Louise care, oarecum încurcată, se uita în jos, prefăcându-se că îşi examinează clăparii.

Frank se oprise, în sfârsit şi scosese din hanorac un talkie-walkie. Pe când Louise şi Sid urcau în telescaun, s-a auzit zgomotul unui elicopter, reverberând în ecouri în valea Sonoma, iar dr. Updike s-a dus şi mai jos, în întâmpinarea aparatului.

— Nu mi-ai spus niciodată că mentorul tău e aşa de nebun! Aşa face şi în operaţii?

— Sid! Dr. Updike e un tip mai ciudat. Cum a spus şi monitorul ăla, poate că moartea soţiei lui...

— Dar pe ăilalţi i-ai auzit ce povesteau?

Louise l-a privit lung pe Sidney. A scotocit în hanorac după ţigări şi a aprins una:

— La care dintre aluzii te referi?

— Ştii foarte bine la care.

— Sid! la spital, m-am săturat până peste cap de bancurile lor tâmpite despre mine şi despre dr. Updike. Aş vrea să mă liniştesc şi să nu aud idioţenii măcar aici...

— De ce te-ai enervat? Am întrebat doar aşa... Nu văd de ce te ambalezi aşa de tare!

— Hai să discutăm despre altceva, Sid, nu vrei?

— Hei, copii! Ce aveţi de împărţit? s-a auzit din spate vocea lui Henry.

— Nimic, tată! — Sid s-a întors spre Louise şi i-a spus în şoaptă – Crezi că bătrânul e sclerozat? Crezi că n-a înţeles le ce se refereau tipii ăia de pe pârtie?

— Mi-a şi dat un semn în sensul ăsta... N-a zis el că şi bârfa e mai mare decât în Atlanta?

Timp de câteva clipe, au rămas tăcuţi. Huruitul elicopterului în care urcase dr. Updike se auzea din ce în ce mai tare – zbura către piscul St. Muir, acolo unde niciun telescaun sau ski-lift nu avea cum să ajungă.

— La spital se poartă la fel de ostentativ? a întrebat Sid.

— Ostentativ?! Ce naiba vrei să zici?

— Lumea vine la schi ca să se relaxeze, pricepi? N-am venit aici ca să aud motoare ambalate şi să văd elicoptere cum îi urcă pe şmecheri acolo unde ăilalţi nu ajung...

— Ce ai, Sid? omul vrea să schieze. Are bani şi îşi închiriază un elicopter ca să schieze unde are el chef. Ce te deranjează?

— Eu nu ştiu ce te deranjează pe tine aşa de mult când mă iau de dr. Updike. Ştii că soţia lui a trecut pe la mine pe la birou înainte de accident?

Louise şi-a dat ochii peste cap şi a tras adânc din ţigară. S-a uitat într-o parte la schiorii ce coborau pantele văii Sonoma. Elicopterul bâzâia îndepărtat acum, suspendat deasupra piscului St. Muir. Un punct alb a plonjat din aparat, lăsându-se să coboare apoi pe pârtia afânată.

— D-na Updike s-a accidentat acum patru luni. De ce-mi spui de chestia asta tocmai acum?

Parcă vorbea cu un perete, Sid îşi continua pledoaria neabătut, ca şi cum ar fi compărut în faţa unui complet de judecată pe care dorea să-l convingă de vinovăţia inculpatului.

— D-na Updike mi-a spus şi ea că între tine şi dr. Updike e o poveste cam încurcată...

— O să-ţi spun o chestie mitocănească, Sid, având în vedere starea soţiei doctorului Updike. Biata femeie nu e în minţile ei. Termenul îl ştii şi tu la fel de bine ca şi mine. Se cheamă paranoia.

— Serios? şi atunci, de ce tocmai dr. Updike a pus la îndoială diagnosticul? Doar ca să pună mâna pe banii pe care îi merita biata femeie?

Louise a strâns din ochi. Îşi dorise să petreacă week-end-ul la Aspen tocmai pentru că mai avea câteva zile

până la examenul de specialitate. Vroia să se liniştească înainte să dea piept cu comisia medicală. „Nu trebuie decât să ai mintea limpedem, Cadigan!” îi spusese Frank în ultima gardă. „N-ai cum să dai greş! Du-te şi linişteşte-te undeva, pune-ţi ideile în ordine şi vino direct la examen! O să-l iei fără probleme!”

Iar Sid începuse s-o sâcâie cu întrebări prosteşti.

— Dr. Updike nu se pricepe la multe lucruri, Sid. Ştie să opereze şi se pricepe să întreţină conversaţia. În rest, e aerian. Probabil că de vină e femeia aia, Marjorie Wallace de la PCN TV! cred că ei l-au împins de la spate...

— Ce spui tu acum îmi demonstrează că Updike se mai pricepe cel puţin la încă un lucru. Wallace umblă cu el de aproape doi ani. Şi ca să se bată aşa pentru el, înseamnă că dr. Updike mai e priceput şi la femei... De altfel, văd că şi tu îi iei apărarea cu multă convingere.

— Sid! Te asigur că dr. Updike n-a făcut niciodată nici cea mai mica aluzie sau gest...

— Şi mai ştie să şi schieze! a constatat Sidney, urmărindu-l pe Frank cum unduia printre nămeţii de pudră albă, strecurându-se pe lângă gheţarii de la poalele piscului. Intra pe pârtia propriu-zisă, lansat în viteză, depășindu-i pe ceilalţi schiori.

— E o chestie de exerciţiu! i-a replicat Louis, nervoasă. Mi-a povestit că ai lui l-au dus de mic pe aici şi i-au pus schiurile în picioare încă de când abia merge...

— Mda. Slavă Domnului că există şi altfel de justiţie în afară de cea pe care trebuie s-o aplic eu! a vrut el să scape

fără să scoată banii din buzunar, dar acum tot trebuie să scoată toţi snopii ăia de dolari ca s-o întreţină pe nevastă-sa!

— Eşti cinic, Sid!

— Iar tu m-ai ascuns o grămadă de lucruri despre tipul cu care lucrai opt ore pe zi... Ziceai că e un tip educat. Ce tip educat ai mai văzut că se încurcă cu o prezentatoare TV şi că face planuri cu ea ca s-o scoată pe nevastă-sa din joc?

Telescaunul a ajuns la capătul cursei şi cei doi au coborât. Cât timp l-au aşteptat pe Henry să vină şi el, Louise s-a aplecat, a luat un pumn de zăpadă şi s-a frecat pe faţă.

— Hei! Măi copii! Sid! Ce dracu ai? — a început bătrânul Mailer – Doar nu te-ai luat după vorbele prosteşti pe care le-au spus ăia jos! Louise! Nu-l lua în seamă! E o chestie de familie, iar Sid n-a îmbătrânit suficient ca să priceapă ce e aia gura lumii...

— Nu te baga, tată! Cât timp am stat în Pasadena, am avut timp să învăţ o grămadă. Şi am şi auzit o grămadă...

— Mai schiem, da sau nu? a întrebat Louise. Am de dat un examen, vreau să nu mă mai gândesc la nimic, înţelegi, Sid?

— Potoleşte-te, Louise! Iar tu, Sid, bagă-ţi minţile în cap! Niciunul dintre voi n-aţi ştiut că profesorul Starling mi-a fost coleg de liceu! Ştiai ceva, Louise? — tânăra a negat, uluită – Tu ştiai, Sid?

Sidney a negat şi el.

— Ce naiba?...

— Ce naiba? Am fost coleg de liceu cu profesorul Starling. Am ştiut tot timpul de o mie de ori mai mult decât tine ce se bârfeşte pe seama Louisei. Dar Starling m-a asigurat că nu-i decât bârfă de spital. Mi-a spus că dr. Updike se comportă mai ciudat în general. Că au umblat tot soiul din Atlanta.

Îi scotocise momentele în care se crezuse singură, o supraveghease, îi urmărise fiecare mişcare. „Mi-a umblat în viaţa privată!” s-a gândit Louise. "M-a examinat ca şi cum s-ar fi uitat la un fluture în insectar..."

Asta era Sudul. Femeile puteau să vorbească despre reţete şi nu aveau voie să se plictisească pentru că nu aveau de ce... La fel va gândi şi Sid peste un număr de ani, asta în cazul că nu începuse deja s-o ia pe urmele lui taică-su. Dovada era discuţia pe care o purtaseră când ea rămăsese însărcinată. Bărbatul trebuia să aibă loc de mişcare în căsnicie, nu?

„Cum naiba de Frank e altfel? Şi el e din Sud doar...” s-a trezit Louise că gândeşte. Şi-a dat seama că se gândise la el denumindu-l Frank... Nu-l considerase niciodată altceva decât profesorul care îi pusese bisturiul în mână. Acum însă, şi-l imaginase, spunându-i pe numele mic.

— Hai să lăsăm baltă dscuţia, vrei, Sid? a zâmbit ea, alungând totul din minte. Era stressată, şi o partidă de schi era cel mai bun lucru.

— OK. Şi eu cred că am cam sărit peste cal...

— De data asta poţi să fii sigur, Sid! a spus şi bătrânul Mailer. Ce naiba nu poţi să te stăpâneşti? Ce fel de procuror ai de gând să fii, dacă te laşi dus de prima impresie?

— Ai dreptate, tată! a spus Sidney şi s-a împins în beţe, dându-şi drumul pe pârtie.

Cu toate astea, nu se putuse împiedica să n-o urmărească pe Louise cum făcuse feţe-feţe când aflase că bătrânul Mailer stătuse tot timpul cu ochii pe ea... Ce dracu' o deranjase atât de mult?

— Cred că ar fi elegant să-l salutăm pe doctorul Updike! a zis bătrânul Mailer. Din câte am auzit, e din New Orleans... În plus, a învăţat-o meserie pe fata asta... Ce părere ai, Sid?

Sid a răsuflat adânc şi a dat din cap că da. Louise se uita de la unul la altul şi a pufnit-o râsul:

— Hai să mergem! E el mai ciudat, dar nu muşcă!

A pornit spre Frank, care tocmai îşi scutura schiurile de zăpadă. Își scosese clăparii şi încălţase o pereche de apres-ski-uri din blană albă, lungă.

— Bună seara, d-le doctor! a spus Louise.

Frank s-a răsucit, surprins. Luminile galbene care iluminau parcarea s-au reflectat în costumul lui lucios de schi.

— Ah!... tu erai, Cadigan? — i-a văzut pe ceilalţi în spatele ei şi s-a încruntat, neînţelegând – Bună seara!

— Doctor Updike, presupun... a început Henry Mailer. Am fost coleg cu profesorul Starling. Sunt Henry Mailer.

Frank i-a întins mâna:

— D-l profesor mi-a povestit despre dumneavoastră. De nenumărate ori.

— Am fost nedespărţiţ în liceu. Am trăit vremuri bune... El este fiul meu, Sidney Mailer, iar eu... unde eşti Sarah? Unde naiba s-a băgat?

Soţia lui Henry a apărut şi ea din spatele unei maşini:

— Mă bătea ceva în gheata asta nenorocită... d-l doctor Updike, nu-i aşa?

— Sunt încântat, doamnă. Am avut prilejul să aud de nenumărate ori despre dumneavoastră – s-a întors el brusc spre Sidney – soţia dumneavoastră mi-a povestit despre munca de la Procuratură.

— Şi Louise mi-a povestit mult despre dumneavoastră... a spus Sid, zâmbind.

— Doamne! Cât de mult trebuie să vă fi plictisit! Nu sunt un subiect prea interesant! a pufnit Frank în râs, molipsindu-i pe toţi cu veselia lui.

— Ce naiba aveai de gând să faci azi, tinere? a întrebat Henry, bătându-l pe spate. Te-am văzut cum schiezi! vroiai să vezi drumul spre Pasadena dintr-o ambulanţă, sau ce?

— Nu, nu, nu! a zâmbit Frank. Pur şi simplu îmi place viteza – cum tocmai se terminase ce aveau de spus fiecare, Updike a preîntâmpinat momentul stânjenitor al liniştii, zicând – Ce aveţi în program diseară?

Henry s-a uitat la nevastă-sa, Sidney a privit-o pe Louise. Niciunul nu avea o idee foarte clară.

— Păi, ne gândeam să mâncăm ceva şi să ne odihnim. Louise a zis că vrea să schieze şi mâine până cade lată, a spus Henry.

— E cel mai bun lucru pe care îl are de făcut acum, înainte de examen... Spuneţi, nu vă interesează să luaţi masa cu mine? La mine acasă? Am o bucătăreasă excelentă...

Din nou, cei patru au schimbat priviri nesigure.

— N-am fi vrut să deranjăm... a spus Louise.

— Isuse, de când n-am mai auzit fraze ca astea! Sudul cel elegant şi franţuzit – a zâmbit Frank – spun asta nu mai din cauză că şi mama mea era franţuzoaică. Spuneţi! Ce faceţi?

— Locuiţi departe? a întrebat Sarah Mailer.

Frank s-a răsucit şi a arătat spre o aglomerare de lumini din vale, dincolo de Aspen:

— Una dintre luminile alea e casa mea. Bucătăreasa mea găteşte un chili con carne teribil... Nu vă tentează?

— E iute? a întrebat Henry.

— Foc!

Henry s-a uitat la Sidney, la soţia lui şi la Louise.

— Ce ziceţi?

Nu prea mai aveau de ales. Sidney, în mod special. N-avea niciun chef să stea în preajma tipului despre care auzise că o curtase pe Louise.

— Mergem.

— În regulă. Frank a luat telefonul celular din bord şi a format un număr scurt – Juanita! Avem patru invitaţi la

masă. Abia aşteaptă să guste dintr-un chili con came adevărat!

— Ai o casă teribilă, tinere! a spus Henry învârtindu-se prin salon. S-a apropiat de şemineul în care ardeau câţiva buşteni de brad – Poţi să întorci şi un camion în camera asta!

Sidney s-a înroşit. Taică-său se comporta la fel ca la Atlanta, ca printre bătrânii cu care făcea el afaceri.

— E o casă teribilă, într-adevăr. Ghinionul e că ajung din ce în ce mai rar aici...

— Cam cât a costat?

— Tată! a intervenit Sidney. Asta nu e o întrebare elegantă... Ce naiba?

— Lasă-mă în pace, Sid! Frank e chirurg. Louise o să fie şi ea chirurg. Vreau să ştiu în cât timp o să fie în stare să scoată aşa ceva...

Sarah a râs, Louise s-a înroşit, dar Frank a zâmbit subţire:

— Nu-i nicio problemă, d-le Mailer. Casa asta a costat exact 850.000 de dolari. Cu îmbunătăţiri cu tot.

Uşa dinspre bucătărie s-a deschis şi, Juanita şi-a făcut apariţia cu tava de mâncare.

— În sfârsit! masa! a spus Henry. Mi-e o foame de lup!

Au urcat câteva trepte care duceau într-o nişă cu ferestre largi deschise spre Aspen şi spre St. Muir,

iluminate cu faruri galbene cu halogen. S-au aşezat la masă şi au început să mănânce în tăcere.

— Am un coniac originar din New Orleans. O reţetă veche... a spus deodată dr. Updike.

— Coniac? De New Orleans. Cred că şi la Atlanta e din ce în ce mai greu să găseşti aşa ceva...

— Yankeii ăştia au intrat peste tot, aşa e! a admis Henry.

— Juanita! O sticlă de „Armagnac doux”... a spus Frank.

Sidney a tuşit de câteva ori şi s-a foit în scaunul său. S-a şters la gură şi a întrebat, în timp ce Juanita venea cu sticla de coniac:

— Locuiţi singur? d-le doctor?

Bătrâna doamnă Mailer a dat să intervină, dar Frank a răspuns aproape imediat:

— Aici nu stă decât Juanita. Are grijă de casă cât timp lipsesc, adică, aproape tot timpul.

— Ştiţi, poate că e stupid ce spun, dar cred că soţia dumneavoastră s-ar simţi mult mai bine dacă ar sta aici. Am cunoscut-o chiar în ziua în care a avut accidentul şi...

De data asta, Henry i-a retezat-o fiului său:

— Sid! Nu cred că e cazul să discutăm acum despre asta! D-l Updike...

— Nu-i nicio problemă, d-le Mailer! a intervenit Frank. Sunt obişnuit cu... sunt obişnuit cu întrebările cele mai ciudate care pot fi puse, ca să zic aşa... De fapt, a răspunde la astfel de întrebări, e un fel de obligaţie de servici pentru mine. Nu pot opera un pacient conştient, decât după ce îi

explic cât se poate de clar de ce, şi cum trebuie să-l operez...

— Ştim! Ştim! Totuşi, nu cred că sunteţi obligat să-i răspundeţi lui Sid. Nu sunteţi în timpul serviciului.

Frank s-a întins după pachetul de ţigări şi a tras o duşcă din coniac.

— M-am gândit s-o aduc pe Mildred aici, d-le Mailer! s-a adresat el lui Sid. Numai că ea nu e suficient de bine echilibrată, din punct de vedere al funcţiunilor vitale.

— Sunt profan în medicină, d-le doctor, a continuat Sid, dar cred că aerul de aici i-ar face bine soţiei dumneavoastră şi din celălalt punct de vedere...

— Sid! Eşti necioplit! Ce discuţie e asta? a întrebat Louise, înrosindu-se la faţă.

— Stai liniştită, Cadigan! a surâs Frank. Suntem în California, nu în Sud. Aici, se poate discuta deschis despre orice... — s-a întors în scaun, privindu-l pe Sid drept în ochi – Vreţi să spuneţi că soţiei mele i-ar face bine la Aspen şi din cauza nervilor?

— Aşa bănuiesc. Aici e mult mai liniştit.

— Nu vă supăraţi că întreb. De unde ştiţi dumneavoastră că Mildred e într-adevăr bolnavă de nervi? Aţi vorbit cumva cu avocatul ei?

Sidney a căscat ochii, nereusind să răspundă imediat. Taică-său a pufnit în râs:

— Aici să te văd, Sid! Eşti pe terenul tău, încolţit de un doctor. Cum te descurci?

Frank continua să zâmbească, ca şi cum discuţia nu l-ar fi jenat absolut deloc. Sarah stătea liniştită, câtă vreme soţul ei părea la îndemână. Numai Louise privea ţintă la paharul cu „Armagnac doux”.

— N-am vorbit cu avocatul d-nei Updike. Am vorbit drect cu dumneaei, v-am spus. Chiar înainte să se întâmple nenorocirea.

— Şi vi s-a părut că aveţi de-a face cu o persoană bolnavă de nervi? a întrebat Frank.

Sidney a rămas pe gânduri. Nu putea să spună ca Mildred i se păruse nebună. Cu alte cuvinte, nu putea pune la îndoială acţiunea locală introdusă de Updike la sugestia lui Schuitten, aşa cum ar fi dorit s-o facă. Vroia să-i demonstreze în faţă Louisei că dr. Updike nu era decât un ipocrit.

— V-am spus că nu sunt specialist în probleme de psihiatrie. Ştiu însă că dr. Mills este o autoritate.

— Unii spun că şi eu sunt o autoritate. Dar mi se întâmplă şi mie să mă înşel – a râs Frank – Nu-i aşa, Louise?

— Ce naiba, Sid? Problema autorităţii medicilor este stabilită prin lege. Se admite un număr de greşeli, în funcţie de posibilităţile de analiză, şi de mijloacele diagnostice pe care le are la îndemână, a spus Louise. E un lucru pe care îl cunoşti foarte bine. Cunoşti legislaţia societăţilor de asigurări medicale...

Frank a mai sorbit o gură din paharul de coniac:

— Bănuiesc că soţul dumneavoastră, Cadigan, doreşte să afle mai mult despre această legislaţie de la cei care o încasează de la societăţile de asigurări. Treaba asta l-ar ajuta foarte mult în meserie, sunt sigur. Aşa că, fiţi atentă! S-ar putea ca d-l Mailer să ajungă să pledeze chiar împotriva dumneavoastră, Cadigan!

Henry a pufnit iarăşi în râs, urmat imediat de Sarah:

— Ai simţul umorului, tinere! Noi sperăm ca Henry s-o ajute pe Louise, dacă va ajunge cumva la ananghie...

— N-o să ajungă! Am învăţat-o tot ce ştiu şi este suficient de deşteaptă ca, dacă greşeşte cumva pe linie medicală, să se acopere în aşa fel încât să nu poată fi acuzată de malpractice... Aşa e, Cadigan?

A fost rândul lui Sidney să se înroşească la faţă:

— Numele ei e Louise Mailer, d-le doctor Updike! Asta în primul rând. În al doilea rând, dacă asta a învăţat Louise în preajma dumneavoastră în toţii anii ăştia, înseamnă că sunteţi un tip cinic! treaba dumneavoastră era s-o învăţaţi chirurgie...

Henry s-a aplecat peste masă spre fiul său şi i-a trecut cu mâna de câteva ori prin faţa ochilor, ca un hipnotizator care îşi trezeşte din transă mediumul:

— Hei, Sid! Vezi că scapi caii! Eşti în casa d-lui doctor Updike, ai mâncat un chili con carne excelent şi bei un coniac formidabil!

— Nu e nicio problemă, d-le Mailer. Cred că pe fiul dumneavoastră l-a marcat foarte mult discuţia pe care a purtat-o cu Mildred în ziua aia nenorocită... Oricât vi s-ar

părea de ciudat, d-le Mailer, medicii mai greşesc şi ei. D-voastră nu greşiţi niciodată?.

— Ni se întâmplă şi nouă. Dar ne străduim să greşim cât mai rar.

— Mda. Este motivul pentru care au loc destul de puţine acuzări şi sentinţe acordate pe nedrept. La fel e şi la noi. Ne străduim să moară cât mai puţină lume. Dumneavoastră nu vă luaţi măsuri de precauţie ca să preîntâmpinaţi să fiţi puşi sub acuzare atunci când daţi sentinţe greşite?

— Hai că aici te-a prins, Sid! Cel mai mare poltron din Atlanta e judecătorul Curţii Supreme de Stat. E în stare să-şi scoată orice procuror din rahat, dacă ăla a greşit şi dacă îi e prieten bun! s-a amuzat Henry.

— Aşa că, nu văd ce e rău în faptul că am învăţat-o pe Cadigan să se apere.

— O cheamă Mailer, d-le! De câte ori să vă spun? s-a enervat Sid.

— Scuzaţi-mă, d-le Mailer! Obişnuinţa! Sunt câţiva ani buni de când îi spun aşa...

— E un an şi jumătate de când s-a măritat cu mine, d-le Updike!

— Nu fi absurd, Sid! a spus Sarah. Ce naiba ai în seara asta?

Sidney a respirat adânc, a gustat şi el din coniac şi şi-a mai aprins o ţigară:

— Uitaţi ce e, d-le Updike! Am să fiu cât se poate de sincer cu dumneavoastră. Soţia dumneavoastră m-a

vizitat cu un scop foarte precis în ziua accidentului. Iniţial, am crezut că doreşte să mă sensibilizeze în legătură cu procesul de punere sub tutelă. Ea mi-a povestit însă, cu totul şi cu totul alte lucruri...

— Ştiu la ce faceţi aluzie, d-le Mailer. Profesorul Starling mi-a atras şi el atenţia...

Frank s-a ridicat în picioare şi s-a uitat lung la invitaţii săi. Din nou s-a făcut un moment de linişte penibilă, după care dr. Updike a spus:

— Camerele de oaspeţi sunt la etaj. Dacă doriţi să vă odihniţi şi să petreceţi noaptea la mine, nu-i nicio problemă... Juanita vă va conduce... Pe mine vă rog să mă scuzaţi... în special dumneavoastră, domnişoară Cadigan a accentuat el şi a plecat de la masă.

Capitolul zece

Frank s-a zgâit prin cupola de sticlă de deasupra sălii de operaţie a spitalului CEDAR'S WOODS.

Louise a pus ultimul fir la piele şi a terminat operaţia. Aşa cum o învăţase, nu s-a repezit să iasă din sală. A mai schimbat câteva vorbe cu anestezistul şi a pus, cu atenţie pansamentul peste plaga chirurgicală.

— Este uluitor cât de multe lucruri uiţi să faci în cursul unui examen! îi explicase el. De regulă, uiţi să pui pansamentul la sfârşitul operaţiei. Ai impresia că totul s-a terminat cu ultima sutură, şi procedezi ca la tine la spital, unde asistentele vin şi pun pansamentul.

— Am să fiu atentă. Vă promit, răspunsese Louise.

— Fii atentă că în comisie e profesorul Lepsius din San Francisco. E un maniac al inciziilor largi.

Chirurg mare, o incizie mare, e zicala lui preferată. Nu scăpăm de la niciun congres fără să nu-l auzim cum ne zice lozinca asta. Aşa că, indiferent de caz, fă o gaură cât mai mare în pacient! Asta o să-i placă lui Lepsius...

Louise dăduse din cap. Stăteau pe holul din faţa blocului operator al spitalului CEDAR'S WOODS şi aşteptau ca Louise să fie chemată la proba practică.

— Vroiam să vă spun ceva, d-le doctor... a început ea.

— Vă ascult, Cadigan!

— Doresc să-mi cer scuze pentru discuţia de la Aspen... Sid a făcut numai gafe şi...

— Stai liniştită, Cadigan! De fapt, cred că eu am fost cel care a greşit. N-ar fi trebuit să mă port atât de necuviincios. Nu trebuia să mă ridic. În definitiv, soţul tău este încă prea tânăr. Cade uşor în plase din astea...

— Să ştiţi că nu se poartă aşa, de obicei. Pur şi simplu, nu s-a putut controla.

— Nici eu nu m-am controlat. Nici în seara aia, nici în spital, după ce Starling mi-a atras atenţia la zvonurile care circulau. Ar fi trebuit să mă port cu tine altfel... Să nu ridicăm niciun fel de suspiciuni...

Louise şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat în ochii lui Frank. Verzi, lucitori, păreau că zâmbesc.

— Nu cred că aş fi fost eu de acord! În definitiv, nu făceam nimic rău... Doar discutam...

— Puteam să discutăm în văzul lumii. Nu să stăm ore în șir în camera de gardă. Lumea bârfeşte foarte uşor. Dă-le un motiv cât de mic, iar ei vor face din ţânţar armăsar...

— Probabil că aşa e. Dar, nu mă pot împiedica să nu mă întreb dacă nu cumva, toată aiureala asta n-a dus şi la...

Louise s-a întrerupt brusc. Dar Frank a înţeles ce vroia să spună. Cadigan îşi imagina că bârfele contribuiseră şi ele la demolarea căsniciei sale. Într-un fel, aşa şi era. Louise dăduse ultimul bobârnac unei căsătorii deja eşuate. Louise apăruse la PASADENA MEMORIAL HOSPITAL şi

îl făcuse pe Frank să intre într-o suită de evenimente incontrolabile. Îl făcuse să intre în jocul cu Marjorie, pe care o folosea pe post de înlocuitor, urmase afacerea cu tutela şi banii, Schuitten, procesul oprit în faşă, accidentul.

— Nu-ţi face probleme, Louise. Acum trebuie doar să te concentrezi la examenul ăsta. Nu uita: chirurg mare, incizie mare!

Louise a zâmbit şi a simţit nevoia irezistibilă să-l atingă pe Frank pe obraz. Era gata s-o facă, incapabilă să-şi dea seama de ce, când, secretarul comisiei a apărut pe hol:

— Dr. Louise Mailer. Poftiţi în sală, vă rog.

Primise un caz de dificultate medie, un ulcer. Operase câteva sute de ulcere cu Frank, aşa că Louise s-a liniştit imediat. A trasat o linie de incizie lungă, făcându-l pe Updike să zâmbească în barbă. El îi spusese totdeauna că cine nu e-n stare să simtă o operaţie doar din vârful degetelor, s-o facă cu ochii închişi chiar, nu e chirurg, ci măcelar.

Probabil că Louise râdea şi ea acolo, în sală, amintindu-şi de sfaturile lui. Nu intenţiona să intre în cariera universitară. „Cine nu e-n stare să facă ceva cu mâinile lui, îi învaţă pe alţii ce să facă. Asta e!” obişnuia să glumească Frank în gardă. „Şi profesorul Starling?” îl provocase Louise, „Profesorul Starling e excepţia care confirmă regula.”

Acum, Louise terminase de pus pansamentul. Frank s-a uitat la profesorul Lepsius. Se apropiase de Louise şi privea peste umărul ei la tifonul alb, întins peste

abdomenul bolnavului. Tânăra a ridicat capul, trăgând cu ochiul la Frank, care i-a făcut semn să iasă din sală.

Chiar atunci, Sidney a apărut şi el în micul amfiteatru ce înconjura cupola de sticlă, urmat îndeaproape de tatăl şi de mama sa. Dr. Updike abia s-a abţinut să nu râdă în hohote. Sudiştii ăştia nu se dezminţeau, oriunde s-ar fi dus... familia, înainte de toate. Un mod de viaţă pe care el îl uitase.

Sau, poate că franţuzismele învăţate şi moştenite de la mama lui făcuseră din el un individualist?

— Cum a mers? a întrebat Henry, apropiindu-se de Frank.

— OK! D-na Mailer este specialist în chirurgie! le-a spus el, zâmbind cu înţeles spre Sidney.

— Sunteţi sigur, d-le doctor?

— Îl cunosc pe Lepsius de la congrese. Ştiu cum face când ceva nu-i place. Pe Mailer a apreciat-o la justa ei valoare... Vă spun! De mâine într-o săptămână va primi atestatul de liberă practică.

Sidney şi-a dres vocea şi s-a apropiat de Frank:

— D-le doctor, am impresia că m-am purtat ca un cowboy la dumneavoastră acasă, la Aspen. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele! În definitiv, Louise a devenit chirurg pentru că dumneavoastră v-aţi petrecut o grămadă de timp învăţând-o...

— Nici eu nu m-am purtat strălucit, d-le Mailer! a surâs Frank şi l-a tras deoparte pe Sid, şoptindu-i – Vă dau un sfat! Ştiţi, doctorii îşi povestesc o mulţime de lucruri când

operează sau când sunt de gardă... Stressul, pricepeţi? Soţia dumneavoastră mi-a povestit despre incidentul pe care l-aţi avut înainte de căsătorie... Îmi cer scuze că intervin într-o problemă care nu mă priveşte, dar am ajuns s-o cunosc suficient de bine pe d-na Mailer. Ea a devenit cu adevărat o californiancă. Ar fi bine să ţineţi cont şi de opinia ei când luaţi o decizie care vă implică pe amândoi. Încă o dată, vă rog să nu mă interpretaţi greşit...

Sidney a căscat ochii, uluit şi a dat din cap.

— Cred că înţeleg. Cred că înţeleg, repeta el ca un automat.

Uşa amfiteatrului s-a deschis, iar Louise a intrat în fugă printre rândurile de bănci:

— 91%! P1%! exclama ea. Lepsius mi-a spus că sunt doi ani de când n-a mai acordat un asemenea punctaj!

A sărit de gâtul lui Sidney şi l-a îmbrăţişat, băgându-se cu capul în umărul său.

— Asta chiar că e o performanţă, i-a explicat Frank lui Henry. Lepsius ăsta e un misogin nenorocit care spune că femeile n-au ce căuta în chirurgie.

— Eu am zis totdeauna că Sid e un tip orienatat şi că a luat o fată deşteaptă! şi-a plesnit Henry palmele şi i-a făcut cu ochiul lui Sarah.

Frank s-a dat în spate şi s-a aşezat pe un scaun, sprijinindu-şi bărbia în pumni. Se uita la Louise care continua să-l îmbrăţişeze pe Sidney Mailer, zâmbind oarecum amar. Deodată, privirea lui s-a încrucişat cu cea a

elevei sale. Ea a clipit mai des şi şi-a înfundat iar faţa în umărul soţului ei.

Frank s-a ridicat de pe scaun, pegătindu-se să iasă când, a auzit vocea Louisei, din spate:

— D-le doctor! — Updike s-a oprit şi s-a răsucit pe călcâie. — Louise se apropiase de el, cu mâna întinsă:

— Vă mulţumesc foarte mult! Cred că sunteţi principalul responsabil pentru ce am obţinut azi...

Au dat mâna şi s-au privit scurt.

— Mmh... Am şi eu o oarecare legătură. Dar, mi-ar fi plăcut să-i cunosc pe părinţii dumneavoastră... Ei şi cu dumneavoastră sunteţi cei cu adevărat răspunzători de succesul de azi. Oricum, examenul cu Lepsius e un fleac faţă de ce te aşteaptă poimâine. Ştii că avem de operat un cancer de căi biliare... Atunci să vă văd, d-nă Mailer...

Louise şi-a clătinat capul, amuzată:

— Aşa e. Mai avem de lucrat încă o săptămână împreună...

Frank s-a şters şi a tras halatul pe el. Ieşiseră din operaţie cu o jumătate de oră în urmă. Un poliţist împuşcat în piept pe Park Avenue, în timp ce patrula prin faţa Băncii Chemical. O lăsase pe Louise să opereze mâna întâi de la început până la sfârsit.

Se descurcase de minune. Mda. Frank făcuse o treabă bună cu fata asta. S-a aşezat pe fotoliu şi a dat drumul la radio. A prins un post care emitea hituri vechi: Jimi

Hendrix la Woodstock. S-a uitat la ceas. Era 2.30 dimineaţa. „Să-mi fac o cafea...” şi-a spus.

În acel moment, s-au auzit bătăile în uşă. Ca de obicei, Louise se apropiase de camera de gardă de parcă ar fi păşit pe vârfuri, neauzită,

— Intră!

— Vă deranjez? a întrebat ea, băgând capul pe uşă.

— Ştiţi că nu mă deranjaţi niciodată, domnişoară Cadigan! a zâmbit el. O cafea?

— Nici că se putea o idee mai bună! a râs ea.

Frank a preparat cafeaua, a turnat-o în ceşti şi a invitat-o pe Louise să ia loc în fotoliu. Au gustat primă gură de cafea, apoi şi-au aprins câte o ţigară.

— E ultima gardă pe care o facem împreună, dr. Updike, a început Louise.

El a dat din cap şi a răspuns, zâmbind oarecum bizar.

— Aş adăuga o tuşă melodramatică discuţiei... Dacă stăm să ne gândim bine, e ultima oară când ne mai vedem, Cadigan.

Vorbise cu un aer oarecum ironic, făcând-o pe Louise să se încrunte:

— De ce spuneţi asta? Cum adică; ne vedem pantru ultima oară?

— Păi, din câte am înţeles, dumneavoastră şi Sidney veţi pleca la Seattle. Niciunul dintre noi nu face parte din corpul profesoral, aşa că n-o să mai avem prilejul să ne vedem la congresele alea mari sau la simpozioane. Pe de altă parte, dumneavoastră nu mai aveţi niciun motiv ca să

treceţi prin Pasadena. Aşa că, am senzaţia că, într-adevăr, n-o să ne mai vedem niciodată.

— De ce sunteţi atât de ironic când ziceţi asta, dr. Updike?

— Nu sunt ironic, Cadigan. Sunt doar realist. Nu stau lucrurile aşa?

— Ba da... cred că da... a spus ea în şoaptă-.

Timp de câteva clipe au fumat în tăcere, sorbind din când în când din cafea.

— Ştiţi, a reluat Frank, v-am mai povestit că niciodată n-am fost în stare să le spun prietenilor cât de mult ţin la ei. Mi s-a mai întâmplat să mă despart de amici adevăraţi. Dar niciodată nu m-am simţit în stare să le spun ce sirnnţeam pentru ei.

Louise a râs:

— E caracteristic pentru bărbaţi. Nu vor să dea impresia că sunt slabi.

— Mda. Aveţi dreptate, Cadigan. Nu vroiam să par slab. Nenorocirea e că, de fiecare dată am regretat că n-am făcut-o. Uite, şi cu mama mea... niciodată n-am apucat să-i spun cât de mult am iubit-o. Ea ar fi vrut să mă audă spunându-i chestia asta, dar eu n-am putut să mă adun, să-mi iau inima în dinţi şi să-i zic cât de mult ţin la ea. A murit fără ca eu să fi apucat să-i fac plăcerea asta, care, în fond, nu implica cine ştie ce orgoliu călcat în picioare din partea mea...

Louise a tras un fum din ţigară şi s-a uitat lung la Frank. El rămăsese cu privirea aţintită în podea.

— Aţi avut o perioadă cam proastă, în ultimul timp, d-le doctor.

— Mda. Şi, ca să fiu cinstit, sunteţi singura persoană cu care am comunicat în ultimii doi ani. Mă refer la comunicare adevărată, nu la discuţiile de convenienţă purtate pe culoare sau la recepţii. Practic, sunteţi singura persoană cu care am discutat fără să am niciun fel de reţineri. Vroiam să vă mulţumesc pentru lucrul ăsta.

Louise îl urmărea din ce în ce mai atentă. Îi vedea mâinile nervoase: pentru prima oară, le vedea tremurând. Fumul ţigării lui Frank se ridica, unduitor... Dacă se gândea bine, şi ea discutase cu el lucruri pe care nu îndrăznise să le spună nimănui altcuiva.

— Ce spuneţi acum, e valabil şi pentru mine, dr. Updike.

Frank a ridicat brusc capul şi s-a uitat la ea:

— Aş vrea să vă spun ceva, domnişoară Cadigan. Şi aş vrea să vă apropiaţi numai puţin, cât să vă pun mâna pe păr. Se poate?

Louise l-a privit, neînţelegând, dar, s-a apropiat uşor de el, incapabilă să se controleze. Ca şi cum ar fi ascultat de comenzile pe care i le dădea în timpul operaţiilor. Numai că acum, simţea că undeva în adâncul ei doreşte să se apropie de Frank şi să se lase mângâiată de el. Frank i-a pus mâna pe obraz cu blândeţe:

— O să-mi lipsiţi, domnişoară Cadigan. O să-mi lipsiţi foarte mult.

S-au privit lung, dar dr. Updike şi-a retras mâna de pe obrazul ei. A mai sorbit o gură de cafea, după care a reluat, cu un aer amuzat:

— Dacă aveţi chef, putem să continuăm să discutăm serios. Dacă nu, putem să facem mişto de ultimul minut pe care l-am petrecut! a râs el, rămânând cu ochii afundaţi în privirea ei. Zâmbea, ochii îi jucau, dar fruntea îi era încreţită, a constatat Louise.

— De ce să ne batem joc de discuţia asta? l-a întrebat.

— Ştiu eu dacă n-aţi acceptat toată chestia asta doar ca să nu mă jigniţi? Doar din bun simţ? Am putea să râdem până la ziuă de mica melodramă patetică pe care tocmai am parcurs-o.

Louise a strivit ţigara în scrumieră. Se retrăsese la loc pe scaunul ei, studiindu-l pe Frank. Pielea lui bronzată de soarele pârtiilor de la Aspen, care contrasta cu veredele lucitor al ochilor. Figura hotărâtă i se destinsese la loc.

— Pot să vă întreb ceva, dr. Updike? Dacă nu vreţi să-mi răspundeţi, puteţi să n-o faceţi.

— Dă-i drumul, Cadigan!

— Ce simţiţi pentru mine, d-le doctor?

Frank a pufnit într-un râs liniştit:

— De ce naiba îmi puneţi întrebări la care ştiţi dinainte răspunsul, Cadigan? Sunteţi o femeie deşteaptă, ce naiba! Vreţi să spuneţi că nu v-aţi dat încă seama că m-am îndrăgostit de dumneavoastră?

Louise a rămas neclintită. Nici nu ştia ce să mai creadă. Frank tocmai îi făcuse o declaraţie de dragoste, ca şi cum

ar fi vorbit despre avantajele unei tehnici chirurgicale, ca şi cum i-ar fi povestit o fază amuzantă dintr-un film, sau ca şi cum i-ar fi explicat de unde se pot găsi maşini de bună calitate la un preţ acceptabil.

— Nu înţeleg, a spus ea. De ce nu mi-aţi spus niciodată până acum că... că... v-aţi îndrăgostit de mine?

— Mi s-a părut un lucru prea evident. În plus, sunt un tip raţional. Vreau să spun că sunt capabil să mă studiez cu multă. Atenţie, fără să scap din mână hăţurile, cum ar spune tatăl dumneavoastră...

— De ce nu mi-aţi spus? De ce aţi tăcut? — Am făcut nişte calcule. Oricât de mult aş câştiga, n-aş fi niciodată în stare să vă ofer ce o să vă ofere Sidney când va moşteni averea părinţilor săi... Nu ştiu dacă vă daţi seama, dar prezenţa dumneavoastră are, cum să spun, un aer deosebit de distins. Ce spuneaţi că sunt părinţii dumneavoastră?

— Tata este contabil la firma socrului meu. Mama a stat totdeauna acasă. Ştie să cânte la pian. Atât.

— Uite cea mai bună dovadă că sunteţi tocmai bună să vă adaptaţi cerinţelor Coastei de Vest! Sunteţi dovada vie a faptului că nobleţea nu e ereditară... Asta în privinţa micilor lucruri de care aveţi nevoie ca să ieşiţi pe stradă, înţelegeţi?

Louise a căscat ochii. Ce naiba se întâmpla cu dr. Updike? Unde vroia să ajungă?

— Adică, ce mi-ar trebui ca să ies pe stradă?

— Vă trebuie să schimbaţi vreo două-trei toalete pe zi. Vă trebuie un automobil britanic de serie mică. Vă trebuie câteva case, răspândite între Miami Beach şi Hong-Kong. Deşi câştig destul de mult, nu pot acoperi asemenea cheltuieli...

— Glumiţi, d-le doctor! Doar nu vreţi să spuneţi că nu mi-aţi spus că...

— Ba nu glumesc deloc! Este un factor pe care l-am luat în consideraţie. Pe lângă asta, soţul dumneavoastră este un tip care arată bine, ambiţios, deştept, are vârsta dumneavoastră şi vă iubeşte. Îmi imaginez că şi dumneavoastră îl iubiţi. Ce rost avea să vă mai încurc cu dorinţele mele? Dragostea e ceva iraţional, nu?

— D-da! a aprobat ea. Vreţi să spuneţi că v-aţi gândit logic la toate lucrurile astea?

— Cum altfel?

— De unde puteţi fi atât de sigur că relaţia dintre mine şi Sid e atât de... iraţională, după cum aţi spus? Dacă v-aţi înşelat în raţionamentele dumneavoastră?

— Cadigan! Lucrez de o grămadă de vreme în California! Ştiu foarte clar ce se petrece în capul unei femei care acceptă să facă un avort în momentul în care prietenul ei o ameninţă că o părăseşte! Nu încercaţi să mă prostiţi! Sunt sigur că am judecat corect.

Louise a rămas cu ceaşca de cafea suspendată în aer. La spital totul se petrecea într-o asemenea viteză, încât nu stătuse niciodată să se gândească mai atent de ce tot îl caută pe Updike, chiar şi atunci când nu avea de discutat

cu el probleme profesionale. Încerca să-şi dea seama ce o îmboldise să-i vorbească despre atâtea lucruri – probleme pe care nici cu Sid sau cu părinţii ei nu le discutase vreodată? Şi pe urmă, povestea dintre Frank şi Marjorie Wallace, care părea să dea peste cap tot ceea ce îi explicase el acum. Louise era din ce în ce mai buimacă. Poate că dacă ar fî discutat toate astea mai demult cu dr. Updike, alta ar fî fost acum situaţia...

— De ce mi-aţi mai zis câ mâ iubiţi, dacă aţi ajuns la concluzia că, oricum, e ceva lipsit de sens?

— Păi, nu plecaţi poimâine la Seattle? Nu v-am spus că am regretat mereu că nu le-am spus prietenilor mei cât de mult am ţinut la ei?

— Dar, pentru Dumnezeu, d-le doctor, de ce nu m-aţi tutuit niciodată? De ce v-aţi purtat cu mine ca şi cum nu eram decât învăţăcelul pe care trebuia să-l duceţi de mână de colo-colo?

— Ţi-am spus câ sunt un tip raţional, Cadigan. Mă cunosc foarte bine, dacă ţi-aş fi spus pe nume, noi doi am fi comunicat în cu totul altfel... Şi aşa, vorbind cât se poate de respectuos am schimbat cu dumneavoastră idei despre care n-am mai vorbit cu nimeni... Ce vroiaţi? Să-mi pierd capul complet după dumneavoastră? Îmi ajunge şi aşa cât de mult m-aţi obsedat...

Louise i-a privit faţa liniştită cu care îi povestea totul. Ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva.

— Şi Marjorie? a întrebat Louise, aiurea.

— Chiar nu vă daţi seama ce rol a avut ea? În plus, Marjorie, nu ştiu cum, chiar a început să ţină la mine... Nu puteam să-i trag un şut în fund! Respect prea mult opţiunea fiecăruia, Cadigan!

Şi-au terminat cafelele. Louise continua să-l privească pe dr. Updike. Fără să-şi dea seama ce face, a întins mâna spre el şi i-a cuprins umărul.

— De nu mi-ai spus asta mai devreme, Frank? Cred că... Cred că...

—Nu fi proastă, Cadigan! O să-ţi fie mult mai bine... Am auzit de băieţii şi fetele care fac chirurgie prin Seattle... O să-ţi fie mult mai bine acolo cu Sidney, decât cu mine aici... Gândeşte-te! Mai este şi Mildred de care trebuie să am grijă. Marjorie este amica mea oficială. Om fi noi în California, dar cred că există o limită în ceea ce-ţi permite lumea să faci...

—Trebuia să-mi povesteşti totul din timp, Frank! Sidney a fost, cum să-ţi spun, o chestie care...

S-a auzit interfonul, întrerupând-o pe Louise: Urgenţă la gardă! Un înjunghiat! Dr. Updike! O urgenţă la gardă! Un înjunghiat!

Frank a tresărit. Brusc şi-a dat seama cum putea să pună capăt discuţiei. Şi situaţiei, în general.

—Cadigan! Îl iei pe internul ăla nou şi vă duceţi să vedcţi ce e cu tipul ăla din gardă.

—În regulă, dr. Updike! a răspuns ea, reflex. În regulă, Frank! a mai spus o dată, în şoaptă.

El i-a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna să se ducă. Louise a ieşit din cameră, el a aşteptat ca paşii ei grăbiţi să se îndepărteze şi a luat beep-erul din halat. A format numărul lui Himmfeld. A ascultat de câteva ori țârâitul, apoi a auzit vocea somnoroasă a colegului său:

— Da?

— Himmie? Frank sunt. Am primit un telefon de acasă. Îi e rău lui Mildred. Poţi să mă înlocuieşti în gardă?

— Cât naiba e ceasul?

— E trei dimineaţa, Himmie! Îţi fac eu o gardă cap-coadă, numai vino!

— Nicio problemă, Frank! Într-o jumătate de oră sunt la spital. Nu-i nevoie să-mi faci nicio gardă, ce dracu'...

— Mulţumesc Himmie.

S-a ridicat din fotoliu şi a ieşit şi el din cameră. În timp ce cobora spre vestiar, a auzit beep-erul. Era Louise.

— E o plagă abdominală.

— Sunt ceva probleme?

— Probabil că are ficatul şi stomacul prăjite. Dar nu are leziuni vitale...

— Mai e nevoie să vin şi eu, sau îl faceţi singuri?

Louise a chicotit în aparat şi a şoptit:

— Odihneşte-te, Frank! Îl facem noi. Pe urmă vin la tine să mai stăm de vorbă.

— În regulă, Louise! Te aştept!

A închis beep-erul şi a intrat la vestiar. Se îmbrăcase deja când şi-a făcut apariţia Himmfeld.

— Îmi laşi ceva pe cap?

— Mmh... un fleac! Louise operează un înjunghiat. Fără probleme.

— Bine. Du-te acum! Noroc, Frank!

— Îţi mulţumesc, Himmie!

— Hai las-o baltă! i-a făcut Himmfeld semn.

Frank a ieşit în curtea spitalului, îndreptându-se spre garaje. A urcat în Cadillac, a pornit motorul şi a ieşit pe bulevard.

A intrat în casă, s-a dezbrăcat şi s-a dus în camera în care se odihnea Mildred. A privit-o cum doarme, preţ de câteva clipe, apoi s-a dus în salon. A aprins veioza şi a citit ultimul set de analize recoltate lui Mildred.

„Cum a zis Sidney?” s-a întrebat. „A zis că aerul de la Aspen i-ar face bine lui Mildred.” Iar el spusese că trebuie să mai aştepte puţin, cât să se echilibreze fizic şi că apoi o va duce la munte... Iată! Analizele ei erau bune! Sosise momentul s-o ducă la munte... S-a apucat să facă bagajul, i-a pregătit scaunul cu rotile, a trimis un mesaj prin pager profesorului Starling în care îi explica de ce trebuise să plece. Știa că Starling îl va înţelege.

Când au răsărit zorile, filtrându-se printre perdelele grele din catifea ale dormitorului, Frank s-a apropiat de Mildred.

— Te-ai trezit?

— Mmmm... da... a spus ea, somnoroasă. Doamne! Cât de mult aş vrea să mă pot întinde!

— Am o surpriză pentru tine, Mildred! Mi-am luat trei zile libere. Mergem la Aspen.

Ochii soţiei sale s-au umezit. Stătea înţepenită între pernele ce o fixau în pat şi zâmbea fericită.

— Eşti sigur că nu e niciun pericol?

— Sunt absolut sigur! m-am mai uitat o dată prin analize şi sunt bune. Trei zile la munte sunt exact ceea ce-ţi trebuie acum!

— Aş vrea să te pot îmbrăţişa, Frank! Aş vrea să te strâng în braţe...

— Stai cuminte, Mildred... O să fie minunat la Aspen, ai să vezi!

Când au ieşit din oraş, Frank a trebuit să ocolească podul care trecea peste podul Loredo. N-avea niciun rost s-o ducă pe Mildred prin locurile pe unde era să-şi piardă viaţa. Aşa că, a luat-o spre Palo Alto, pe serpentinele ce urcau pantele molcome ale Stâncosilor. Înainte să intre în pădurea care străjuia drumul spre Palo Alto, a mai aruncat o privire spre Pasadena. Silueta spitalului abia se vedea printre clădirile administrative din centru. Instinctiv, Frank s-a uitat la ceas. Era ora 8.00. La ora asta, era sigur, Louise ieşise din operaţie deja, trecuse pe la camera de gardă, dăduse peste Himmie în locul lui şi aflase că Frank trebuise să plece acasă din cauză că lui Mildred îi era rău. Iar peste vreo 10-15 minute, va afla de la profesorul Starling că dr. Updike va lipsi din oraş trei zile. Peste un sfert de oră, Louise va afla că nu are cum să-şi ia la revedere de la cel care îi pusese bisturiul în mână. O despărţeau doar două zile de plecarea definitivă către Seattle.

Capitolul unsprezece

Muzica s-a estompat. Tipii urcaţi pe estrada înălţată în salonul de primire al familiei Updike şi-au aşezat instrumentele lângă scaune şi au dispărut, pe rând, pe culoarul ce ducea în grădină.

— Pauză! a zâmbii. Frank şi a sărutat-o pe Marjorie pe obraz.

— A fost un dans minunat, Frank! a surâs Marjorie, răsfirându-şi pletele aurii peste rochia de mătase neagră, decoltată larg.

— Las-o moartă, Marge! Nu fac doi bani ca dansator! a spus Frank în timp ce-şi conducea soţia spre sofa.

— Sunteţi o pereche minunată! i-a întâmpinat d-na Phelps, soţia primarului Pasadenei. L-am rugat pe Alex să dansăm şi noi, dar a zis că n-are de gând să se facă de râs...

— A exagerat, d-nă Phelps! a spus Frank. Cred că avea nevoie de un pretext ca să discute politică, liniştit, cu d-l Harris.

Mary Phelps s-a întors spre balconul ce dădea spre grădină. Într-adevăr, primarul discuta aprins cu senatorul republican de Pasadena.

— Nu ştiu ce găsesc ei atât de amuzant în discuţiile astea! Ţie nu ţi-e greu, Marjorie, să tot stai cu ei de vorbă în studio?

— N-am ce face, d-nă Phelps! Din asta câştig bani! În plus, se apropie alegerile. Despre ce-ai vrea să discute bărbaţii?

— Mă uit la Frank. El nu discută niciodată politică... — a făcut o pauză, apoi s-a uitat mirată la Marjorie – Ce tot vorbeşti despre alegeri, Marjorie? Mai avem un an...

— Un an nu înseamnă nimic pentru prepararea prezidenţialelor, d-nă Phelps! a răsărit din spatele lor Starling – Iar democratul ăsta care cântă la saxofon a început să ne pună pe toţi pe gânduri...

— Profesore Starling! Erai mult mai interesant pe vremea când încă mai practicai medicina! Nu-mi spune că te interesează şi pe tine politica!

Starling l-a luat pe Frank pe după umeri şi a izbucnit în râs:

— Trebuie să-mi ocup şi eu timpul cu ceva, nu? Ce e mai uşor decât să faci politică? Face să treacă timpul în mod plăcut...

Marjorie a făcut semn spre unul dintre chelneri.

— Ce vreţi să beţi? E ziua lui Frank şi, presimt, o să vă apucaţi de discuţii în loc să chefuiţi cum trebuie... Ce luaţi, d-nă Phelps?

— Bourbon, draga mea! Crede-mă că nimic nu-i mai bun ca să-ţi facă mintea limpede decât un Bourbon!

— Voi? Ce luaţi?

— N-ai auzit ce-a spus d-na Phelps? a întrebat Starling – O să luăm cu toţii câte un Bourbon...

— Pune-mă şi pe mine la socoteală, a apărut din mulţimea invitaţilor Barbara Harris, soţia senatorului. Bărbatu' ăsta al meu mă scoate din minţi cu calculele astea ale lui. Spune că dacă iese Clinton, ne îndreptăm spre dezastru. John îţi face la fel, Mary?

D-na Phelps s-a strâmbat a lehamite.

— Nu ştiu ce e cu ei! Parcă au înnebunit! Cred că sunt geloşi. Bill ăsta al democraţilor mi se pare un tip haios de tot...

Starling şi-a dres vocea şi a întrebat:

— Vă supăraţi daca vi-l răpesc pentru câteva minute pe sărbătorit? s-a uitat el la Frank.

— Frank! Fii cinstit! s-a răţoit d-na Phelps – Şi tu vrei să discuţi politică?

— Nu, doamnă! Profesorul Starling vrea să discutăm despre cu totul altceva...

— Am încercat toată seara să mâna pe el. Trebuie să punem la cale ceva pe linie medicală – a zâmbit Starling – Ne permiteţi?

— Dacă promiteţi că vor fi doar câteva minute şi că nu discutaţi despre Clinton! a zis d-na Harris. Şi mie îmi place de el.

— Garantez eu pentru Frank, a zis Marjorie. El habar n-are de politică...

— Asta s-o crezi tu! Politica asta se ia cu rubeola, draga mea! Ce? Crezi că Harris ştia ceva pe vremea când se

ocupa de construcţii? Era un zero! Şi uite ce s-a întâmplat după ce l-a cunoscut mai bine pe Phelps! A ajuns senator!

— Nu, vă promit solemn! a zis Starling. Am să discut în exclusivitate despre medicină cu Frank.

L-a tras deoparte şi au luat-o spre bibliotecă.

— Ce naiba vrei, Starling? a zâmbit Frank, potrivindu-şi nodul de la papion în timp ce ce trecea prin faţa unei oglinzi uriaşe de Veneţia care acoperea în întregime un perete al holului.

— Ai împlinit 42 de ani, Frank! Despre asta vreau să discutam!

Au intrat în bibliotecă, Starling a închis uşa în spatele lor, zgomotul petrecerii s-a şters.

— Ce importanţă are că am împlinit 42 de ani?

— Se împlinesc trei ani de când te-am lăsat la conducerea clinicii, Frank. Trei ani în care ai făcut o treabă minunată. Ai modernizat serviciul, ai publicat o mulţime de articole şi lumea stă cu ochii numai pe tine când mergi pe la congrese...

— E ceea ce ai făcut şi tu, Starling. Ce mare filosofie?

Bătrânul profesor s-a aşezat într-un fotoliu şi a întins mâna după o carte legată în piele. „Istoria Chirurgiei de Război. 1860-1900”. A răsfoit-o, clătinând din cap şi a făcut un semn cu bărbia spre Frank:

— Pe vremea aia, tipii care făceau chirurgie erau al naibii de curajoşi!

— Asta zic şi eu. Dar nu văd unde vrei să ajungi.

Starling a pus cartea la loc şi şi-a aprins o ţigara:

— Spune-mi, Frank! Ți se pare că Lipsius sau Arlberg sunt mai tari decât tine?

Frank a pufnit în râs.

— Acum, că suntem doar între noi, pot să-ţi spun fără modestie... Cred că într-o probă de operat-viteză, dacă s-ar inventa aşa ceva, n-aş avea ce alege din ei!

— Mda. Sunt sigur. Cu toate astea, ei sunt profesori. Tu nu eşti.

— Nu mă interesează să fiu profesor.

— De trei ani de când m-am retras. PASADENA MEMORIAL HOSPITAL nu mai este clinică de rang universitar, Frank. Ţi se pare normal?

— Nu cred că e ceva important. Am continuat să primim interni. Am continuat să pregătim chirurgi.

— Aşa e. Am pregătit o grămadă de oameni buni şi după aia, au trebuit să fie ascultaţi de tipi ca Arlberg şi ca Lipsius la examen. Nu ţi se pare o tâmpenie?

— E o tâmpenie. Dar, nu durează mult. Câteva zile şi gata. Oamenii ăia pleacă de aici cu ce i-am învăţat noi.

— Frank! Nu ţi s-ar părea mai normal ca la Pasadena să se redeschidă Clinica Universitară de Chirurgie? Ar fi un fleac pentru tine să obţii postul de profesor...

— D-le profesor! N-am timp de aiureli! Profesoratul înseamnă o serie de întâlniri la care se vorbeşte mult. Pe mine mă ia somnul când se vorbeşte prea mult...

Frank şi-a aprins o ţigară. Starling l-a privit timp de câteva secunde.

— Abia ai împlinit 42 de ani, Frank. Ai avea 18 ani de carieră universitară în faţă...

— 18 ani de plictis?

— 18 ani în care Pasadena ar deveni centrul de greutate al învăţământului chirurgical din California...

— Nu sunt născut la Pasadena...

— Nici eu. Dar, cum să-ţi spun...

Frank a pufnit în râs. Elevi de-ai lui şi de-ai lui Starling se răspândiseră pe toată Coasta de Vest. De ce mai era nevoie de vorbăria universitară? De regulă, simpozioanele nu erau decât un prilej de ieşire din cotidian. Discutau ce discutau, dar îşi ştiau cu toţi articolele – în rest, se plimbau pe holurile hotelurilor şi bârfeau...

— Nu, Starling. Prefer să stau în sala de operaţie, a spus Frank cât se poate de hotărât.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns imediat, ți-am oferit doar un subiect de reflecţie...

— Are cumva legătură cu discuţiile pe care le poartă Phelps şi Harris pe afară?

Starling l-a privit, încurcat. Cum naiba făcuse Frank de se prinsese? Politicienii din zonă spuneau că Pasadena trebuia să devină un bastion republican. Realizări administrative, edilitare şi ştiinţifice, obţinute sub o conducere republicană.

— Oricum ai lua-o, nu stă în picioare, Starling. Lumea mă acceptă tocmai pentru că nu sunt cadru universitar. Dar îi ştii pe ăia din comisii. S-ar lega imediat de povestea cu Mildred. Procesul, accidentul, moartea ei de acum doi

ani, faptul că după numai patru luni de la decesul ei m-am căsătorit cu Marjorie... Crezi că toate astea ar face bine republicanilor? La democraţi, ar fi ceva care ar da bine. Nu la republicani, însă...

Brusc, de afară s-au auzit zvonuri de voci agitate, trupa de jazz care reîncepuse să cânte s-a întrerupt dintr-o dată.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Starling.

— Hai să vedem!

Au ieşit din bibliotecă, repezindu-se pe holuri şi au ajuns în salon. Frank a dat nas în nas cu Marjorie.

—Ce e?

— Ne-am uitat la ştiri. A venit cineva cu vestea. Irakul a invadat Kuweitul acum două ore.

— Irak? Kuweit? — Frank era buimac. Habar n-avea de ce se întâmplă. Nu citea ziarele şi nu se uita la ştiri. Nu asculta decât muzică, atunci când avea prilejul.

— Trupele lui Sadam Hussein au intrat în Kuweit, i-a explicat Marjorie. Preşedintele Bush trebuie să dea un comunicat dintr-un moment în altul.

— Mda. Aş mai bea un bourbon. Are cine să mi-l dea? Sau şi chelnerii stau lipiţi cu ochii de ecranele TV?

— Nu fi urâcios, Frank!

Maijorie a făcut un semn unui chelner. Chiar când acesta îi aducea lui Frank paharul cu whisky cu gheaţă, din televizor s-a auzit vocea preşedintelui Bush. Pe dr. Updike l-a apucat plictiseala şi a ieşit afară, în grădină. Şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat peste panorama Pasadenei, aşternută la picioarele sale. Trei ani. Trecuseră trei ani de

când luase conducerea serviciului de chirurgie. Doi ani de când murise Mildred – o uşurare, pe undeva. Biata de ea se simţea din ce în ce mai rău, iar zilele îi deveniseră, efectiv, o povară. Se ruga de Frank să-i administreze o doză mai mare de morfină. „Vreau să mor în zbor. Nu m-am mai mişcat de atâta vreme, încât vreau să mor zburând.” Frank nu putuse să facă asta. O îngrijise până în ultimul moment. Iar Marjorie, aşa cum procedase mereu, nu-l forţase nicicum, lăsase lucrurile să se întâmple de la sine. Şi când Mildred a murit, în sfârsit, Marjorie a fost prima care şi-a oferit serviciile.

— Crezi că pot să te ajut cu ceva, Frank?

Ce să-i spună? Că lucrurile se încurcaseră îngrozitor şi din cauza ei? Că se forţase sa se mişte cât mai puţin în apropierea celorlalţi oameni, pentru că avea impresia că orice ar face, jenează pe cineva?

— Mulţumesc, Marjorie. Mă descurc.

Urmase înmormântarea. Şi apoi, drumul până la spital şi revenirea în casa goală, zilnic, la început, apoi din ce în ce mai rar. Prefera să se învârte prin spital, în afara orelor de program, doar-doar n-ar mai vedea pe nimeni. Serviciul îl putea proteja din toate punctele de vedere. Putea mânca acolo, putea să-şi spele uniformele albe la spălătorie, avea unde dormi, în biroul de şef de secţie. Nu mai discuta decât problemele curente. Asta până când Marjorie venise într-o seară la el.

— Ce ai de gând să mai faci, Frank?

— Supravieţuiesc. E bine. Lucrez. E bine.

— Nu se mai poate, Frank. Lumea vorbeşte în oraş. Spune că nu se poate să rămâi aşa.

— Cum adică, nu se poate să rămân aşa? Fur? Omor? Nu lucrez pentru ei? Nu suntem în California, unde totul este permis?

— Nu mai eşti un californian de rând, Frank. Faci parte din lumea bună a Pasadenei. Asta presupune nişte obligaţii.

— Nu mă interesează.

Asta îi spusese la început. Pe urmă, nu mai putea s-o refuze însă. Ieșise să ia masa în oraş cu ea. Lumea nu comentase. Şi, de fapt ce ar fi putut să comenteze? Ştiau cu toţii că Frank se purtase ca un soţ model după accidentul lui Mildred. Stătuse şi o îngrijise, avusese grijă de ea, avusese grijă să nu mai apară cu Marjorie în locuri publice, deşi circulau zvonuri cum că, din în când ei doi se întâlneau în casa de la Palo Alto. Apoi, urmase Starling. Ca întotdeauna, îi explicase cum vedea el lucrurile, şi cele bune, şi cele rele. Trăsese linia. Îi spusese că nu mai poate continua aşa.

— Am citit un studiu. Ştiţi că cei care petrec mai mult de 80 de ore pe săptămână în spitale, infirmieri, asistente şi doctori, au peste 50% şanse să devină alcoolici sau toxicomani?

— Nu beau. Şi nici n-am de gând să încerc morfinice. Sunt prea obosit.

— Frank, ascultă-mă pe mine! Îţi trebuie o viaţă de familie. Nu te uita la ceilalţi chirurgi care o iau vraişte,

ţinând-o din chef în chef. La 50 de ani ajung nişte epave. Tu trebuie să fii cel mai bun. Poţi fi cel mai bun.

— Mildred n-a murit decât de două luni, Starling.

— Cei din oraş ştiu că ţi-ai făcut datoria faţă de ea. Mai mult, eşti doctorul cel bun care are grijă de ei. Vor fi înţelegători.

Ca de obicei în astfel de situaţii, dr. Updike a lăsat timpul să dezlege lucrurile astea pentru el. Exista o singură prioritate pe care dorea s-o controleze: profesia. În rest, ceilalţi se puteau ocupa de afacerile lui. Schuitten îi administra banii, şi o făcea bine... De ce n-ar fi administrat Marjorie restul vieţii lui Frank, dacă-şi dorea asta atât de mult. În septembrie 1989, au făcut anunţurile de căsătorie – de fapt, Marjorie a fost cea care s-a ocupat de totul până la ultimul amănunt. Iar în octombrie, s-au căsătorit.

— Are vreo implicaţie pentru noi faptul că tâmpitul ăla de Saddam a intrat în Kuweit? a întrebat Frank, revenind în salon.

Invitaţii se strânseră în grupuleţe, comentând comunicatul preşedintelui.

— George Bush a convocat Consiliul de Securitate ONU. Mă rog, asta e o procedură uzuală în astfel de cazuri. E mai important însă faptul că a afirmat, răspicat, că SUA vor sprijini Kuweitul... i-a zis Marjorie.

— Ce înseamnă ca SUA vor sprijini Kuweitul.

— Flota din Pacific şi din Oceanul Indian a fost pusă în stare de alertă. Trei portavioane de-ale noastre se îndreaptă către Golful Persic. Aviaţia este în stare de alertă.

— Ce naiba? începem un nou Viet Nam?

Senatorul Harris s-a apropiat de ei:

— Viet Nam a fost început sub un guvern democrat. Din cauza asta a mers rău. De data asta, la putere suntem noi, republicanii. Noi nu lăsăm niciodată lucrurile făcute pe jumătate. Probabil că vom disloca suficiente trupe în zonă. Rămâne să vedem cum vor reacţiona ruşii.

Frank a ridicat din umeri şi a dat peste cap paharul cu Bourbon. Lumea începuse să plece deja. Vestea îi consternase pe toţi. Iar oamenii de afaceri şi politicienii erau primii care muşcaseră nada. Un război în perspectivă însemna restabilirea unor contacte cu parteneri vechi, eventual stabilirea unor contacte cu parteneri vechi, eventual stabilirea unor strategii. Nu puteau să aştepte deciziile Washingtonului cu mâinile în sân. Trebuiau să se pregătească cu toţii.

— E un avantaj să fii medic, a spus Frank în timp ce-i conducea pe primar şi pe soţia lui către ieşire. În situaţii de criză cum e asta, eu n-am de făcut decât ceea ce am făcut şi până acum. Crizele sunt un element cotidian în meseria mea.

D-l Phelps l-a privit lung:

— Sunt convins că sunteţi un chirurg de excepţie, d-le Updike. Cu toate astea, nu cred să realizaţi ce va însemna

Kuweitul pentru noi. S-ar putea ca şi dumneavoastră să ieşiţi din cochilia profesională în care, cu grijă, v-aţi ascuns.

Şi-au dat mâna şi s-au despărţit.

Capitolul doisprezece

Primarul avusese dreptate. Trecuseră două luni de la începutul crizei kuweitiene, lucrurile păruseră că nu se schimbă pentru Frank Updike în nicio măsură. Continuase să-şi parcurgă programul obişnuit până la sfârşitul lui noiembrie, când, s-a trezit că la intrarea în spital, asistenta de la biroul de triere îl abordează discret pe culoar.

— Te caută doi tipi, Frank. Te aşteaptă de la ora şapte. În faţa biroului tău. Doi tipi îmbrăcaţi în costume din alea negre, cu cravată regulamentară.

— S-au prezentat?

— Mi-au fluturat nişte legitimaţii prin faţa ochilor şi mi-au spus că vin în probleme de însemnătate naţională. Pe mine m-a pufnit râsul, însă unul dintre ei s-a uitat la mine aşa, nu ştiu cum, de mi-am dat seama că e mai bine să tac.

— În regulă, Carly! Stai liniştită. Mă ocup eu de domnii.

S-a dus către birou. Pe culoar nu era nici dracu. A intrat în anticameră. Sly stătea ţeapănă în fotoliul ei, roşie la faţă:

— Am încercat să-i opresc, Frank! Zău că am încercat. Dar tipii mi-au spus că nu-i treaba mea şi au intrat la tine

în birou. Mi-au zis că dacă nu le dau eu cheia, se descurcă ei singuri.

— Înţeleg. Sună-l, te rog, pe Schuitten şi spune-i să vină imediat aici.

Chiar atunci, uşa de la birou s-a deschis, iar unul dintre tipii îmbrăcaţi în negru a scos capul afară:

— Nu-i nevoie să vă chemaţi avocatul, d-le doctor Updike. Convorbirea noastră trebuie să fie strict confidenţială. Nu are nicio legătură cu ce aţi făcut dumneavoastră, cu banii dumneavoastră şi nu are caracter legal. Vrem numai să discutăm, pe îndelete, cu dumneavoastră...

— Cheamă-l, totuşi, pe Schuitten şi ţine-l aici, la tine! a zis Frank şi a intrat în birou.

— Joseph Furmann, agent special, a început primul tip, întinzând mâna spre Frank. Reflex, acesta a răspuns la gestul de salut. Colegul meu, Mike Jones.

Numitul Mike s-a sculat din fotoliu şi s-a apropiat de Frank, întinzând şi el mâna. Erau amândoi, proaspăt rași, roşii în obraz, cu costumele călcate, plăcuţi la înfăţişare. Dar asta era doar faţada. Ochii lor viii scotoceau în toate părţile.

— O să vedeţi, d-le doctor! Nu era nevoie să-l chemaţi pe avocatul dumneavoastră. L-aţi pus pe drumuri degeaba.

Frank s-a aşezat în fotoliul său şi le-a făcut semn celor doi să se aşeze.

— Am să vă rog să fiţi scurţi, domnilor, sunt aşteptat de pacienţii mei. — A apăsat pe butonul interfonului – Sly! Te rog să nu fiu deranjat! Doar dacă e vreo catastrofă feroviară, sau aşa ceva... Roagă-l pe Himmfeld să înceapă el programarea operaţiilor. — a făcut o scurtă pauză, după care a spus – Vă ascult, domnilor!

Joseph a fost cel care a început.

— Probabil că aţi aflat, d-le doctor că am dislocat aproximativ 40.000 de militari în zona Golfului. Încă 20.000 sunt pe drum. A.sta, pentru început, sunt şanse mari ca acolo să iasă cu scântei... Marjorie îi povestise câte ceva, făcându-i scurte rezumate când se vedea seara acasă. Eforturi diplomatice. Ameninţările lui Saddam. Emisari care pledau pentru pace. Ostatici americani şi din Europa Occidentală. Totul era în van, însă.

— Da. Soţia mea mi-a povestit că lucrurile nu merg tocmai strălucit în Golf.

— Din ce punct de vedere, d-le Updike?

— Din punctul de vedere al liniştii, fiţi potoliţi! Marjorie aprobă politica guvernului. Probabil că ştiţi mai bine chiar şi decât mine ce poziţie are ea... Se referă doar la faptul că, pe zi ce trece, cresc şansele să înceapă un război.

— Tocmai din cauza asta am venit la dumneavoastră, d-le doctor.

Interfonul a sunat scurt. Vocea lui Sly s-a auzit din difuzor.

— D-l Schuitten este aici.

— Zi-i să aştepte! Deocamdată nu e nevoie de el, a răspuns Frank.

— Deci, motivul care ne-a adus aici, d-le Updike, sunt referinţele extrem de bune pe care le-am primit despre dumneavoastră. Se pare că sunteţi unul dintre chirurgii de forţă de pe Coasta de Vest...

Joseph a făcut o pauză şi l-a urmărit pe Frank. Niciun muşchi nu i s-a clintit pe faţă. Aştepta continuarea.

— Aţi pus pe picioare unul dintre cele mai moderne şi eficiente servicii de urgenţă, din California. Am discutat cu persoane situate în poziţii cheie în serviciul medical al armatei. Toţi au fost de acord că dumneavoastră aţi fi cel mai nimerit practician civil care să fie chemat sub arme, în Golf.

Frank i-a făcut semn să se oprească. A gândit rapid. Probabil ci ieşirea asta din Pasadena nu era un lucru rău. Poate că în felul acesta, o să se simtă mai bine. Departe de Marjorie, faţă de care se simţea obligat să se poarte cumsecade, departe de mormântul lui Mildred care îl încărca cu conştiinţa vinovăţiei. Departe de amintirile pe care i le trezea spitalul. Louise Cadigan, pe care o lega încă, după atâta timp, de camera de gardă, de sala de operaţie şi plecarea lui intempestivă, prin care evitase să-şi ia la revedere.

Din punctul lui de vedere, o ieşire din Pasadena, problemele noi puse de chirurgia de front; toate îl vor distrage de la gândurile ce nu îl lăsau să doarmă.

— Dacă acceptaţi misiunea, vă asigurăm că se va interveni în mediul universitar în favoarea dumneavoastră, să vă obţineţi titlul de profesor.

— N-am nevoie de nicio intervenţie pentru a deveni profesor.

— Nu fiţi atât de sigur, d-le Updike. Celorlalţi profesori le este frică de dumneavoastră. Aveţi mulţi duşmani şi aveţi nişte puncte albe. Aţi avut o dispută financiară cu soţia dumneavoastră, şi asta tocmai când aţi iniţiat relaţia cu Marjorie Wallace. Pe urmă, v-aţi căsătorit la foarte scurt timp cu ea, după moartea lui Mildred. Mai mult, există unii care ar fi dispuși să vă pună în cârcă o relaţie cu o fostă elevă, Louise Cadigan.

— Isuse, d-le Furmann! Intrarea în corpul profesoral se face pe baza unui curriculum vitae şi a numărului de lucrări publicate, operaţii efectuate, la care se adaugă nişte recomandări...

— Iată că am ajuns la nodul problemei. Recomandările. Nu fiţi naiv, d-le doctor! Recomandările astea se obţin, sau sunt respinse, prin telefoane şi prin convorbiri pe culoare sau la WC! O ştiţi foarte bine. Inamicii dumneavoastră ar lucra în punctele astea cheie. Vor spune că nu e nevoie ca în corpul profesoral să intre un tip labil din punct de vedere al comportamentului sexual... Un tip care a fost în stare s-o tragă pe soţia lui la răspundere pentru nişte bani pe care, biata de ea, îi merita...

— Pot să-l chem pe Schuitten. Sunt acoperit legal, în privinţa procesului cu Mildred.

— Serios?! Ce o să zică lumea când o să vadă că redeschideţi o discuţie în jurul unei foste soţii, accidentate a doua zi după ce a pierdut o acţiune judiciară deschisă de dumneavoastră? Cum o să primească lumea faptul că dezgropaţi morţii?

Frank şi-a dat capul pe spate şi a răsuflat mai repede:

— Cred că ştiţi foarte multe lucruri. Ce n-aţi aflat, probabil, e că nu mă interesează cariera universitară. Nu vreau să devin profesor. Cel care m-a învăţat meserie, profesorul Starling, încearcă de luni de zile să mă facă să mă înscriu la comisia de examinare. Nu a avut noroc cu mine.

— De fapt, a intervenit celălalt agent, ce răspuns ne daţi?

— Primul imbold a fost să spun da. Numai că acum mă întreb dacă mai merită să spun da. Voi sunteţi nişte tipi scotocitori. Nu-mi place să accept propuneri de la unii care s-au uitat la mine cu lupa.

Cei doi agenţi s-au privit, încruntându-se. Ce naiba vroia să zică dr. Updike? Trebuiau cumva să forţeze nota?

— Veţi primi un salariu bun, d-le doctor! Nu se va ridica, bineînţeles la tarifele dumneavoastră pe care le obţineţi practicând aici, dar sunt unii colegi militari de-ai dumneavoastră care spun că, de fapt, sunteţi un tip extrem de curios, dornic să experimenteze. Că sunteţi un tip eficient căruia îi plac situaţiile limită.

Frank a izbucnit într-un hohot de râs şi a strivit o ţigară.

— Aş vrea să ştiu şi eu, de fapt... Aţi discutat cu nişte colegi chirurgi, sau aţi obţinut datele astea de la serviciul vostru de psihologie?

— Nu e un secret, dr. Updike. Alegerea dumneavoastră s-a făcut în urma unui efort complex. O echipă întreagă a lucrat la selecţionarea personalului pentru operaţiunea din golf...

— Cine sunt ceilalţi propuşi?

— Profesorul Ashby, de la Baltimore. Profesorul Finn, de la Phoenix. Profesorul Axelrod, de la Indianapolis. Profesorul Jamieson, de la Chicago. Sunteţi singurul propus care nu are grad universitar.

Ochii lui Frank au sticlit. După cum obişnuia să-i spună lui Cadigan. „Când nu-ţi merg mâinile cum trebuie, îi înveţi pe alţii ce să facă cu mâinile lor."

— E-n regulă, domnilor! Accept!

— Şi tu ai acceptat? s-a holbat Marjorie, intrând în salon.

Frank stătea pe sofa, privind la televizor, cu un pahar de bourbon on the rocks în mână. De când nu mai folosise telecomanda, văzu că uitase cum trebuie să apese pe butoane să selecteze programul dorit. CNN, care transmiteau din zona operaţiunilor. Deocamdată, armatele se iscodeau reciproc, din aer şi de pe mare. Trupele de Marines debarcaseră în Arabia Saudită, iar

politicienii se întâlneau pe la tot soiul de mese fastuoase şi discutau în gol.

— Am acceptat. O să fie o experienţă nouă. Nu poate decât să-mi folosească.

— Frank! Acolo o să fie un război. O să se tragă. Poţi să mori oricând. Ce naiba te-a apucat?

— Patria are nevoie de mine! a răspuns el, utilizând faimosul slogan, şi a întins un deget către Marjorie, imitându-l pe tipul din afiş. Tipul pe care îl scuipoase în tinereţe, pe când era încă student.

Dar, epoca Viet Nam trecuse, iar Frank era acum un tip cu bani. Ce rost mai avea să dea picioare în instituţiile de stat. Era un stat minunat care avea legi minunate, care îi băga bani minunaţi în conturi.

— Eşti sigur că te-ai gândit bine?

— Absolut sigur.

— La mine te-ai gândit când ai luat decizia asta?

Ce putea să-i răspundă? Că se gândise la ea nu numai când luase decizia asta? Că se gândise la ea ca la o persoană care se agăţase de el ca înecatul de un pai, că se căsătorise cu ea numai ca să nu-i rănească sentimentele?

— Stai liniştită, Marge! Doar nu-ţi imaginezi că tipii ăştia o să-mi pună o cască pe c ap, că o să-mi dea un M16 în mână ca să mă trimită în prima linie. Voi fi departe de front. Voi lucra pe o navă spital.

— Eşti naiv, Frank! Crezi că mai există fronturi? Acum există rachete. Saddam a anunţat că va folosi rachete ruseşti de croazieră. Poate lovi Ierusalimul şi Tel-Avivul

cu ele. La fel de bine poate lovi şi nava spital pe care o să te afli tu.

— Măcar atâta risc să suport şi eu. Ce-o să le spun prietenilor la întoarcere? Că am făcut o excursie de studii în Golful Persic? Măcar atâta subiect pe care să-l înfloresc din povestiri, îmi trebuie...

— Te porţi ca un copil, Frank!

S-a auzit telefonul. Marjorie îşi scosese hainele şi s-a dus să răspundă, îmbrăcată doar în furou! negru, cocoţată încă pe tocurile înalte ale pantofilor de lac. Frank a privit-o în timp ce se apleca să ridice receptorul. O femeie superbă. Sex curat. Sânii mari şi tonici, picioarele lungi şi subţiri... Ce folos însă? Nu simţea decât compătimire pentru ea. Bineînţeles, era plăcut să facă dragoste cu ea. Nicio altă femeie nu era la fel de pasionată ca ea. De fiecare dată tremura ca parcursă de frisoane, din momentul în care Frank o atingea. Se zvârcolea de plăcere şi îl striga, îl zgâria şi îl muşca. „Cu tine trăiesc, Frank. Simt că trăiesc, că sunt vie când mă strângi aşa!” îi spunea ea mereu, înainte să-şi piardă de tot controlul în braţele lui şi să icnească scurt, cu ochii strânşi de plăcere.

— Profesorul Starling la telefon.

Frank s-a întins şi a luat telefonul de pe măsuţă.

— Salut, Starling!

— Ce-am auzit, Frank? Te duci în Golf?

— Au fost azi doi tipi pe la mine. Mi-au spus că-mi acordă tot sprijinul la întoarcere. Că mă fac profesor, că-mi pun fonduri la dispoziţie pentru spital, că aranjează cu

societăţile de asigurări barosane să facă planurile pentru un nou spital în Pasadena. Numai să merg în Golf...

Starling n-a răsouns imediat. Se auzea răsuflarea lui grea de la celălalt capăt al firului.

— De câte ori te-am rugat eu să intri în cariera universitară, ai zis nu, Frank.

— Nu asta m-a făcut să le accept propunerea. Cred că voi avea ce sâ învăţ în Golf. E o experienţă nouă, nu ţi se pare?

— E doar experienţă nouă?

A fost rândul lui Frank să amuţească. Pe Starling nu putea să-l ducă cu una cu două.

— Tu ştii mai bine cum e toată chestia, Starling.

— Mda. Pe când e plecarea?

— Trebuie să fac o vizită medicală la început. Bine că nu mă trimit dracului pe un submarin-spital! Cum dracu aş fi fumat acolo? s-a amuzat Frank.

— Şi vizita medicală când e?

— Ai să râzi, Starling. Dar mâine la ora şapte punct, vine o maşină de-a Armatei să mă ia la Los Angeles. Eram nişte tâmpiţi când ne imaginam că în ţara asta totul merge prost. Uite! Administraţia funcţionează ca unsă...

— Păi tocmai d-aia merg lucrurile prost, a replicat Starling. Măi băiete! Eu îţi urez să ai noroc... Mda. Cred că ai noroc şi sper din tot sufletul să găseşti acolo ceea ce cauţi de fapt. Nu-mi spune că te duci să înveţi chirurgie!

Din nou, Frank a făcut o pauză. Apoi, a spus:

— Eşti un tip de zahăr, profesore.

Dar Starling închisese deja telefonul.

— E cam nasoală poziţia de pacient, doctore! i-a spus radiologul lui Frank în timp ce se îmbrăca.

Frank a dat din cap.

— Mda. Deloc nu-mi place să-i văd pe tipii ăştia care se zgâiesc la mine şi frunzăresc hârtiile cu analizele mele. Suntem o tagmă de şmecheri, doctore, nu crezi?

— Poate la voi, în viaţa civilă, aşa o fi. La noi e mai simplu. Nu trebuie să prea afişăm morga voastră în faţa pacienţilor. Doar dacă prindem un general, trecem la metodele uzuale de intimidare ale pacienţilor şi ţocăim, pricepi?

Frank a zâmbit. Nu fusese niciodată bolnav, şi nu-şi imaginase ce înseamnă să stai în faţa medicului şi să aştepţi un verdict. N-ai nimic, sau, iei medicamentele astea, sau, te operez, sau, ai să crăpi.

— Mda. Parcă am fi un nou fel de preoţi, a zis el.

— Chiar aşa. Suntem preoţii secolului XX, a răspuns radiologul, după care a reluat: Câte ţigări fumezi, doctore?

— Hmmm... Hmmm...

— Hai odatăă, spune! Treizeci? Patruzeci?

— Treizeci când nu sunt de gardă. Patruzeci, când sunt de gardă.

— Nu-i cam mult? mă rog... n-am să-ţi ţin cuvântarea legată de fumat. O ştii şi tu.

— O zic şi eu de câteva ori pe zi, aşa că scuteşte-mă!

— În regulă. Din punctul meu de vedere, nu sunt probleme, trebuie să te duci la examenul chirurgical acum.

— Abia aşteptam, a spus Frank, şi-a luat la revedere şi a ieşit din cabinetul de radiologie.

Asistentul care îl conducea prin centrul de Expertiză al Armatei l-a cules de pe culoar.

— Ajungem imediat, d-le doctor!

Au intrat pe uşa pe care scria CHIRURGIE, iar Frank a pufnit în râs. În fotoliu, stătea dr. Yamaguchi, unul dintre colegii lui de internat. Un fost elev de-al lui Starling, ca şi el.

— Ce mai faci, Frank? s-a ridicat Yamaguchi de pe scaun şi s-a apropiat de Updike. Ce face bătrânul?

— Starling? A intrat în politică.

— Politică?

— Exact. Spune că nu-i niciun sfert la fel de incitant ca o operaţie de apendicită, dar se plictiseşte. L-am mai chemat pe la spital să mai vadă câte un caz, dar n-am reuşit să-l bag în sală. Mi-a spus că legile sunt aspre. N-are chef să plătim amenzi. Ştii cum e, odată cu pensia, ăştia îţi ridică şi competenţa operatorie...

— Ia mai dă-i dracului de cretini! — s-a întrerupt şi i-a arătat fotoliul – Hai! Ia un loc! Dă naibii hârtia aia încoace să-ţi pun ştampila pe ea.

— Nu mă consulţi?

— Ce naiba? Voi nu faceţi controale periodice la Pasadena?

— Ba da!

— Şi ce vrei? Să mă pun cu comisia de expertiză a Statului California? Ştiu ei care e treaba dacă au zis că eşti sănătos.

Yamaguchi a luai hârtia cu pricina, a semnat şi a pus ştampila. Apoi, l-a privit lung pe Frank. Nu se îngrăşase deloc, încărunţise doar puţin pe la tâmple, pielea îi era întinsă, iar braţele acoperite cu muşchi efilaţi şi nervoşi îi spunea cât se poate de clar: biologic, cel puţin, fostul lui coleg era perfect. În ciuda faptului că fuma ca un şarpe.

— Ce dracu', Frank? Fumul ăsta de ţigară te conservă, sau ce? a râs Yamaguchi.

— Uite, asta e o chestie pe care am să încerc s-o fac în Golf. Am să încerc să mă las de fumat.

— N-ar strica, dar o să te îngraşi, fir-ar să fie... Nu ştiu cât de mare o să mai fie coada asistentelor la camera ta de gardă dacă te îngrași... Aşa însă, arăţi ca un proaspăt absolvent... Ia spune-mi! Cum mai arată Carly?

Carly era asistenta de la triere. Yamaguchi fusese combinat cu ea o vreme. Dar asta fusese tare de mult.

— Carly s-a căsătorit. Are doi băieţi.

— E perfect. Şi eu m-am căsătorit. Şi am două fete. Poate că ar trebui să-i punem faţă în faţă pe copiii ăştia... Să reia treaba de unde au lăsat-o părinţii lor...

Frank a pufnit în râs şi a întins mâna spre Yamaguchi.

— Mă grăbesc, Jap. Cică până la unu trebuie să mă prezint în faţa şefului comisiei.

— Baftă, Frank! Vezi să-ţi rupi picioarele pe-acolo!

— Vă mulţumesc, domnilor! le-a spus Frank ofiţerilor care îl aduseseră înapoi acasă.

— O seară plăcută, d-le doctor! l-a salutat unul dintre ofiţeri. Şi, bun venit în rândul nostru!

— Bine v-am găsit! s-a amuzat Frank şi s-a răsucit pe călcâie, gata să intre pe poarta din fier forjat a casei sale. S-a uitat la ceas. Era ora 20.00. S-a uitat la hârtiile Centrului de Expertiză. Ăştia chiar că mergeau ca unşi. A intrat în casă. Marjorie a ţâşnit imediat de pe fotoliu:

— Spune-mi că te-au respins, Frank!

— E o fericire pe care nu ţi-o pot oferi, Marge! Sunt sănătos tun. Şeful comisiei a zis că e doar o problemă de vârstă cu mine, pentru că, altfel, la cum arăt şi la ce analize am, el ar fi fost dispus să mă recomande şi serviciului de infanterie marină... În momentul acela, avocatul Pritchard şi-a făcut apariţia din salon. Marjorie s-a întors la el:

— Mai putem face ceva, Pritch?

— Nu fi copil, Marjorie! E decizia lui Frank! E sănătos tun şi le-a dat acceptul. Am putea să-l mai blocăm doar dacă producem nişte hârtii care să-l facă suspect în faţa celor de la Serviciul de Securitate al Armatei. Ceva din care să reiasă că Frank e implicat în activităţi antiamericane, sau aşa ceva...

— Ce-i Marge? Vrei să mă bagi la pârnaie? a glumit Frank.

Marjorie s-a lăsat să cadă pe scaun. Şi-a aprins o ţigară şi a deschis televizorul. A căutat CNN. Trupele americane

împreună cu cele britanice se bazaseră pe sol în Arabia Saudită şi în Emirate. Oceanul Indian şi intrarea în Golf erau păzite de crucişătoare şi de portavioane, iar cerul orientului mijlociu era studiat 24 de ore din 24 de avioanele AWACS.

— De ce vrei să pleci, Frank? ce nu-ţi convine? a întrebat Marjorie. De ce vrei să te duci într-un război în care nu te obligă nimeni să te duci?

— Cred că trebuie să plec. S-a făcut târziu, a spus avocatul Pritchard şi s-a dus în hol să-şi ia hainele. Nu vă faceţi probleme! Pot să ies şi singur!

— Vreu să văd cum e acolo, Marge! Vreau să văd cum e când parcurgi ceva nou!

— Te plictiseşti, Frank? Te plictisesc? l-a întrebat ea, privindu-l întristată. E ceva legat de Mildred?

Frank s-a dus în bucătărie şi a început să umble prin dulapuri.

— Mi-e o foame de lup, Marge! Ce avem la masă?

Marjorie a venit şi ea în bucătărie. Era îmbrăcată în rochia ei de catifea neagră. S-a apropiat de Frank şi l-a îmbrăţişat.

— De ce nu-mi răspunzi la întrebare, Frank? Crezi că nu mi-am dat niciodată seama că, de multe ori când făceam dragoste, tu erai cu mintea aiurea? Crezi că nu mi-am dat seama că te culcai cu mine dar că te gândeai la altcineva, de fapt?

— Marjorie! Nu dramatiza! Şi tu şi eu suntem obosiţi. Oamenii obosiţi îşi imaginează tot felul de lucruri care n-au legătură cu realitatea.

— Stai lângă mine şi nu vorbeşti, Frank. Stai lângă mine în grădină şi te uiţi mereu în gol, la Pasadena. De ce nu-mi spui, ce se întâmplă cu adevărat, Frank?

— Nu e nicio altă femeie, Marge! Cred că asta vroiai să ştii!

Marjorie a râs:

— Uiţi că lucrez la PCN TV? Uiţi că pot afla ce faci în oraşul ăsta, Frank? Ştiu că nu ţi-ai găsit pe nimeni. Dar nu pot să ştiu ce e în capul tău. Niciodată n-am ştiut precis la ce te gândeşti.

— Eu cred că ăsta e un lucru bun, Marge. Altfel, aş fi devenit un tip plictisitor.

— Nu-ţi bate joc, Frank! Când pleci?

— Armata americană e o chestie care funcţionează ca un ceas elveţian, Marge! Peste două zile vor veni să mă ia de acasă. Nu mi-au dat alte detalii...

Brusc, ochii soţiei sale s-au umplut de lacrimi.

— Aşa de repede? Vroiam să ieşim undeva în seara asta, dar dacă pleci aşa de repede...

Vorbea din ce în ce mai gâtuită. S-a apropiat de el şi i-a scos sacoul, i-a desfăcut cămaşa cu degetele tremurându-i şi a început să-l sărute pe pieptul puternic, cuibărindu-se în el.

— Aş vrea să intru cu totul în tine! a gâfâit ea, în timp ce Frank îi săruta părul. I-a deschis nasturii de sub decolteul

rochiei, i-a cuprins sânii în palme şi a început s-o mângâie cu lentoare. Marge şi-a dat capul pe spate şi a strigat scurt. Deja, se sărutau, înfometaţi, căutându-şi buzele, urechile, ochii. Încet-încet, s-au apropiat de masa din bucătărie. Frank şi-a băgat mâna pe sub rochia lui Marjorie şi a început să-i maseze coapsele lungi, care tresăreau ca electrocutate la fiecare atingere. Marjorie respira din ce în ce mai greu, şi se zbătea, ca un peşte prins în undiţă, ca şi cum ar fi dorit să scape de plăcerea ameţitoare care o cuprindea,a oftat lung atunci când Frank i-a smuls rochia, cufundându-şi capul între sânii ei, şi şi-a încrucişat gambele în jurul mijolcului lui, zvâcnind din şale, necontrolat.

— De ce nu rămâi, Frank? De ce... ahh... de ce vrei... ooh... să pleci...

Frank o răsturnase pe masă. Mişcările ei anarhice au trântit pe jos serviciul de ceai, dar nici că le-a păsat, simţea cum Frank îşi face loc între picioarele ei. S-a agăţat de el şi l-a muşcat de gât, strângându-l cu mâinile de spate, simţea cum se înăbuşe sub greutatea lui, strivită de mâinile lui scotocitoare ce o făceau să strige scurt.

— Un copil, Frank! a mai apucat ea să articuleze. Vreau... ahh... Să am un copil cu... ohhh cu tine, Frank!

Pe urmă, totul a dispărut într-o mare de senzaţii, ca şi cum toată carnea îi luase foc, ca şi cum era străbătută de frisoane ce îi făceau pielea să tresară.

Capitolul treisprezece

Frank s-a uitat pe hubloul elicopterului. Cobora lent pe lângă suprastructurile albe ale vaporului-spital. Frank studiase în cele douăsprezece ore de zbor circuitele medicale ale navei „Florence Nightingale": La pupa şi la prova avea dona construcţii înalte, care adăposteau saloanele convalescenţilor. Undeva în spate de tot, se afla un mic turn cu cabinele personalului medical. La mijloc, între cele două suprastructuri, se aflau punţile de decolare şi aterizare, cele în care în caz de luptă, serveau drept punţi de primire ale modulelor operatorii.

— Echipa chirurgicală intră într-un astfel de modul, suspendat de elicopter şi este dusă astfel la locul luptei. Acolo, primeşte pacienţii, elicopterul porneşte imediat, iar personalul medical începe intervenţia încă din timpul zborului de întoarcere. Apoi, modulul este descărcat pe navă, echipa îşi continuă treaba, dacă are nevoie de ajutoare suplimentare, le primeşte din rezerva de personal de pe navă, în timp ce elicopterul decolează cu un nou modul spre teatrul de operaţiuni.

Cel care îi explicase toate astea, era comandantul militar al navei, Cdr. Matthew.

— Vedeţi că e al dracu de cald pe punte, d-le Updike! s-a auzit în difuzor vocea pilotului.

Frank a mai privit odată prin hublou. Elicopterul se stabilizase pe platforma de aterizare. Dincolo de marginea ei se vedeau întinderile albastre ale Golfului Persic.

— Podeaua frige! i-a spus unul dintre navigatori, s-a apropiat de sasul elicopterului şi l-a deschis, făcându-l să alunece într-o parte.

Un curent de aer cald s-a revărsat în aparat. Pe platforma se vedeau deja membrii echipei mixte care îi aşteptau pe dr. Updike şi pe Cdr. Matthews. Comandorul i-a făcut un gst elegant lui Frank, invitându-l să coboare primul:

— Sunteţi şeful spitalului. Eu nu fac decât să plimb spitalul ăsta dintr-o parte în alta. Poftiţi, vă rog!

Frank şi-a dat drumul pe platformă. Platforma chiar că era încinsă. Tipii de pe punte s-au apropiat.

— Dr. Updike? a întrebat unul dintre ei, un tip înalt, blond, slab, cu mustaţă, care în uniforma lui albă, aducea cu un ofiţer colonial britanic.

— Da. Sunt Frank Updike.

— Încântat, i-a întins mâna tipul mustăcios cu mutră de englez, sunt Don Simon, şeful compartimentului de anestezie.

Frank a dat mâna cu el:

— Cdr. Elmer Matthews, comandantul militar al acestei nave.

Matthews şi Simon au dat mâna.

— Dr. Michael Howles, şeful serviciului de boli interne, a continuat Simon prezentările.

Howles era un tip la fel de înalt, pe jumătate chel, cu părul încărunţit. Purta ochelari şi stătea aplecat de umeri.

— Domnilor, aş propune să coborâm în careu, a spus Matthews. O să ne fie mult mai comod să discutăm acolo. E aer condiţionat şi putem să ne lăfăim. Iar dr. Simon o să vă expună primele lui nemulţumiri.

Au pornit spre capătul platformei chiar când elicopterul decola, oblic, depărtându-se de „Florence Nightingale" pe deasupra undelor albastre şi plate ca oglinda.

— Fiţi atent la scări, d-le Updike! i-a atras atenţia Matthews. L-au scos din sărite pe dr. Simon.

— Mmm... a mormăit anestezistul, sunt cu mult mai abrupte decât ce avem noi în spital.

— Şi noi, cum naiba ne deplasăm? a întrebat Frank. Nu că m-ar deranja cine ştie ce, dar mă gândesc că în caz de urgenţe...

— Ah, nu! Din punctul ăsta de vedere, nicio problemă! a intervenit dr. Howles. Circuitele medicale pentru situaţiile de luptă se află în întregime în cală. Pe acolo, chiar că ne putem mişca repede.

— Problemele sunt cu aprovizionarea, dr. Updike, nu cu circuitele! a început dr. Simon.

— Să ajungem în careu, şi începem acolo discuţia, d-le doctor! a spus Matthews.

Au ajuns în fine în careu. Semăna cu un mic amfiteatru. Până acum, partea din cală a navei nu se deosebea cu

nimic de interiorul unui spital, mai puţin îngustimea culoarelor, care erau însemnate cu săgeţi indicând sensul unic de deplasare al personalului. În două rânduri, trecuseră prin faţa intrărilor în blocurile operatorii modulare, cele care erau luate şi aduse înapoi de elicoptere.

La capetele culoarelor, chiar în apropierea careului, erau sălile de operaţie stabile. Cele care îi primeau pe pacienţii din module, şi unde se continuau operaţiile mai prelungite începute din zbor.

— Asistenta şefă a serviciului de chirurgie! a spus dr. Simon, odată intraţi în careu.

Frank a zâmbit şi a dat din cap evaluativ. Se afla în faţa unei brunete cu părul ondulat şi lung, cu ochii albaştri, care nu părea să aibă mai mult de 32-33 de ani.

— Sunt Frank Updike. Cum vă numiţi?

— Alicia Brown.

— Arătaţi superb, domnişoară Alicia, a spus dr. Updike. S-a întors spre Matthews şi a râs: După ce criterii vă selecţionaţi personalul, domnule? — văzuse tresele de sergent major de pe mâneca tinerei.

— Vreţi să rămâneţi în armată, d-le doctor?

— Martha Lumber, asistenta şefă a serviciului de anestezie, a continuat dr. Simon, făcându-l pe Frank să se întoarcă.

— Ce naiba? Asta e un spital, sau e o probă eliminatorie la Miss Univers?

A dat mâna cu Martha Lumber, o roşcată slabă şi înaltă.

— E numai personal verificat, d-le Updike. Faptul că şi arată bine e o simplă întâmplare, a spus Matthews foarte serios, făcându-i pe toţi să râdă.,

— Bun, nu-l văd însă pe şeful compartimentului de chirurgie...

— Ah, dr. Dan Yvonn! Cred că încă trage un pui de somn. Aseară am avut o mică petreceri şi d-l Yvonn nu este tocmai... cum să vă spun... nu este prea antrenat cu băuturile tari, a spus Alicia, luând apărarea şefului ei direct.

— Aş vrea totuşi să vorbesc cu el. Mă interesează opinia lui, vă daţi seama.

— Bine. Am să mă duc să-l trezesc, a spus Alicia Brown părăsind careul.

— Sper să fie în stare să-l aducă...

— Nicio problemă, dr. Updike. Alicia e expertă în trezitul şi adormitul doctorului Yvonn. — Cum Updike făcea ochii mari, Matthews a continuat – Aceasta este o navă-spital, d-le doctor, nu e şcoală de duminică. Ne interesează ca lucrurile să funcţioneze prompt şi curat. În rest, nu ţinem cont de formule de curtoazie sau de alte cazonerii, nu ştiu dacă sunteţi de acord, dar aşa sau nimerit lucrurile până să veniţi dumneavoastră...

— Nicio problemă, d-le Matthews. Vin din viaţa civilă şi lucrurile îmi convin mult mai mult de maniera asta.

— Înţeleg că sunteţi mulţumit de circuite, dr. Yvonn!

Dan Yvonn a făcut un efort ca să dea din cap. Dăduse gata o sticlă de gin în cursul serii precedente şi acum simţea cum creierul îi ia foc.

— Le-am controlat în două rânduri. Practic, putem opera concomitent la 24 de mese. Evacuarea operaţiilor se face printr-o parte, iar primirea răniţilor pe partea cealaltă. Am mai lucrat în acest sistem în războiul Malvinelor... ca observator militar american...

— Câţi ani aveţi, d-le Yvonn?

— Suntem de aceeaşi vârsta, Frank! Te cunosc foarte bine din articole... avem cam aceeaşi şcoală... decât că eu am învăţat la Boston.

— Deşi nu prea se vede... a remarcat Simon. Bostonienii şi-ar pune batista la nas dacă ar da ochii cu Yvonn.

— Hai las-o moartă, Simon! Frank, din partea mea, vaporul ăsta e o chestie teribilă. Numai Simon îi tot găseşte cusur...

— Avem probleme cu deplasarea modulelor de anestezie. Practic, când trecem pacientul dintr-o sală în alta, trebuie să-l trecem de pe un aparat pe altul. Asta înseamnă că trebuie să-l respirăm cu balonul pentru câteva minute. Asta înseamnă un membru al echipei mele blocat la un rănit, în loc să-l utilizez acolo unde aş avea mai mare nevoie de el...

Frank s-a întors spre Matthews:

— Care e problema? Nu putem face rost de aparate de respiraţie artificială de volum mai mic?

— Mă tem că nu, dr. Updike! E un defect al navei! Culoarele sunt chiar prea strâmte. Nu există aparat de ventilaţie atât de mic pe cât doreşte dr. Simon.

— Există, dar sunt proaste... Cel puţin aşa le consideră Armata. Dar, pentru mine ar fi foarte bune. Nu am nevoie de cine ştie ce performanţe din partea lor. Iar eu aş avea mai mult personal la dispoziţie, pentru cazurile cu adevărat grave...

Updike învăţase cum trebuie să se poarte în atari situaţii. Cei trei ani de şefie de la Pasadena îl învăţaseră multe. Nu era nevoie să strigi, trebuia doar să faci apel la orgoliul subalternilor. Pe de altă parte, Matthews nu-i era subaltern în adevăratul înţeles al cuvântului, dar el era cel care trebuia să se ocupe de aprovizionare. Pe el trebuia să-l îmboldească:

— Ce părere aveţi, d-le Matthews? Chiar nu putem mâna pe câteva ventilatoare cum vrea dr. Simon?

— E o problemă cu nomenclatorul Armatei, d-le! Aceste dispozitive nu se află pe lista de materiale pe care le-aş putea comanda eu...

Frank şi-a aprins o ţigară şi s-a aplecat peste masă, apropiindu-se de Elmer Matthews:

— Elmer! Cu gura ta ai spus că pe vaporul ăsta nu ne interesează cazoneriile şi milităria. Că trebuie să fim eficienţi. Prompţi. Iar în elicopter mi-ai povestit de porcăriile pe care le-ai făcut în Şcoala Militară de la Newark. Ofiţeri şi santinele păcălite, şi aşa mai departe... Chiar nu eşti în stare să-mi obţii nişte ventilatoare mici?

Elmer a mustăcit de câteva ori, s-a întors spre Martha Lumber, asistenta lui Simon a zis:

— Martha! Cred că aş vrea nevoie de un întăritor! Nu pot să iau hotărâri serioase dacă nu judec corect...

— De ce naiba...

— Adu-i-l, Martha! a spus şi Updike. E în interesul şefului tău!

Updike a dat roată cu privirea şefilor de compartiment cu care avea să lucreze.

— Habar n-am cu ce se mănâncă armata. Aş vrea să facem însă un experiment cu o păpuşă... avem aşa ceva pe vapor? Vreau să văd şi eu cum funcţionează un astfel de circuit...

— Nu-i nicio problemă, a spus dr. Howles. Pentru noi e ca şi cum ne-am juca la calculator. Practic, nu facem decât să-i urmărim pe băieţii şi fetele care pleacă în prima linie, îmbarcaţi pe module. Avem camere video în modulele transportate de elicoptere şi e ca şi cum am fi acolo. Facem trierea împreună şi, dacă vedem că e prea groasă, ne pregătim să intervenim şi noi, odată ce răniţii ajung pe navă...

Dr. Yvonn a tuşit de câteva ori şi şi-a aprins o ţigară:

— Mike vorbeşte despre noi, ca şi cum ar interveni şi el! Nu ştiu dacă ai reţinut, Frank, dar Mike e doar internist. El dă pilule şi-şi dă cu presupusul. Dacă e lată, noi, eu şi cu echipa pe care o s-o stabileşti tu, o să intervenim! Împreună cu şmecherul de Simon...

Martha Lumber a revenit în careu, ţinea în mână o plasă de plastic. A scos din ea o sticlă de Jack Daniel's şi a pus-o cu zgomot:

— Chestia asta o să te ajute să te decizi?

Elmer a luat sticla, i-a privit eticheta şi a spus:

— De decis, m-am decis deja. Dacă dr. Updike a spus că e nevoie de aşa ceva, pe mine unul, m-a convins... Sticla asta o să mă ajute să găsesc soluţia prin care să aduc pe vaporul ăsta ceva interzis de nomenclatoarele Armatei...

— Whisky-ul face parte din produsele acceptate de Statul Major? l-a privit Updike dintr-o parte.

Elmer a pufăit lung şi a desfăcut sticla. Alicia a scos imediat dintr-o pungă un set de pahare de plastic pe care le-a împărţit celor de la masă.

— Cum naiba să facă parte whisky-ul din produsele acceptate de Armată? Vreau să zic că nu în cantitatea asta pe care o consumăm noi... Dar, până acum am ras de vreo patru ori şi jumătate cantitatea acceptată pentru protocoale...

— Eh, o să bem mai puţin, şi în loc de whisky ai să faci rost de ventilatoarele alea micuţe de care spunea dr. Simon. E bine aşa?

Elmer turna deja whisky-ul în pahare.

— Aşa voi face, dr. Updike.

— Bine. Echipele noastre sunt complete?

— Ne mai lipsesc câţiva oameni, a spus Alicia Brown. Şi de la noi, de la chirurgie, şi de la anestezie.

— Când o să fim cu toţii?

— Mâine la prânz, cel târziu.

— Perfect. Mâine o să vreau să mă întâlnesc cu tot personalul medical. Se poate, Elmer?

— Nu-i nicio problemă. Avem o sală de cinema la una dintre punţile inferioare.

— Bun. Sper să nu înceapă războiul înainte de mâine la prânz. Din partea mea, sunteţi liberi cu toţii.

L-a trezit huruitul elicopterelor. S-a dat jos din pat şi a privit pe hublou. Pe platformă aterizaseră trei aparate. Medicii şi asistentele aduse au coborât pe portierele date în lături şi au luat-o mergând aplecaţi către intrarea în coridoarele ce conduceau sub punte.

Doamne, dar aici e un furnal, nu o mare, s-a gândit Frank văzând volburele de aer uleios, încins, cum ieşeau din mare.

Vorbise cu Marge la telefon în cursul serii trecute. O trezise din somn. La Pasadena era doar 7.00 a.m.

— Bună, Marge! Ce faci?

— Mmm... am visat că n-a mai început niciun război. Am visat că te-ai întors... — s-a oprit puţin şi a căscat – Iartă-mă, Frank! Vroiam să spun că eram fericită că te întorsesei sănătos.

— Stai liniştită, Marge! Aici totul e bine. Suntem la peste 10 mile de coastă...

— Frank! Saddam a dat un comunicat aseară... a spus că va trage în orice mişcă... A zis că o să lovească şi în Arabia

Saudită, dacă e cazul. Vrea să bombardeze Riadh-ul, mă înţelegi? Fii atent, Frank!

— Comandantul navei mi-a dat asigurări, Marge! Nu pot să-ţi spun de ce natură, pricepi? Dar suntem în siguranţă...

— Să te audă Dumnezeu, Frank!

Deocamdată era linişte. Şi aliaţii, şi irakienii aglomerau trupe în jurul Kuweitului, aşteptând să se termine baletul politic dintre Washington, Moscova, Bagdad, Riadth şi Tel-Aviv.

— Dr. Updike! Personalul medical vă aşteaptă în sala de cinematograf de la puntea numărul 6! s-a auzit în interfon.

Frank a ţâşnit din pat şi a aruncat o privire în oglindă. A băgat în priză maşina de ras şi a început să şi-o treacă febril peste obraz. S-a spălat în viteză, şi-a tras costumul alb pe el, s-a sprayat şi a ieşit din cabină.

În acel moment, şi-a dat seama că nu are cum să ajungă la sala de cinematograf. Habar n-avea unde e puntea 6. A scos beep-erul din buzunar şi a apăsat pe butonul pe care scria HELP.

— Aş vrea să iau legătura cu Elmer Matthews! a anunţat el.

— Ce e? Tu eşti, Frank?

— Nu ştiu să ajung la puntea 6!

— Unde naiba eşti?

— În faţa cabinei mele.

— Înţeleg. Stai pe loc. O să vină Alicia să te ia.

Frank a închis beep-erul şi şi-a aprins o ţigară.

După un minut, ascensorul din capătul culoarului s-a deschis şi Alicia şi-a făcut apariţia în uniforma albă, cu părul negru strâns într-un coc, acoperit de o calotă albă.

— Haideţi, d-le Updike!

— Acum, că suntem efectiv complet, a spus Frank după ce a terminat de citit listele de personal, aş vrea să procedăm la un exerciţiu. Trebuie să vedem cum lucrăm împreună. Elmer? Când putem să-i dăm drumul?

— Chiar acum. O să începem cu familiarizarea posturilor.

S-au ridicat cu toţii şi au pornit spre serviciile lor. Frank l-a chemat pe Yvonn şi pe Alicia şi le-a zis:

— Hai să văd şi eu cum mă mişc în secţia asta plutitoare.

— În regulă.

Au luat-o pe culoarele albe, intrând din salon în salon, studiind depozitele de medicamente, au pătruns în blocurile operatorii modulare, au deschis cutiile cu instrumentar, au verificat lămpile scialitice.

— Astea sunt coridoarele de care vorbea Don? a întrebat Frank, ieşind din blocul operator.

— Mda. Pe aici ajungem în aria postoperatorie. Don are dreptate. Numai că Elmer n-a dat foc verde decât după ce ai apărut tu. Se pare că are instrucţiuni precise de la Comandament. Să nu-ţi pună de loc beţe în roate.

Frank a dat din cap şi s-a uitat lung la dr. Yvonn. Alicia îi urma, fără să scoată o vorbă, notând când şi când observaţiile lui Frank.

— Bun. Să ne lăsăm oamenii să se familiarizeze cu locurile şi o să facem prima aplicaţie în câteva zile. Să dea Dumnezeu să nu înceapă tărăboiul prea repede! Nu ştim încă nici cum se deschid sertarele.

Capitolul patrusprezece

Dragă Marge,

Pentru moment, mă plictisesc de moarte. Nu facem altceva decât să exersăm pe manechine, dar asta e o chestie strict necesară, a vând în vedere faptul că puţini dintre cei de pe „Florence Nightingale" au mai lucrat pe un asemenea vas. E o minune, din punct de vedere medical, şi poţi să-l anunţi pe Starling şi pe primar că, în orice caz, mă voi folosi de cele văzute pc vapor, ca să ameliorez serviciul nostru de urgenţe din Pasadena.

Deocamdată, nu au survenit probleme dintre cele asupra cărora mi-ai atras tu atenţia. Mâncarea este realmente foarte bună, n-am avut probleme cu apa, iar cu fusul orar m-am adaptat suficient de repede. Colegii sunt simpatici, au vârsta mea în cea mai mare parte, dar ne cunoaştem prea puţini.

Majoritatea au învăţat pe Coasta de Vest. N-am auzit unii de alţii decât din articolele publicate în revistele de specialitate.

A propos, am cunoscut aici un corespondent de la NEW YORK TIMES, Rock Midfield, care mi-a povestit foarte mult despre tine. Spune că aţi învăţat împreună la Şcoala de Jurnalistică din Chicago.

Îţi trimite salutări.

Acum câteva zile, am pus pentru prima oară în acţiune întreg dispozitivul. De la recoltarea „răniţilor” de pe câmpul de luptă, până la evacuarea lor în staţionarele de pe navă. Am avut câteva ne sincronizări, dar pot să te anunţ că în mare, lucrurile au mers perfect. S-a iscat doar o mică discuţie, din cauză că Statul Major a pretins în mod special să acordăm aceeaşi atenţie şi eventualilor răniţi irakieni.

Câţiva colegi au spus că ei n-au bătut drumul până aici ca să vindece nişte fundamentalişti imbecili şi că toate eforturile noastre ar trebui să se îndrepte către tratamentul soldaţilor aliaţi. Bineînţeles că discuţia a ajuns până la Statul Major care a repetat ordinul. Aşa că, îi vom trata în egală măsură pe inamici, ca şi pe proprii noştri combatanţi. E un punct de vedere cu care eu unul sunt în totalitate de acord.

Singurul lucru care mă enervează este căldura infernală de pe punte. Din cauza asta, îmi petrec cel mai mult din timp prin cabină şi prin departamentele din subordine, unde avem tot timpul aer condiţionat.

Cum îţi mai merge? Elmer Matthews, comandorul navei, mi-a spus că a văzut un material de-al tău preluat de NBC. Spunea că i-a plăcut foarte mult...

Mai eşti supărată? Eu sper că nu. Sper din tot sufletul să-ţi fi trecut supărarea. Ştiu că ţi-e greu fără mine, Marge, dar, mie, această ieşire mi-a fost benefică, fie şi numai pentru faptul că am văzut cum concepe armata un serviciu de urgenţe. Sper să ne vedem cât mai repede. Îmi pare rău că nu mâncăm curcanul împreună, dar sunt sigur că o vom face la Crăciunul viitor...

Marge! Îţi urez un Crăciun fericit! Aş vrea tare mult să-ţi fie bine, Marge! Mi-e dor de tine!

Frank

24 Decembrie 1990

Dragă Frank,

Am primit scrisoarea ta. Mi-a adus-o personal un tânăr foarte drăguţ de la Marină. Mă bucur, că cel puţin pentru tine, drumul ăsta ți-a fost de folos.

Ce-aş vrea să-ţi spun în mod special, legat de Golf, înainte să-ţi povestesc despre mine. Preşedintele a dat un comunicat într-o conferinţă de presă în care a spus că, războiul din Golf nu va fî o reeditare a Viet Nam-ului. La noi, lumea a început să vorbească înfricoşată despre ce s-ar putea întâmpla în Golf. Deja, tot mai multe unităţi sunt dislocate în zonă, iar toate discuţiile astea politice nu par să ducă la nimic.

Aşa că, de ce mi-era frică, n-am scăpat, Frank. Va fi o confruntare armată. Ştii că nu eram genul de femeie care să meargă la biserică. Dar, află că de la un timp mă duc zilnic la biserica presbiteriană de lângă casa noastră şi mă rog pentru tine. Saddam este un nebun cu acte în regulă. Presa de la noi a mediatizat faptul că medicii noştri militari vor acorda asistenţă medicală oricărui rănit căzut. Saddam a replicat însă că, orice irakian rănit care cade în mâinile americanilor, va fi etichetat drept trădător, şi tratat ca atare.

Din cauza asta, mi-e tare frică, Frank! Saddam o să fie suficient de nebun ca să lovească punctele medicale, spitalele şi aşa mai departe... Dar am să mă rog să nu ţi se întâmple nimic...

Cu toate astea, nu mă pot împiedica să nu văd în scrisoarea ta, Frank, că, în felul tău, eşti satisfăcut acolo unde eşti. Nu mi s-a părut că-ţi este atât de dor de mine, deşi la sfârşitul scrisorii, mi-ai făcut toate urările alea...

Frank! Ştiu că nu e momentul să aduc în discuţie o problemă de genul ăsta, dar vreau să fiu sigură ce reprezint eu pentru tine. De prea multe ori te-am simţit departe de mine, Frank, chiar şi atunci când fumam în pat după ce făceam dragoste... Aceeaşi senzaţie mi-a lăsat-o şi scrisoarea ta. Şi în scrisoare, la mii de mile depărtare de mine, şi când stăteai pe aceeaşi sofa cu mine, îmi dai impresia că pentru tine, relaţia ta cu mine este doar o simplă obligaţie... Fii sincer, Frank! Fii sincer şi spune-mi! Ce simţi tu, de fapt, pentru mine? Chiar ai vrut să te căsătoreşti cu mine? Chiar ai vrut să fim împreună şi înainte de căsătorie? Dacă mijloc era cu totul şi cu totul altceva?

Te iubesc mult, Frank! Te iubesc mult, aştept să-mi răspunzi şi tu, dacă se poate, să-mi spui care sunt sentimentele tale faţă de mine! Îţi urez un an nou fericit şi să te întorci sănătos!

A ta,

Marge

31 Decembrie, 1990

P.S. Te rog să nu te superi că am fost aşa de directă cu tine. Gândeşte-te la mine, Frank! Gândeşte-te şi spune-mi cum vezi tu lucrurile...

Dragă Frank,

Marge mi-a spus că abia aşteaptă să te întorci. Zice că n-o să se liniştească până ce n-o să te vadă aici. Pe de altă parte îmi spune că ai învăţat multe despre serviciile de urgenţă pe vaporul ăla al tău.

Chestia asta mi-a spus-o cu o undă de regret. Ba îşi dă seama că ţie îţi este foarte bine pe „Florence Nightingaie" şi, cred că a început să se cam prindă de toată tărăşenia care s-a petrecst între tine şi ea.

Frank! ţi-am fost profesor de chirurgie. Nu ţi-am fost, slavă Domnslui, tată! Pentru că ar fi trebuit să te bat imediat de cum mi-am dat seama că ereditatea ta franţuzească nu te poate duce decât la compartamentul ăsta aiurit al tău, care a provocat nu mai necazuri în jur.

Să ştii că sunt un bătrân coțcar, care a trecut prin multe şi că ştiu foarte bine că între tine şi tânăra Cadigan nu s-a întâmplat nimic. Numai că, sângele apă nu se face! Acum, că a trecut atâta timp, pot să-ţi spun că ştiu precis ce a fost în capul tău în toată perioada aia şi, află că îmi fac procese de conştiinţă pentru faptul că ţi-am dat-o pe mână pe fata aia ca s-o înveţi meserie. Dacă n-aş fi făcut-o, poate că Mildred ar fi trăit şi acum, chiar dacă ar fi divorţat de tine, Marge n-ar mai fi fost atât de încurcată, iar tu nu te-ai fi dus tocmai la dracu'-n praznic ca să te baţi cu nişte maimuţe care nici măcar copaci din care să coboare n-au avut!

Iartă-mă că sunt atât de dur, dar ce-ţi trebuie ţie acum e o lecţie aspră. Eşti pe front, nu va mai trece mult timp şi o să începeţi să vă luptaţi ca chiorii pe acolo şi n-aş vrea ca lecţia de care vorbeam s-o încasezi chiar în Golf! Ar fi prea trist şi prea melodramatic, dar chestii din astea s-au mai întâmplat...

Oricum ar fi, vreau să te anunţ că Marge a prins nişte fire. Cam târziu pentru cineva cu pregătirea şi cu poziţia ei în Pasadena, dar le-a prins. A aflat de zvonurile care au circulat despre tine şi Louise Cadigan şi, cum nu e o femeie proastă, a pus totul cap la cap aşa cum am făcut-o şi eu.

A venit la mine acasă special ca să mă întrebe care, au fost adevăratele relaţii dintre tine şi Louise şi m-a pus să jur — bagă de seamă! — că între tine şi Louise nu s-a consumat nimic. Acum, chiar dacă tu şi cu fata aia aţi fi călcat în străchini, bineînţeles că eu tot aş fi jurat strâmb pentru tine! Vreau să-ţi spun însă că ai fost un prost. La câtă discuţie a generat toată povestea aia, zău dacă nu merita să te şi culci cu ea, numai aşa, ca să justifici faptul, că la aproape şase ani de când Louise a plecat din Pasadena, lumea continuă să mai vorbească despre o relaţie care, efectiv nu a avut loc...

Bagă la cap toate chestiile astea, băiete şi vezi cum te pregăteşti să dai piept cu Marge la întoarcere.

Eu îţi urez noroc! Sper ca Saddam să alunece pe o coajă de banană şi să-şi fractureze curul pentru că în felul ăsta singurul lui organ care gândeşte o să fie în imposibilitate de a mai emite idei, iar tot războiul ăla o să se ducă dracului...

5 Ianuarie 1991

Howard Starling

Capitolul cincisprezece

S-a auzit mai întâi o sirenă care a vuit în cabină, trezindu-l brusc pe Frank. Apoi, s-a aprins becul roşu de deasupra patului. Imediat, s-a auzit vocea din interfon:

_ Alarmă roşie! Alarmă roşie!

Frank a ţâşnit din pat şi a aprins lumina. Şi-a amintit că avea consemnul să acopere hublourile cu capacele de oţel pentru camuflajt, s-a repezit să le închidă, apoi s-a îmbrăcat în viteză, fără să se mai uite în oglindă. A dat să iasă din cabină, când, s-a auzit şuierul avioanelor de vânătoare-bombardament ce decolaseră de pe puntea portavioanelor.

— Dr. Updike! La Centrul de Coordonare, a răsunat vocea Aliciei din interfon.

Frank şi-a scos beep-erul şi a spus:

— Sunt gata. Într-un minut sunt jos.

A ieşit pe culoar, a luat liftul şi s-a năpustit în fugă spre Centrul de Coordonare. Dr. Simon era pe un scaun, fumând, Alicia şi dr. Yvonn erau amândoi cam ciufuliţi, iar Michael Howels îi dădea coate lui Matthews:

— Pentru ăştia doi războiul a început într-un moment tare nepotrivit...

— Hai las-o baltă Don! a mormăit dr. Yvonn.

— Cred că trebuie să vă dau câteva date, a început Matthews. Noi am atacat. Frontul e undeva foarte departe. La vreo 34 de mile distanţă... Dar nu acolo se desfăşoară lovitura principală. Ţinta este Bagdad. Oricum, să fim pregătiţi pentru un eventual atac al irakienilor asupra poziţiilor noastre...

— Bine. Ce echipe avem pregătite?

— E zi fără soţ. Echipele 1,3,5, 7,9, 11.

— Bun. Să intre în blocul operator. Elicopterele, d-le Matthews?

— Se învârt deja în jurul navei.

Frank s-a scotocit în buzunar după brichetă. Şi-a dat seama că o uitase în cabină din cauza grabei.

Dr. Howles i-a oferit un foc.

— Cred că trebuie să ridicăm modulele chirurgicale. Pentru orice eventualitate. Dacă e ceva, să putem porni imediat.

— În regulă, dr. Updike. Am să dau ordinele necesare, a spus Matthews,

— Până una-alta, fiecare să intre în secţia lui. N-avem altceva de făcut acum decât să aşteptăm...

S-au ridicat de la masă şi au pornit spre serviciile răspândite în cala navei. Matthews s-a apropiat de Frank şi i-a zis:

— Sunt în comanda navei. O să fim amândoi cuplaţi la Statul Major şi la comandamentul frontului. Dacă apare ceva, o să aflăm amândoi în acelaşi timp.

— În regulă, d-le comandor. Hotărâm împreună.

S-au despărţit, luând-o fiecare spre punctul lui de comandă. Frank, Yvonn şi Simon s-au dus în blocul chirurgical.

— Să verificăm legătura video cu modulele! a spus Frank, aşezându-se pe scaun.

Electronistul a aprins ecranele. Şase săli de operaţie. Şase echipe care aşteptau, discutând relaxat, să decoleze.

— Echipa trei, mă auzi? a întrebat Updike. Medicii din sală s-au uitat reflex spre camera de luat vederi.

— Te auzim perfect, Frank. Vreo problemă, ceva?

— Nu. E doar un control. Fiţi pe fază!

Şi-au aprins cu toţii ţigările în aşteptarea noutăţilor.

— Un distrugător irakian lovit. La patru mile est de Aden.

Frank s-a uitat pe harta de lângă el. A găsit Aden-ul. A apăsat pe butonul interfonului:

— Matthews? Ce facem? Trimitem ceva?

— O secundă! Tocmai vorbesc cu cei de la Statul Major. Se pare că irakienii au ripostat şi undeva la sol, în zona sondelor de la Ashramenas...

Din comandă s-au auzit vocile care schimbau mesaje cu cei de la Comandament. Apoi, Matthews a strigat din nou în interfon:

— Frank! Irakienii sunt ai noştri, în mod sigur! O vedetă de salvare s-a dus să culeagă supravieţuitorii. Sunt la vreo cincizeci de mile nord vest. Transmit cu coordonatele elicopterelor.

—OK! — Frank a făcut semn electronistului. Acesta a aprins ecranele din din module – În câteva secunde o să plecaţi. Păstrăm legătura!

— Cum zici tu, Frank, a spus unul dintre chirurgi. Noi începem pregătirea.

Imediat, echipele din module s-au aşezat în locurile lor. Vocea lui Matthews s-a auzit iarăşi:

— Frank, îţi fac legătura cu corpul medical al Armatei Terestre bazat la Aden. Se pare că ei sunt mai aproape de Ashramenas. Cei de acolo spun că au vreo 15-30 de răniţi...

— Bine. Vorbesc eu cu cei de la Aden.

Au aşteptat câteva secunde. Privind pe ecrane, au înregistrat balansul uşor al sălilor de operaţie ridicate de elicoptere, pe rând. Apoi s-a auzit vocea distorsionată a medicului de la Aden:

— „Florence Nightingale”? Suntem spitalul militar din Aden. Cei de la Statul Major au făcut calculele. Ajungem primii la Ashramenas!

— OK, Aden! Ne-aţi luat o piatră de pe inimă...

— Pornim imediat, „Florence Nightingale”! s-a auzit vocea celor de la Aden. Ţinem legătura dacă e nevoie de ceva.

— OK! Terminat.

Frank s-a uitat la Yvonn şi la Simon. Se chiorau cu toţii în ecrane, urmărind pendulările uşoare ale sălilor de operaţie. În câteva minute, ajunseseră deja deasupra rămăşiţelor distrugătorului ce pluteau pe marea liniştită, străbătută încoace şi în colo de vedetele US NAVY.

— Au şaisprezece supravieţuitori, l-a anunţat Matthews din comandă.

— Săltaţi-i! a spus Frank.

Sălile de operaţie suspendate de elicopterele marinei s-au stabilizat. Sasurile s-au deschis şi, primii răniţi erau ridicaţi înăuntru, cu tărgile ce îi acopereau în întregime. Medicii se şi repeziseră asupra lor, efectuându-le evaluările preliminare. Repetau pentru a nu ştiu câta oară gesturile care deveniseră reflexe aproape. Puls, tensiune, respiraţii, examenul plăgilor.

Doar patru dintre cei recuperaţi din apele Golfului necesitau intervenţii. Echipele chirurgicale 3 şi 11 au pregătit mesele de operaţie si au aşezat pacienţii pe ele. Anesteziştii le turnau deja primele perfuzii, asistentele îi ştergeau de sânge.

— 3 şi 11 revin la navă! Avem patru răniţi grav.

Deja, pe ecranele care afişau ce se petrece în cele două module, începuseră să se afişeze parametrii vitali ai

răniților. Dr. Simon le-a trecut rapid în revistă şi a dat din mână a lehamite.

— Nu-i cine ştie ce! Cred că băieţii o să-i rezolve pe drum. Oricum, să avem pregătite şi noi echipele de pe navă...

Frank a privit şi el la colegii săi care începuseră lucrul pe modulele care îşi reluaseră balansul lent. O plagă abdominală, una toracică, şi două fracturi ale membrelor inferioare. Până acum, războiul nu era cu nimic mai spectaculos decât ceea ce făceau ei de regulă acasă, la Pasadena.

Brusc, s-a auzit iarăşi vocea distorsionată de la Aden:

— „Florence Nightingale”?

— Sunt aici, Aden! Care e situaţia la voi?

— Avem 27 de răniţi, dintre care doar opt necesită intervenţii serioase.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Răspunsul celor de la Aden s-a înecat într-o mare de paraziţi. Frank n-a prins decât sfârşitul. Ceva la modul: „... nu. Ne descurcăm şi singuri.”

— În regulă, Aden. Dacă survine ceva, totuşi, chemaţi-ne!

— OK! Asa vom face. Terminat mesajul. — a urmat o pauză, apoi, vocea acoperită de paraziţi a râs şi a continuat – Scuză-mă, „Florence Nightingale”, dar nu m-am prezentat... E prima dată când particip la o operaţie reglată aşa de fin. Sunt dr. Louise Mailer, medic consultant de chirurgie.

Frank a rămas cu ţigara suspendată în aer. Yvonn s-a plesnit cu palmele peste coapse.

— Ţi-am spus eu, Frank? E exact ca și cum ne-am juca la calculator. Ceva gen, „Descoperă comoara” sau „Eliberează ostaticii”...

— Da. E exact ca la jocurile pe computer, a răspuns Frank, după care a spus în interfom: Sunt încântat să te reîntâlnesc, Cadigan! Aici dr. Frank Updike, medic consultant de chirurgie.

— Hai, Frank! Hai că primul modul a fost adus pe navă! a spus dr. Simon. Hai să vedem cum se mişcă băieţii pe viu...

— Imediat! — a spus apoi în interfon – M-ai auzit, Cadigan?

— V-am auzit perfect, dr. Updike! Înţeleg că trebuie să vă începeţi treaba. Succes!

Şi a întrerupt legătura.

— Nu vii, Frank? a întrebat Alicia, ridicându-se şi ea, odată cu dr. Yvonn.

— Vin! a spus el, strivind ţigara în scrumieră.

Au hotărât pe drum să se comporte cu aceşti primi patru răniţi, ca şi cum ar fi fost pacienţi de gravitate maximă, numai ca să verifice încă o dată circuitele. Dacă se întâmpla să fie asaltaţi de cazuri cu adevărat grave, nu va fi nicio problemă. Îi vor evacua pe aceştia în staţionarul de convalescenţi.

— Pentru nişte prăpădiţi care n-au simţit în viaţa lor stetoscopul măcar pe piele, e o adevărată cinste să fie examinaţi atât de atent, a rânjit Yvonn. Pe care-l iei, Frank?

Frank a aruncat ochii pe fişele celor patru. Era un negricios scund şi gras, care avea fracturi la amândouă membrele inferioare. Părea să fie cazul cel mai grav.

— Îl iau p-ăsta cu fracturile!

— Normal! Şeful îşi rezervă pentru el cobaii de cea mai buna calitate... Dacă tot ai bătut drumul până aici, barem să faci şi tu un experiment serios...

— Nu e cel mai bun banc pe care l-ai făcut zilele astea, Yvonn!

— Nici nu e banc, Frank! E doar o constatare!

Au intrat în sălile fixe ale navei şi-au preluat pacienţii de unde îi lăsaseră echipele de pe sălile modulare.

— Ai văzut avantajul ventilatoarelor astea mici, Frank? se bucura dr. Simon ca un copil. Uite! Acum am mai fi pierdut câteva minute până îl treceam pe respiratorul artificial al sălii. Aşa, poţi să începi operaţia imediat.

— Să văd cu ce naiba încep! s-a chiorât Frank la plaga pe care o preluase de la colegul din modul.

S-a orientat rapid şi-a continuat disecţia. Irakianul avusese noroc. Un fragment de femur îi prăjise artera femurală pe o distanţă de câţiva milimetri. Nu era mult, dar dacă n-ar fi fost operat, din tip ar fi continuat să tot curgă sângele cu picătură şi în două-trei ore ar fi fost tocmai bun de coşciug.

Frank a intervenit rapid, oarecum febril. Nu mai operase de câteva săptămâni bune şi îl frigeau degetele. A terminat operaţia şi l-au scos pe scundac în aria postoperatorie, unde l-au preluat echipele doctorului Simon.

Cam în acelaşi timp, ieşea din sală şi pacientul operat de Yvonn. Apoi, după un sfert de oră, au apărut şi ceilalţi doi, reparaţi de alţi doi chirurgi rămaşi pe loc.

Frank şi-a scos halatul şi s-a reîntors în centrul de comandă. Dr. Howles îl privea, ţuguind buzele, oarecum amuzat.

— V-aţi mişcat mişto. Să vă văd când o începe bubuiala adevărată. Când o să trebuiască să faceţi şi triajul.

— Ne descurcăm noi. Văd că avem echipe bune...

— Echipe bune, aşa e... Pe ăştia de la Armată îi înţeleg. La ei a fost ordin, dar noi de ce dracu' am venit aici?

Howles şi-a scos ochelarii, i-a aşezat pe masă şi a bătut de câteva ori cu pixul în interfon.

— Viata e grea. A spus el brusc şi s-a ridicat de pe scaun.

— S-au întors cu toţii? a întrebat Frank,

— Da. Grosul acţiunii nu are loc aici. M-a sunat Matthews de sus. Spune că la Bagdad e un iad. La Bagdad şi la Bassrah. Ce zici, merită să trimitem nişte elicoptere până acolo, să organizăm o mică evacuare?

Spunând asta, a apăsat pe un buton, iar pe ecrane au apărut imagini din capitala bombardată.

Rachetele sol-aer, avioanele care se strecurau printre palele exploziilor, clădirile care bufneau, ca şi cum le-ar fi surpat cineva pe dinăuntru.

— Câtă lume crezi că am putea scoate de acolo, Frank? Crezi că avem cu adevărat vreun rost?

— Ce naiba ai, Howles? a întrebat Frank, în timp ce umbla la interfon – Vreau să vorbesc cu spitalul Aden!

— Ce naiba să am? Am făcut şi Viet Nam, Frank! Băieţii atinseseră acolo nişte performanţe uluitoare. Dintre cei răniţi în prima linie, nu mureau decât 5%. Acolo s-au pus bazele medicinii de urgenţă modernă. A fost un poligon excelent. Şi Irak-ul este un poligon excelent.

Frank s-a uitat lung la Howles, care îşi scărpina rădăcina nasului.

— Ce te uiţi aşa la mine? Vezi că acu' îţi face legătura cu prietena aia a ta de la Aden! Vezi să n-o pierzi!

— Suntem Aden! s-a auzit vocea distorsionată din interfone — sunt dr. Frank Updike, de pe „Florence Nightingale"! Vreau să vorbesc cu dr. Louise Mailer.

De dincolo s-au auzit nişte voci şoptite, amestecate cu paraziţi. Apoi, a urmat răspunsul, oarecum ezitant:

— Dr. Mailer este în operaţie. Nu poate vorbi acum. Vă pot ajuta altcumva, dr. Updike?

— Nu, mulţumesc.

— N-a vrut să vorbească. Prietena n-a vrut să vorbească, a spus Howles, plictisit. După ea ai venit până aici?

— Dr. Howles! Nu vrei să participi la acţiunea noastră de astăzi? Nu faci o evaluare postoperatorie a bolnavilor?

Michael Howles şi-a pus ochelarii înapoi pe nas şi a zâmbit subţire:

— Ba da, Frank! Chiar acum mă duc să-i văd.

Şi a ieşit din centrul de coordonare medicală.

Capitolul şaisprezece

— Până acum a fost o glumă, le-a spus Elmer Matthews după ce se adunaseră cu toţii în Centrul de Coordonare. De aproximativ zece minute însă, a început ofensiva terestră. Trupele noasrtre de blindate au pătruns pe teritoriul kuweitian şi irakian pe la sud. Primele ciocniri au avut loc la Wadi Hafez şi în apropiere de capitala Kuweitului. Garda republican irakiană n-a intervenit încă, dar Statul Major se aşteaptă la o contraofensivă din partea lor în următoarele ore. Avem primele rapoarte despre răniţi, pe ambele direcţii de front. Dr. Updike?

— E cineva mai apropiat decât noi de zona de conflict?

— Nu.

— Înţeleg că „Florence Nightingale” va deveni centru de triaj şi tratament primar.

Elmer Matthews a dat din cap.

—Da.

Frank s-a uitat la şefii de compartimente. Yvonn se scărpina în creştet şi îşi aprindea o ţigară, Don Simon sorbea din cafea, iar Howles privea ţintă la harta de pe perete.

— N-avem de ales. Trimitem echipele pe teren!

Elmer a apăsat pe butonul interfonului.

— Sunt Elmer Matthews. Către toate blocurile operatorii. Porniţi spre zona de foc – a comutat butonul şi a luat legătura cu portelicopterul „Solace” – Pornim cu totul, deodată! Trimiteţi tot ce aveţi!

— Vă jucaţi, Elmer, vă jucaţi! a chicotit vocea de pe „Solace”. Douăşpe elicoptere, da? Hai că le trimit!

— Domnilor! Sper să avem noroc! Saddam trage deja în toate părţile! Sper că n-o să încasăm şi noi ceva...

S-au ridicat de la masă şi s-au dus fiecare la locurile lor. Ajunşi la Centrul Medical, Frank a luat interfonul şi a vorbit scurt:

— În câteva secunde veţi decola! Sunteţi profesionişti, dar vă mai atrag odată atenţia! Vedeţi ce selecţionaţi la faţa locului! Să nu ne trezim că lăsăm cazuri grave pe loc şi ca aducem până aici tipi care sunt în stare s-o ia din loc de pe masa de operaţie...

— Pornim şi noi spre teatrul de operaţiuni! s-a auzit vocea lui Elmer. Cei de la Statul Major spun că trebuie să fim cât mai aproape... Lupta s-a încins al dracului...

Nava a început să vibreze, iar blocurile operatorii, urmărite prin ecrane, se balansau din ce în ce mai tare când erau agăţate de elicoptere şi săltate spre front.

— Aici e iad! s-a auzit unul dintre chirurgi. Punctele de triaj din prima linie sunt aglomerate şi nu mai fac faţă! Nu putem să acoperim singuri!

— Săltaţi cât puteţi şi grăbiţi-vă înapoi! a spus Frank.

A închis interfonul şi l-a privit pe Howles. El a clătinat din cap.

— Eh, acum o să vedem dacă sistemul „Florence Nightingale” funcţionează, sau sunt doar nişte bani aruncaţi în vânt.

— În Malvine a funcţionat! Nu văd de ce n-ar funcţiona la noi! a spus dr. Yvonn. Coborâm în blocul operator.

— Ce altceva vrei să facem? i-a întors-o Frank şi s-a ridicat de pe scaun.

Au intrat în sala de operaţie tocmai la ţanc ca să preia primul transport.

— Daţi repede din mâini! le-a spus unul dintre chirurgii din sălile mobile. În cel mult o jumătate de oră suntem înapoi cu unii noi, tocmai buni de hăcuit!

Frank n-a răspuns. A continuat operaţia de unde o lăsase colegul lui.

— Ser fiziologic! Trebuie să spăl maţele astea cu ceva!

Asistenta a turnat un flacon cu ser peste intestinele revărsate din abdomen. Frank a început să examineze

plaga chirurgicală, a judecat rapid, după care a întrebat pe anestezist:

— Câţi ani are omul?

— Habar n-am! Crezi că are acte, sau ceva asemănător? — a săltat câmpurile de izolare şi s-a uitat la rănit – După mutră, pare să aibă vreo 25-26 de ani...

— Eh, o să rămână fără jumătate din intestinul gros! a stabilit Frank şi s-a apucat să secţioneze arterele.

Abia a apucat să-l închidă când, un nou transport a aterizat pe „Florence Nightingale”. Huruitul elicelor se auzea – elicopterele aşteptau transferul răniţilor din module, pentru a pleca înapoi în prima linie.

— Ce naiba îmi dai acum? l-a întrebat Frank pe chirurgul din sala mobilă.,

— Un plămân făcut terci şi nişte coaste fărâmate. Vezi cum îl operezi! Ăsta e de-al nostru!

Masa de operaţie a alunecat rapid până în mijlocul sălii, iar dr. Simon a cules imediat datele vitale ale pacientului.

— La ăsta, chiar că trebuie să te grăbeşti, Frank! E pe ducă!

Frank abia a avut timp să-şi schimbe mănuşile şi şi-a plonjat mâiniie în toracele rănitului.

— N-am cum să mă grăbesc, Simon! La ăsta o să fie de cusut ca dracul.

— Atunci, mergem cu el direct într-o sală separată... Nu ţine la un depanaj şi să-l amâni pentru când e mai mult timp?

— Crapă, Simon! Crapă dacă nu-l fac acum!

— Bine! a admis anestezistul. Mergem în altă sală ca s-o eliberăm pe asta...

În timp ce ieşeau, au auzit vocea lui Elmer, de pe puntea superioară, cum striga în interfon:

— Pregătiţi un nou modul! Porcii ăştia de irakieni au făcut pulbere echipa 9... Un obuz exploziv...

— Ştii ceva, Frank? — s-a auzit dintr-o sală alăturată vocea nervoasă a lui Dan Yvonn – Îmi bag picioarele! Eu unu' nu mai operez niciun cioroi din ăsta! Dacă trag în sălile noastre...

— Ba ai să operezi tot ce ţi se aduce, dr. Yvonn! a răsunat vocea lui Elmer – Şi eu aş turna cu benzină peste maimuţele astea, dar aşa sună ordinele de sus. Chiar şi generalul Schwartzkopf...

— Fac ceva pe generalul Schwartzkopf! a răcnit dr. Yvonn – El n-a avut colegi în modulul 9! Numai aduceţi-mi mie vreun arab şi vă garantez că-l termin cu mâna mea pe masă! Şi o s-o fac în aşa fel încât nicio comisie să nu se prindă cum l-am legat eu prin 'năuntru... Vreţi să vedeţi?

— Updike! Fă ordine, te rog! Medicii sunt compartimentul tău!

Frank abia reusise să disece vasele mari care legau inima de plămânul rănitului şi se pregătea să le ligatureze:

— Acuin să mă scuteşti, Matthews! Tu ai griiă de sălile mobile! Şi transmite-le înjuraturi din partea mea tipilor de la protecţia aeriană!

Între timp, au apucat să se mute cu bolnav cu tot într-o sală alăturată, în afara circuitelor curente. La un moment dat, nava a început să se zguduie.

— Ce naiba e asta? a întrebat Frank. De undeva de departe, se auzea vocea lui Dan Yvonn care înjura de toţi dumnezeii.

—Văd imediat ce se întâmplă, a spus dr. Simon, liniştit. A deschis interfonul. Nava continua să vibreze din toate încheieturile. S-a auzit vocea lui Elmer:

— Sunt crucişătoarele noastre de protecţie. Au deschis foc de baraj. Irakienii au lansat un atac direct asupra noastră. Fiţi atenţi, o să ne clătinăm şi mai tare... O să trebuiască să fac şi eu nişte manevre...

— E din ce în ce mai bine, Elmer, a strigat. Frank. Cum e cu protecţia pe care ne-a promis-o aviaţia forţelor navale? Cum crezi că se poate opera în condiţiile astea?

— Asta e meseria ta, Frank? Rezolvă treburile cum ştii!

— Cum ştiu... În primul rând am să am grijă sporită de soldaţii noştri, înţelegi? Asta o să fie prima măsură...

Un nou transport de module a aterizat pe nava care se clătina. Frank era din ce în ce mai absorbit de intervenţie însă, l-a auzit la un moment dat pe dr. Simon cum exclamă:

— Poftim?! Cum adică, au tras în personalul nostru?

— Ce naiba s-a mai întâmplat?

— I-au împuşcat pe teren pe cei doi chirurgi din echipa 12...

— Şi modulul cum naiba de a venit?

— S-a îmbarcat un chirurg din armata terestră. Ăia fac măcel acolo, în jurul Capitalei. Trag în ce nimeresc. Ai noştri au trebuit să retragă trupele de sprijin medical cu câteva sute de yarzi...

Frank a ridicat din umeri. Pusese ultimul fir. A tăiat vasul şi a strigat către asistentă:

— Gata! Am scos plămânul! Să văd ce fac acum cu coastele astea lipsă.

Lupta s-a încheiat odată cu căderea nopţii. Ultimele module au sosit pe „Florence Nightingale" la orele 23.45. Frank revenise în sala intermediară.

— Mai e ceva de adus? a întrebat în interfon.

Elmer n-a răspuns imediat. Vorbea cu Statul Major.

Apoi, vocea lui s-a auzit, răsuflând uşurată:

— Serviciile noastre au reuşit să evacueze tot ce era de evacuat. Răniţii sunt la Aden, sau pe nava noastră. Aşa că, ăsta e ultimul transport.

— Doar dacă nu ie mai vine vreo idee alor noştri sau irakienilor să mai lanseze vreo ofensivă...

—Stai liniştit. Măcar două-trei ore o să stea liniştiţi ca să-şi consolideze poziţiile... Vezi că avem câţiva medici detaşaţi din Armata terestră... Sunt cei care au înlocuit echipele pe care le-am pierdut pe teren.

Vocea lui Yvonn a răsunat din sala alăturată:

— Cum zicea George c-o să fie? Că n-o să mai fie încă un Viet Nam? Da' asta, când e împuşcat personalul medical, ce dracu mai e?

— Ai fost în Nam, băiete? a întrebat dr. Howels. Este că n-ai fost? Aşa că, stai liniştit! Nu seamănă nici pe departe cu ce a fost acolo. Ca medic, nici nu ştiai la ce-ţi trebuie bisturiul... Să operezi cu el, sau să tai vietcongii care se strecurau noaptea în spital să pună bombe...

Uşa dintre sala mobilă şi cea intermediară s-a deschis. Un nou pacient a fost aşezat pe masa de operaţie pe rotile, înfăşat în câmpuri, perforat de perfuzii şi sonde...

— Ce-i cu el? a întrebat Frank.

— I-a explodat un rinichi şi i-a plesnit vezica urinară. O explozie de grenadă în încăperea în care se afla, dr. Updike.

Frank a ridicat capul şi s-a uitat la cea care îi explicase pe scurt cazul.

— Cadigan?

— N-aş fi vrut să vin, doctor Updike. Dar, n-am avut de ales. Tipul murea acolo, în cortul de evacuare, iar medicul vostru o încasase direct în cap.

— Înţeleg. N-aţi avut de ales. Dacă sunteţi obosită, puteţi să mă lăsaţi să continui cu colegii mei...

— Cine m-a învăţat pe mine chirurgia, mi-a spus că operaţia începe cu incizie la piele şi că se termină când strângi ultimul nod la piele...

— Cum doriţi, Cadigan... a aprobat Frank şi i-a făcut semn să continue.

— Puteţi intra în cabina doctorului Wells, a spus Frank în timp ce urca cu liftul împreună cu Louise.

— Dr. Wells? Cel împuşcat?

— Da. E cel pe care l-aţi înlocuit. Sunteţi superstiţioasă? Pot să mă mut eu în cabina lui şi s-o luaţi dumneavoastră pe a mea...

— Ah, nu, nu! Era o simplă curiozitate...

Terminaseră de operat cu o jumătate de oră în urmă.

Frank vorbise cu Elmer Matthews şi luaseră hotărârea să-i cazeze pe noii veniţi în cabinele celor rămaşi pe uscat, sau aduşi înapoi pe vapor, răniţi, operaţi şi internaţi în saloane.

— O să vedeţi. Cabinele sunt suficient de confortabile. Sunt climatizate,

— Şi camera de la spitalul Armatei terestre era climatizată, a răspuns Louise, sec.

Terminaseră operaţia fără să-şi spună un cuvânt. Ea nu-i uitase obiceiurile, îl servise totdeauna la timp, rezolvându-l pe bietul marine. Un rinichi scos şi o vezica urinară cusută exemplar. Oricum, amărâtul va trece în rezervă, sau, în cel mai fericit caz, la un serviciu necombatant.

— Poate că se va mulţumi cu pensia de onoare acordată de Marină... comentase Frank, încercând să lege o discuţie cu Louise.

Ea răspunsese fără tragere de inimă:

— Tot ce se poate, dr. Updike. Unde se poate mânca în spitalul ăsta?

Urcaseră în careu. Luaseră o cină grozavă: beefteck cu sos tartar şi ochiuri.

— Înţeleg acum – a spus Louise, plictisită – Cei de pe uscat spun despre voi că sunteţi nişte femei care luptă... Bănuiesc că aveţi apă caldă la duşuri şi săpun la discreţie, nu-i aşa?

— Un vapor este un oraş în miniatură, doctor Mailer! a spus Yvonn. Vreţi cumva un pahar de bourbon? Sau de vodkă? Sau o doză de Acapulco Gold? Vă facem rost de orice!

— Dan! Nu exagera! a intervenit Elmer.

— Nu vreau să mă înţelegeţi greşit – a reluat Louise – Pe unde am fost eu, chiar s-a tras... S-a întâmplat să operăm chiar sub locul în care se încrusişau rachetele noastre cu ale lor. Un SCUD a căzut la mai puţin de o milă de blocul nostru operator. Luxul ăsta de la voi mi se pare nelalocul lui... E o chestie pe care am învăţat-o în timpul internatului. Trebuie să-ţi acorzi nişte momente de relaxare după rezolvarea urgenţelor. Dar, niciodată nu trebuie să sări peste cal...

— Cine naiba ţi-a băgat în cap prostiile astea? s-a strâmbat dr. Simon. Unde naiba ţi-ai făcut internatul?

Louise a înfulecat din farfurie şi a profitat ca să nu răspundă. Michael Howls a dat roată cu privirea în jurul mesei şi a răspuns el în locul ei, cât se poate de liniştit:

— Louise Mailer a făcut chirurgie la PASADENA MEMORIAL HOSPITAL.

— Hei! E locul unde ai lucrat tu, Frank! a spus Alicia, amuzată. Dr. Mailer a fost eleva ta? Aşa e, Louise?

Louise continua să mestece încet, ca şi cum discuţia din jur n-o interesa. Se lăsase o tăcere stânjenitoare, Frank a trebuit să spună ceva, mai ales că toate privirile se îndreptau spre el:

— Cadigan a fost eleva mea. Aşa e.

— Cadigan mă numeam în 1985, dr. Updike. Numele meu este Louise Mailer. Dr. Mailer! a accentuat ea şi a mai luat o gură de salată.

Acum, Frank îi arăta cabina lui Wells. Cei de la intendenţă schimbaseră cearşafurile, goliseră şifonierul şi puseseră săpunuri şi prosoape noi în baie. Dezinfectaseră WC-ul şi trăseseră o bandă de hârtie care garanta igienizarea grupului sanitar.

— Wells ăsta suferea de ceva? a întrebat Louise, ironică.

— Nu, Cadigan. E bizar că tocmai tu spui lucrurile astea. Nu cunoşti regulile?

— Cunosc foarte bine regulile. Nu înţeleg însă cum de a fost posibii să le încasez tocmai eu... Nu înţeleg de ce a trebuit ca tocmai eu să-i iau locul lui Wells... Postul meu este la spitalul Militar bazat la Aden, filiala din Kuweit.

— Ai ceva împotriva mea, Cadigan? a schimbat Frank brusc tonul.

Louise l-a privit lung, s-a apropiat de pat şi a controlat somiera. Era moale şi comodă. A privit cabina: lucea de curăţenie.

— Ce-aş putea avea cu dumneavoastră, dr. Updike? Pur şi simplu nu-mi convine că mă aflu în alt loc decât în cel unde trebuie să mă aflu.

— Nu sunteţi responsabilă de această schimbare de post, Cadigan...

— Dr. Mailer, vă rog! l-a întrerupt Louise. V-am atras deja atenţia că numele meu este Louise Mailer.

— În regulă. Deci, dr. Mailer, redistribuţia personalului medical se decide la nivelul direcţiei serviciilor medicale. Nu vi se poate imputa nimic, a spus Frank.

— Nu este vorba de asta. E o problemă personală. Nu am ce face ca s-o remediez. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă prefac că-mi convine. Pur şi simplu, n-aveam ce căuta pe acest vapor, dr. Updike! Asta e!

— Cum doriţi. În orice caz, trebuie să vă anunţ că faceţi parte din echipa mobilă numărul 11. În caz de alertă, trebuie să vă îmbrăcaţi imediat şi să ajungeţi la sălile de operaţie mobile. Ştiţi drumul?

— Am fost atentă pe unde am venit. Ies pe culoar, chem liftul şi cobor trei punţi. Acolo este centrul de coordonare medicală. De acolo, găsesc eu drumul până la sala mea de operaţie...

— E remarcabil, a constatat Frank. În prima zi, eu n-am fost în stare să ajung la centrul de coordonare...

— Asta este o problemă care vă priveşte, d-le doctor! Credeţi că aş putea să mă odihnesc puţin? s-a apropiat ea de uşa cabinei şi a deschis-o larg.

Frank a oftat şi a dat să iasă pe culoar. S-a oprit în uşă şi a întrebat:

— E ceva în neregulă cu faptul că ne revedem, dr. Mailer?

Louise se întorsese deja în cabină şi îşi despacheta puţinele lucruri pe care apucase să le ia când urcase în modulul operator.

— Mi-e somn, dr. Updike. Am înţeles că în noaptea asta există şanse mari ca s-o luăm de la capăt. Noapte bună!

Frank a intrat în cabina lui şi s-a aruncat în pat fără să se dezbrace. Nu-şi imaginase nicio secundă că va ajunge să dea peste Louise în Golf. Nici prin cap nu-i trecuse la plecare că ea va reapărea în viaţa lui. Mai mult, îşi imaginase că nebunia experienței noi pe care avea s-o trăiască ca medic militar, îi va alunga amintirile şi că îl va repune pe linia de plutire, sigur, nu făcea greşeli la servici, era un tip controlat şi ştia să se poarte în societate ca şi cum n-ar fi fost nimic care să-l afecteze.

Chestia asta era însă foarte costisitoare. Îi mânca cel puţin două ore pe zi în care se gândea la Mildred, la Marjorie, la Louise, la toate încurcăturile pe care le produsese în jurul lui. „Sunt un tip care aduce nenoroc...” şi-a spus Frank şi a întins mâna după telefon, dorind să

sune la infirmerie pentru un sedativ. S-a răzgândit însă şi a rămas în pat, privind în tavan.

Capitolul şaptesprezece

— Echipele 8, 9 şi 10, la punctul Sedi Waffad! a strigat Frank în interfon. Elmer? Ce spun ăia de pe teren?

Elmer a mormăit ceva şi a început să cotrobăie prin hârtiile din comandă.

— Ce naiba are de nu răspunde? s-a strâmbat dr. Simon.

— Elmer! Tu nu auzi? a întrebat Frank din nou. Ce se întâmplă cu echipele 11, 12 şi 13? Nu mai am contact cu ei de zece minute.

— Nici eu n-am contact cu Statul Major, Frank! Habar n-am ce se petrece la Sedi Waffad!

Dr. Yvonn a bătut din palme, nervos. S-a uitat la Alicia şi i-a făcut cu ochiul. Alicia s-a strâmbat, dezgustată şi a scos o sticlă de whisky de sub masă.

— Ştii ceva, Frank? Hai să prindem CNN! Ăia au în mod sigur pe cineva în zona de foc. Ăia iau bani ca să filmeze şi să transmită tot timpul. Poate aflăm de la ei ceva.

— Mda. Poate aflăm de la ei ceva, a admis Frank.

Echipele 11, 12 şi 13 plecaseră de mai mult de o jumătate de oră, deşi drumul dus-întors până la Sedi Waffad nu avea cum să le ia mai mult de douăzeci de minute, cu transbordarea bolnavilor cu tot.

Păstraseră legătura până cu zece minute în urmă.

— Am nimerit în mijlocul unui duel de artilerie, spusese Louise. E plin de răniţi la punctele sanitare...

— Infirmierii au făcut un triaj preliminar?

— Da. Dar o să trebuiască să facem mai multe drumuri. E plin de răniţi.

— Bine. Echipa 11! Daţi-mi datele despre pacienţii pe care-i aduceţi voi!

— O plagă prin zdrobire de membru inferior stâng. Tensiune arterială 8. Îţi afişez acum EKG-ul. Inconştient. Prezintă...

Aici, comunicaţia se întrerupsese. Toate cele trei ecrane, pentru echipele 11, 12 şi 13 se stinseseră concomitent.

— Elmer! Cum erau dispuse elicopterele? a întrebat Frank, automat.

— Erau apropiate, Frank! Dădeau roată punctului sanitar.

— Să nu-i fi plesnit vreo rachetă! spusese Howls.

— Dă-ţi una peste gură, Michael! sărise Frank de pe scaun.

— Am CNN-ul pe ecran! a anunţat dr. Yvonn. E iad acolo! E iad la Sedi Waffad! Uitaţi-vă şi voi.

S-au uitat la televizor. Comentariul reporterului nici nu se auzea, acoperit de salvele bateriilor de artilerie. Rachetele ţâşneau de undeva din spatele liniilor, lăsând dâre roşcate pe cerul crepuscular.

Pentru câteva clipe nu s-a mai văzut nimic. Reporterul se adăpostise îndărătul unui zid care se prăbuşea.

„Garda Republicană lansează detaşamentele de tancuri la asalt! Diviziile noastre de blindate încearcă să înconjure capătul de nord al localităţii...” s-a auzit pentru scurt timp comentariul, înecat imediat într-un zăngănit de fiare zdrobite și de pereţi de piatră ce se prăvăleau stârnind nori de praf.

— Se retrag! Uite-i cum se retrag! a exclamat Simon arătând la blindatele uşoare ale Pentagonului care dădeau în marşarier.

— Ar fi momentul să intervină aviaţia! În Nam, aşa procedau... a comentat Howls.

Ca la comandă, s-au auzit reactoarele vuitoare ale escadrilelor F-19.

„Asalt aerian! Escadrila simak, de pe portavionul IWO JIMA!” a anunţat reporterul, după care a luat-o şi el la fugă înapoi. Aparatele bombardau cu snopuri de rachete în covor, pulverizând primele tancuri ale Gărzii Republicane şi, odată cu ele, avangarda infanteriei marine.

— Sunt demenţi? Ăştia de la aviaţie sunt demenţi? a întrebat dr. Yvonn.

— Da’ tu ce credeai? s-a amuzat dr. Howls. Îi testează şi nu-i aleg decât p-ăia care sunt săriţi de pe fix. Cum naiba îţi imaginezi că întreg la minte ar merge cu 1000 de mile pe ore la rasul solului?

— Modulul 12 transmite! Vedeţi că modulul 12 transmite pe frecvenţele mele! a anunţat Elmer din comandă. Nu poate să vă prindă pe voi, şi electronistul lor a improvizat ceva ca să vorbească cu noi... Îi auziţi?

"...13 a încasat o rafală de mitralieră grea... electronistul lor a...” — paraziţii au întrerupt transmisia.

După câteva clipe, legătura s-a restabilit – „... venim cu patru răniţi. Vă trimitem parametrii vitali şi diagnosticele: plagă maxilo-facială prin împuşcare, politraumatism toraco-abdominal..."

Apoi, legătura s-a întrerupt definitiv.

— Mai e nevoie să spun ceva? i-a privit Frank pe rând şi s-a ridicat de la masă, pregătindu-se să intre în sala de operaţie de tranzit. Ceilalţi se sculaseră şi ei, gata să-şi ia posturile în primire.

— Uitaţi-vă pe CNN! Reporterul a intrat în modulul 11! a exclamat Alicia.

„Mă aflu într-una din sălile de operaţie deplasabile ale navei-spital Florence Nightingale!” — comenta el, filmând pereţii plini de sânge ai modulului. „Cinci soldaţi de-ai trupelor de infanterie marină au fost evacuaţi, sunt transportaţi spre nava-spital. Dr. Louise Mailer, şefa acestui compartiment, ne spune că..."

Louise a apărut în cadru. A întins o mână acoperind obiectivul, după care nu s-a mai auzit decât vocea ei seacă:

„Astea sunt lucruri pe care nici chiar CNN-ul nu le poate transmite, în regulă?”

Frank a răsuflat prelung şi şi-a aprins o ţigară.

— Nu vii? l-a întrebat dr. Yvonn.

—Avem zece minute la dispoziţie. Lasă-mă să trag câteva fumuri! a spus el, clătinând din cap, ca şi cum ar fi fost buimăcit de pumni.

— Cum vrei... O duşcă de whisky nu crezi că ţi-ar face bine?

— Ba da!

Frank n-a mai aşteptat ca Alicia să-i toarne în paharul de plastic de pe masă. S-a dus singur la sticlă, a luat-o, a pus-o la gură şi a sorbit câteva gâturi bune.

— Hei! Opreşte-te! Prostu’ ăsta e prima ‘ntâi! Vezi că avem de operat!

— Da. Avem de operat.

— Catgut! a cerut Frank.

Louise a luat firul lung de pensă şi l-a servit. Tipul de la CNN se învârtise tot timpul încoace şi încolo prin sălile de operaţie. Făcuse scandal, atunci când doriseră să-l dea afară. Le scosese din buzunar o legitimaţie prin faţa ochilor, semnată chiar de generalul Schwarzkopf: tipul avea voie să filmeze orice, oriunde. Cenzura o făceau cei din birourile centrale ale CNN-ului, supervizaţi de un specialist în informaţii al armatei şi de un membru al comisiei de etică jurnalistică.

— Aşa că, dacă e să mă taie careva, are cine! Voi nu trebuie decât să mă lăsaţi să-mi văd de treabă. Nu încurc...

— Foarfecă! a cerut Frank, iar lamele ascuţite au alunecat în cadrul tras de reporter, secţionând un vas.

Apoi, tăieturile rapide şi precise – ca şi cum ar fi tăiat o bucată de material.

— Bun. Un metru și jumătate de intestin, a comentat Frank. Ia uitaţi-vă şi dumneavoastră, Mailer! Mai avem ceva de făcut?

Mâna fină a Louisei a scotocit prin abdomenul deschis.

— Cred că e gata, dr. Updike!

— În regulă. Închidem. Ai ceva probleme, Don?

— Nu. La mine totul e bine, a răspuns anestezistul.

Tipul de la CNN s-a îndepărtat de masa lor de operaţie, îndreptându-se spre sala în care opera dr. Yvonn.

— Vezi că-ţi alunecă catgutul! a spus Frank în şoaptă, iar Louise şi-a şters mănuşile de sânge ca să poată strânge nodurile cum trebuie. A zâmbit, acoperită de masca de hârtie impermeabilă: era ticul verbal al doctorului Updike.

Fusese prima frază pe care i-o adresase vreodată. Pe urmă, avusese timp să se obişnuiască cu ea. Nu trecea nicio operaţie fără să n-o zică de cel puţin zece ori.

— Cum a fost? a întrebat-o.

— Cam agitat. S-a tras mult. Dar a mers, a zis ea, liniştită, apoi, şi-a amintit că, de fapt, îşi propusese să discute pe alt ton cu dr. Updike. Hotărâse astfel încă din ziua în care Frank o trimisese să opereze înjunghiatul le Pasadena, în ultima gardă pe care o avuseseră împreună.

Terminase operaţia, se întorsese în camera de gardă şi, în locul lui Frank, îl găsise pe Himmie.

— Scuză-mă, Himmie! îl căutam pe ar. Updike! M-a trimis să operez un înjunghiat...

— Frank are o problemă acasă. Mildred se simte rău, spusese Himmie.

Pe moment, Louise nu reacţionase nicicum. Ştia că Mildred e într-o stare precară şi că, oricând putea surveni o complicaţie. Apoi, aflase însă că Frank plecase cu soţia lui la Aspen. Asta nu însemna că Mildred merge rău. De curiozitate, scotocise prin fişierul computerizat al spitalului după analizele ei.

Erau cât se poate de bune. Mildred era echilibrată, da, făcuseră o treabă bună, Frank şi cu ea, Louise.

O operaseră şi îi salvaseră viaţa.

Apoi, l-a auzit pe profesorul Starling explicând la raportul de gardă:

— M-a sunat dr. Updike pe robot. Mi-a cerut trei zile libere ca s-o ducă pe Mildred la Aspen. Cred că sunteţi de acord cu toţii că nu-l putem refuza.

Bineînţeles că nimeni n-a avut nimic de zis. Numai Louise s-a scuturat. Trei zile? Tocmai acum?

După ce îi spusese toate lucrurile alea? Trei zile, când ea nu mai avea de stat decât 48 de ore în Pasadena?

Un pretext, asta fusese povestea cu Mildred care se simte rău. Un pretext ca să scape de continuarea discuţiei cu Louise... Şi făcuse asta după ce ani de zile, cât lucraseră împreună o înconjurase cu modul ăla bizar de comportament pe care ea nu ştiuse să-l interpreteze corect... O făcuse să-l dorească fără să-şi dea seama că din cauza asta dorea mereu să stea prin preajma lui. O făcuse să-i spună cele mai ascunse lucruri, o făcuse să-i povestească lucruri pe care nu le spusese nici lui Sid, nici părinţilor, nici prietenilor ei cei mai apropiaţi din Atlanta.

O legase de el cu acea senzaţie inesplicabilă, pe care nu i-o dezvăluise decât în ultima gardă pe care şi-o petrecuseră împreună. Apoi plecase, lăsând-o în aer, cu un Sidney Mailer care va refuza constant să-i facă un copil, cu un Sidney Mailer interesat numai de propria ascensiune socială, un Sidney Mailer crescut în Georgia, un bărbat care credea despre femei că n-au cum să se plictisească, un Sid care nu ştia să surprindă cu nimic.

— Ştiţi, a început Frank în timp ce-şi scoteau halatele de operaţie în spălător, am crezut că vi s-a întâmplat ceva acolo, la Sedi Waffad.

— Eu mi-am imaginat că aţi crezut că mi s-a întâmplat ceva la Seattle, în cei şase ani care au trecut de când nu ne-am mai văzut, i-a răspuns ea, rece şi a ieşit val-vârtej din spălător.

Frank a dat să se ia după ea, când a apărut reporterul de la CNN:

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, d-le doctor...

— Sunt obosit, d-le... d-le...

— Nu vă faceţi probleme! Numele meu e afişat chiar acum pe ecranele a peste un milion de televizoare din întreaga lume. Suntem în direct, în sala de operaţii a navei-spital „Florence Nightingale”, a anunţat reporterul, ţinând camera pe umăr, iar Frank a înlemnit. Era în direct, nenorocitul ăsta de reporter emitea în toată lumea imagini cu un chirurg stors de oboseala operaţiilor. Trebuia să fie cât mai controlat... Boul dracului! Fir-ar al dracului de reporter! Îl prinsese la înghesuială.

— Câţi pacienţi aţi rezolvat azi, doctore? a trecut reporterul la un limbaj colocvial, cel care dădea bine în timp de război.

— 51 de operaţi cu leziuni majore. Ceilalţi evacuaţi n-au pus probleme deosebite. Nu le ştiu numărul.

— Cum vi se pare sistemul de evacuare al Marinei?

— Vă referiţi la nava „Florence Nightingale”?

— Bineînţeles!

— E cel mai perfecţionat sistem de evacuare al răniţilor pe care l-am văzut vreodată. Mi se pare chiar mai bun

decât alte sisteme despre care am citit în revistele de specialitate...

— Am înţeles că intenţionaţi să introduceţi câte ceva din circuitele Marinei în instituţiile civile... Aţi afirmat că doriţi să modernizaţi spitalul dumneavoastră din Pasadena cu lucruri şi sisteme preluate din Marină?

— Am să încerc s-o fac. În măsura în care fondurile locale din Pasadena mi-o vor permite.

— Încă o întrebare. Vă reamintesc. Discuţia cu medicul-şef al navei-spital „Florence Nightingale”, dr. Updike... Cum ţi s-a părut, din punct de vedere emoţional, Frank, să ajungi să operezi pe front cu una dintre elevele tale? Cum este când vezi pe unul dintre cei pe care i-ai învăţat meserie că se mişcă la îndemână în jocul pe care l-ai învăţat?

— E minunat. E ca şi cum ai avea copii. Un altfel de copii, simţi că lucrurile nu se termină odată cu tine.

— Îţi mulţumesc, Frank! Vă reamintesc. Suntem în biocul operator al navei „Florence Nightingale”, o realizare de excepţie a Marinei USA. 97% din pacienţii care au ajuns pe această navă au fost salvaţi de la moarte şi...

Profitând de comentariile reporterului, Frank s-a strecurat pe lângă el, ieşind pe culoar. Prima întrebare pe care şi-a pus-o a fost; unde ar putea să fie Louise?

Louise nu era nici la careu, nici în compartimentul postoperator, nici la cinematograf. Frank a luat liftul şi s-a dus la cabina ei. A bătut în uşă, scurt, pregătindu-se să plece.

Spre surprinderea lui paşii Louisei s-au auzit în spatele uşii:

— Cine e?

— Dr. Updike. Frank Updike.

Louise n-a răspuns. Au trecut câteva secunde de linişte. Apoi, uşa s-a deschis.

— Vă deranjez?

Louise s-a dat încet la o parte, invitându-l să intre:

— Poftiţi!

— Dacă vă e somn, sau aveţi chef de altceva, plec imediat, a spus Frank, făcând-o să zâmbească. Asta era formula ei. Aşa spunea ea de fiecare dată când intra în camera de gardă. Frank pronunţase aceste cuvinte premeditat?

— Nu e nicio problemă! Intrați, vă rog!

Frank a pătruns în cabină şi a privit scurt dintr-o parte în alta.

Încăperea căpătase deja amprenta Louisei. Un caiet pe noptieră. O fotografie din Atlanta, atârnată pe partea dinăuntru a şifonierului întredeschis. Şi, mai ales, parfumul ei. Acelaşi parfum acrişor-dulceag cu care îşi dădea dintotdeauna, cel cu care îi umplea, discret, camera de gardă la Pasadena.

— Vreau să-mi cer scuze, Cadigan... scuză-mă! Vreau să-mi cer scuze, Mailer!

S-a apropiat de fotografie, prefăcându-se că nu găseşte loc unde să se aşeze. Era o poză cu Louisei cu un cuplu în vârstă. O casă veche, în stilul somptuos al Sudului se vedea în spatele lor, printre tufele înalte de vâsc.

— De ce nu luaţi loc? l-a întrebat Louise.

— Mulţumesc, a spus Frank şi s-a aşezat pe singurul fotoliu din cabină. E o problemă pe vaporul asta... singura problemă... nu prea e loc...

— Da. Şi e greu să eviţi lumea cu care n-ai chef să dai ochii. Pentru ce vă cereţi scuze?

Frank a rămas cu privirea aţintită drept în faţa lui. S-a scotocit după ţigări, a scos pachetul, a luat o ţigară, după care l-a întins spre Louise:

— Fumaţi?

Louise a scos şi ea o ţigară din pachetul de pe noptieră.

— Am ţigările mele – l-a aşteptat să-şi aprindă Lucky Strike-ul, apoi a repetat întrebarea – Pentru ce vă cereţi scuze, d-le doctor Updike?

— M-am purtat prosteşte acum şase ani. În garda aia...

— Vreţi să spuneţi că n-ar fi trebuit să-mi spuneţi tot ce mi-aţi spus? Vă cereţi scuze pentru faptul că aţi vorbit mai mult decât trebuia? a vorbit ea calm, trăgând adânc din ţigară.

— D-da... De fapt, nu... adică, vroiam să-mi cer scuze şi pentru asta. Nu era cazul să vă amestec în problemele mele. Nu aveam acest drept.

— Şi ce drept au prietenii, atunci? N-au dreptul să discute între ei ce le trece prin cap? Eu zic că aţi fost sincer, atunci, nu văd de ce trebuie să vă cereţi scuze pentru aşa ceva.

— Uite ce e... realitatea e că vreau să-mi cer scuze pentru cum m-am purtat după aceea. Pentru cum am plecat. Pentru faptul că nu mi-am luat la revedere de la tine.

— Nu cred că era cazul s-o faceţi. În definitiv, v-aţi achitat cum trebuie de sarcina pe care o aveaţi. Cea de a scoate din mine un chirurg. Poate că eu ar fi trebuit să vă caut. Să vă mulţumesc, nu?

— Louise! Lasă jocurile de cuvinte! Ştii bine de tot la ce mă refer...

— Ştiu cât se poate de bine, a zâmbit ea trist.

Buzele rujate uşor i s-au lăsat. Ochii i-au rămas pironiţi în podea. Continua să fumeze în linişte. În zilele acelea, se gândise de nenumărate ori... Să-l sune la Aspen? Să-i lase un mesaj în robotul de acasă? Să-l sune prin pager?

Apoi plecase la Seattle. Acolo, se întrebase, zile de-a rândul. Să sune la spital la Pasadena? Să-l sune acasă? Renunţase. Se despărţiseră, stabilind că după operaţie vor discuta şi că vor pune problema la punct. Dar Frank îşi luase câmpii. Plecase în aşa fel încât să evite orice schimb de cuvinte între ei. De ce să-l mai sune, atunci?

— A fost o prostie din partea mea că am plecat din spital. Dar credeam că discuţia aia n-o să ducă la nimic

bun. Că o să te încurc. Aveai o situaţie stabilă. Căsătorită. O poziţie socială clară. Ce rost avea să mă bag în viaţa ta?

— De ce mi-ai mai povestit toate lucrurile alea, atunci? Trebuia să te fi gândit înainte, a spus Louise şi şi-a muşcat buzele imediat. Îi vorbise fără să păstreze distanţa pe care şi-o impusese de la revederea lor. Trebuia să fie atentă, să se controleze...

— Și ăsta e un motiv pentru care am venit să-mi cer scuze. În seara aia am spus multe prostii...

— Ai minţit? a întrebat ea, inconştient.

— Nu, N-am minţit. Pur şi simplu însă, te-am încărcat cu probleme care nu erau ale tale. Te-am încurcat...

— Vrei să spui că ăsta a fost motivul pentru care ai plecat din Pasadena fără să dai niciun semn de viaţă? Numai ca să nu mă încurci pe mine?

Frank a rămas tăcut. Ce putea să-i spună? Nici nu ştia măcar ce se petrecuse cu ea în anii care trecuseră. Cum se înţelegea cu Sid? Făcuseră copilul pe care ea şi-l dorea atât de mult? Se simţea bine, acolo, la Seattle?

— Da. Cred că din cauza asta am plecat, a spus el, automat.

— Eu cred că ai plecat ca să scapi tu de nişte încurcături, Frank, a reluat Louise, nepăsătoare deja dacă îi vorbea folosindu-se de numele lui mic. Totul se consumase. Într-un fel putea spune că nu are nevoie de nimic. Ea şi Sid funcţionau acceptabil din punct de vedere al căsniciei. Se întâlneau seara, ea îi povestea ce se mai întâmplase, fiind sigură că Sid nu e atent la ce îi spune, făceau dragoste,

ieşeau din când în când în week-end la munte, îşi petreceau concediile în Hawaii sau în Bermudas... Da, da, da... Putea spune că lucrurile mergeau bine pentru ea. Câştigau bine şi era apreciată la spital. Ce-şi putea dori mai mult?

— Nu din cauza asta ai plecat? Eu mai lipseam pe capul tău... a spus ea, suflând fumul înspre tavan, după care s-a uitat ţintă la Frank. Nu se schimbase prea mult. Rămăsese la fel de zvelt, şi de elastic, avea aceleaşi mâini care se mişcau tot timpul, ca agitate de un fel de viaţă a lor, acoperite de venele reliefate plăcut. Albise puţin, dar pielea îi era la fel de frumos întinsă pe faţă... sau nu... parcă făcuse nişte riduri la colţurile ochilor?

Mă rog. Asta era nimic în comparaţie cu transformările pe care le suferise Sid. Se îngrăşase, chelise în faţă şi povestea aceleaşi bancuri vechi şi răsuflate, cele care o amuzaseră atât de mult când se cunoscuseră, dar pe care Sid nu reusise să le schimbe cu nimic nou.

Sid rămăsese acelaşi în toţi anii aceştia. Un tip onest, un bun familist, un ins respectat de societate.

Dar, devenea din ce în ce mai plictisitor. Şi-a amintit că Frank reuşea s-o uluiască mereu cu câte ceva. Frank se pricepea de minune la chestia asta: să surprindă lumea cu câte ceva.

— Da. Probabil că din cauza asta am plecat din Pasadena. Ca să scap de tine. Era o perioadă când mă gândeam foarte mult la tine şi uite: m-am convocat pe mine însumi şi am supus chestia asta la vot – a început

Frank cu un aer autoironie – Mai stau în Pasadena să mă obsedeze Louise Mailer, fostă Cadigan? A ieșit că trebuie să plec. Aşa că am plecat...

Louise a pufnit în râs. Dar n-a spus decât:

— A fost o hotărâre înţeleaptă – vorbise iar cât se poate de sec, făcându-l pe Frank să se ridice din fotoliu.

— Asta vroiam să-ţi spun, Louise. Sper să mă ierţi.

Louise s-a strâmbat, cu un aer plictisit. Orice, numai să nu pară că se gândeşte cu nostalgie la ziua aceea... Trebuia să facă orice, în aşa fel încât Frank sâ nu-şi dea seama că şi ea se gândise mult timp la el după ce ajunsese la Seattle:

— Păi, cred că din cauza asta s-a inventat creştinismul. Ca să ne iertăm aproapele, a zis ea, foarte sec. Eu una te-am iertat, Frank.

— Atunci e bine, a spus Frank! Bună seara... Sau, mă rog, noapte bună, Louise!

— Noapte bună, Frank! a spus şi ea.

Frank a pornit cu paşi şovăitori spre ieşirea din cabină. Ce naiba putea să mai spere? Ar fi putut să rezolve totul de acum şase ani, dar el plecase din Pasadena minţind-o pe Louise. De fapt, nu plecase, fugise din Pasadena ca să scape de o discuţie cu ea...

— Frank! a auzit vocea ei şoptită.

—Da?

Louise a respirat adânc.

— Nu vrei să rămâi aici? Nu vrei să stai cu mine, acum?

Frank s-a întors, privind lung la Louise. Părul ei negru, ondulat la capăt, ochii negri, pielea albă, bluza albă de

spital care îi sălta grăbit, sub care se ghiceau sânii tonici, silueta prelungă, picioarele fusiforme, talia îngustă. Dar, mai ales, privirea umedă, întrebătoare;

— Nu vrei să stăm împreună, Frank? Măcar în noaptea asta!

Frank s-a apropiat de Louise. I-a potrivit o şuviţă de păr ce îi cobora pe obraz, i-a cuprins obrazul cu mâna şi s-a apropiat de ea, simţindu-i din ce în ce mai puternic parfumul acrişor-dulce.

Încet-încet, mâna i-a coborât pe gâtul ei, i-a apucat ceafa între degete şi a tras-o spre el.

— Ba vreau. Vreau să rămânem împreună, Louise...

Buzele li s-au apropiat, au părut că se joacă, abia atingându-se, după care s-au îmbrăţişat, fără să se mai poată controla. Braţele le alergau, strângându-se – ea îi cupinsese spatele puternic, el îi strivea mijlocul subţire, se sărutau pe faţă, pe gât, coapsele li se întrepătrunseseră...

Zvâcneau amândoi, ca şi cum ar fi dorit să se topească unul în altul, se zvârcoleau ca doi şerpi înfăşurându-se unul în jurul celuilalt, apropiindu-se cu lentoare de patul îngust. Louise s-a întins, înconjurându-i gâtul cu braţele, sărutându-l grăbit, ca şi cum ar fi dorit să muşte din el. Degetele ei se înfipseseră în pielea de pe spate, zgâriindu-l, apoi, mâinile ei au coborât în faţă, desfăcându-i nasturii bluzei cu mişcări tremurătoare. La rândul lui, Frank îi deschidea cămaşa albă, smulgându-i-o de pe corp. I-a cuprins sânii în mâinile fierbinţi şi i-a rupt sutienul, fără să se poată stăpâni. Deja o săruta pe gât, pe piept, apoi

buzele lui au coborât, cufundându-se cu totul între sânii ei care tresăreau la fiecare atingere. Şi-a alunecat mâna în spatele ei, şi a îmbrăţişat-o, prelung.

Nu şi-au dat seama când au ajuns dezbrăcaţi unul lângă altul:

— Vreau să mă uit la tine, Louise! Vreau să te văd! a spus Frank cu voce răguşită.

Ea şi-a dat capul pe spate, încordându-se ca un arc, strângând pleoapele, oftând precipitat. Îl înconjurase cu picioarele, strivindu-l, ondulându-se sub trupul lui zvelt. Îi simţea pielea mătăsoasă, acoperită de mici broboane de sudoare, cum se freca de pielea ei fină. Nu s-a mai putut stăpâni şi l-a muşcat de piept:

— Te iubesc, Frank! Te iubesc!

Bărbatul o săruta deja pe mijloc, o muşca cu blândeţe de şolduri, făcând-o să strige scurt. A coborât mai mult, abia atingându-i coapsele cu buzele şi cu vârful limbii. Louise gemea din ce în ce mai sacadat, zbătându-se sub fiecare sărut. Și-a simţit genunchii cuprinşi de braţele lui puternice – genunchii pe care el îi muşca grăbit, ca şi cum ar fi vrut să-şi croiască un drum în trupul ei.

— Vreau să te uiţi la mine, Frank! Vreau să te uiţi în ochii mei! a gâfâit ea.

Frank s-a urcat până a ajuns cu faţa deasupra buzelor ei. Louise s-a repezit, hămesită, să-l sărute pe faţă şi pe gât, unduindu-se din întreg trupul ei subţire. Sânii îi vibrau ca străbătuţi de frisoane incontrolabile.

— Priveşte-mă! Frank! Priveşte-mă, a suflat ea.

Frank a cuprins-o de spate, făcându-şi loc între coapsele ei ce tremurau. Preţ de câteva clipe au rămas aşa, nemişcaţi, sorbindu-se din ochi.

— Îţi iubesc pielea, Louise! Îţi iubesc corpul! Vreau să mă topesc în tine, Louise!

Au simţit amândoi cum mintea li se spulberă în timp ce Frank intra încet în ea, făcând-o să tremure din ce în ce mai repede, făcând-o să-şi dea capul într-o parte şi alta, ca disperată. O simţea cum se contractă ca un animal prins în cursă – o cursă din care n-ar mai fi dorit să scape niciodată.

Îl strângea cu braţele şi cu picioarele, tresăltând, lăsându-se penetrată din ce în ce mai mult. Pielea i se acoperise de sudoare, simţea cum fiecare fir de păr de pe corp i se ridică în ritmul lui, muşchii îi fasciculau, cuprinşi de un tremolo ce părea că nu se mai sfârşeşte, în timp ce Frank o muşca de umăr, inundându-i trupul cu o durere pe care o aştepta de mult – o durere care n-ar fi trebuit să se termine nicicând...

Fumau, îmbrăţişaţi. Louise s-a întins peste el să stingă ţigara.

— Doamne, Frank! De ce-am pierdut tot timpul ăsta?

Capitolul optsprezece

Frank a oprit Jeep-ul în faţa postului de telecomunicaţii ridicat de Marines în Kuweit City.

— Aştepţi în maşină, sau vii cu mine? a întrebat-o pe Louise.

Louise şi-a potrivit ochelarii de soare şi a zâmbit:

— Nu vin nici cu tine şi nici în maşină nu rămân. Dau o tură prin piaţă. Nu vrei să mâncăm fructe proaspete diseară?

— Ba da, a râs Frank şi a pornit spre intrarea în punctul de telecomunicaţii.

Cu o seara înainte, primise o telegramă urgentă de la Marge. Dorea să vorbească neapărat cu el. „Problemă urgentă!” – aşa se termina telegrama.

I-o arătase Louisei.

— Oricum, terbuie să ai o explicaţie cu ea...

— Cum naiba să fi aflat de noi? Cred că trebuie să fie altceva...

— Orice ar fi, trebuie să discuţi cu ea. Trebuie să-i spui.

— La telefon? Cum o să-i spun la telefon că nu mai am de gând s-o văd? Stai liniştită; e vorba în mod sigur de altceva.

Louise a ridicat din umeri:

— Acum, că te-ai făcut băiat mare, cred că ştii ce trebuie să faci şi singur, nu?

S-a apropiat de ghişeul de unde se programau convorbirile particulare.

— Vreau să vorbesc la Pasadena. La 978463728.

— Pe ce nume? a întrebat funcţionara de la ghişeu.

— Frank Updike. Frank Updike o caută pe Marjorie Updike, a spus Frank aiurea, făcând-o pe funcţionară să ridice capul din cataloagele ei.

— Ce-i asta? Un banc? N-ai cu cine ieşi diseară, sau ce?

— Mă scuzaţi! Eram cu mintea aiurea. Faceţi 978463728, la Pasadena...

Tânăra a tastat în consola de computer din faţa ei şi i-a spus:

— Intraţi în cabina şase...

Frank a pornit alene spre cabina, urmărit de privirea mirată a femeii de la ghişeu. A ridicat receptorul, a ascultat de câteva ori ţârâitul telefonului de acasă şi, reflex, s-a uitat la ceas. În Pasadena trebuia să fie ora 7.30...

— Alo? a auzit-o pe Marge.

— Marge? Frank sunt. Ce faci?

Marjorie n-a vorbit imediat. Pentru câteva momente, Frank a ascultat vocea crainicului de la radioul din Pasadena cum anunţa timpul probabil. Ploaie şi vânt. 69 de grade Fahrenheit. O zi friguroasă, chiar prea friguroasă pentru Pasadena. Marjorie continua să tacă. Se auzea doar răsuflarea ei greoaie.

— Marge? Ce s-a întâmplat? Ceva grav?

— Ce mai faci, Frank? a întrebat ea în sfârsit. Cum te distrezi?

A fost rândul lui Frank să tacă. Ce naiba vroia Marge?

— Am primit telegrama ta. Spuneai să te sun urgent.

— Urgent însemna imediat. Adică, de cum ai primit-o. Dar, probabil că ai avut ceva mai important de făcut în cursul nopţii trecute decât să mă suni pe mine... La ce oră ai primit telegrama?

Frank s-a încruntat, neînţelegând mare lucru. A răspuns fără să se gândească:

— Era opt seara, ora locală.

— Mda. Aşa programasem şi eu să ajungă. Numai că tu ai lucruri mai interesante de făcut seara...

— Ce naiba, Marge?...

— Ce naiba? — l-a întrerupt ea – Ce naiba? Războiul s-a terminat de o săptămână. Majoritatea medicilor care nu aparţin Armatei au revenit în State. M-am interesat la Comandamentul local. Ai fi putut s-a faci şi tu. Numai că tu ai preferat să rămâi la Kuweit City. Vrei să-mi sugerezi că mai ai încă treabă pe acolo? Că te-ai legat de pacienţi, sau aşa ceva?...

— Uite ce e, Marge! Pe „Florence Nightingale” mai sunt câţiva operaţi de-ai mei şi...

Răsuflarea adâncă a lui Marjorie l-a făcut pe Frank să tacă. A auzit în receptor zgomotul brichetei ei şi fumul pe care l-a inspirat cu nesaţ. Aşa cum făcea de fiecare dată când se enerva. — Pacienţi, zici... l-a îngânat Marge. Ştii ceva, Frank! Ce-ar fi să laşi bancurile astea cu probitatea profesională? Crezi că la Pasadena nu se prinde CNN-ul?

Frank s-a învârtit pe loc în cabină, văzând-o pe funcţionara de la ghişeu cum chicotea. Nenorocita!

Mai mult ca sigur că le asculta convorbirea!

— Ce legătură are CNN-ul cu discuţia noastră, Marge?

— Hai să te mai întreb ceva, Frank! Ce zici? CNN-ul se prinde, sau nu la Seattle?

Dr. Updike a simţit cum ia foc. Idiotul ăla de reporter. Făcuse emisiunea aia în direct când infanteria marină ocupase Sedi Waffad. Îi filmase pe el şi pe Louise, operând împreună. Făcuse aluzia aia tâmpită la profesorul care îşi întâlneşte vechiul elev. Folosise cuvinte ca emoţie, respect şi alte prostii din astea gazetăreşti, ca să-i încânte pe imbecilii care se drogau cu ştiri şi cu ziare tâmpite. Un

mesaj de impact pentru partea cretină a poporului american care se hrănea cu melodrame şi cu poveşti tâmpite.

— În regulă, Marge! Spune odată ce ai de spus!

— Te-am văzut în direct cum operai cu fata aia, Louise Mailer, sau cum naiba o mai chema-o... Iar tipul care a făcut filmarea e un meseriaş, Frank! i-a tras nişte plan-detalii ale feţei, de nota zece! Nu ţi se vedeau decât ochii, din cauza costumului de sală, numai că eu te cunosc foarte bine, Frank! M-am prins că ceva nu e-n regulă!

— Ascultă, Marge! E cea mai stupidă conversaţie pe care am avut-o vreodată! Ce vrei să zici? Că m-ai judecat după un reportaj în care mi-ai văzut ochii la televizor?

— Nu numai, Frank! M-am dus la Starling şi am vorbit cu el. L-am strâns cu uşa, însă bătrânul s-a ţinut tare. Mi-a zis că n-a fost decât o bârfă, etc. etc. etc. Dar au fost alţii din spital care au vorbit...

— Auzi, Marge? Tu cu ce naiba te ocupi la servici? Nu ştii cum se propagă bârfa? Nu te foloseşti tu de bârfi ca si?...

— Treaba e mai cotoioasă decât crezi, Frank. M-a sunat un tip de la Seattle. Unu' pe care îl cheamă Sidney Mailer. Unu' care e procuror districtual pe acolo. Unu' care e căsătorit cu gagica aia cu care te zbengui tu acum prin Kuweit...

— Pentru asta mi-ai trimis telegrama?

S-a auzit cum Marjorie pufăia din ţigară. Postul de radio trecuse pe muzică. Ca un făcut, tocmai cânta o trupă din

Seattle: Nirvana, care comunicau tuturor că nu face nimic... Nevermind.

— Telegrama ţi-am trimis-o ca să avem discuţia asta. Iar discuţia asta o avem pentru că vreau să te anunţ că introduc acţiune de divorţ. Tu te-ai gândit tot timpul la femeia asta, Frank! Făceai dragoste cu mine, dar o aveai pe ea în cap... E o chestie acceptabilă?

— Marge! Eu niciodată nu ţi-am spus că...

— Aşa e! Nu mi-ai făcut niciun fel de promisiuni. Te-ai jucat cu mine, Frank! Puteai să-mi fi spus că te doare în cot de mine şi te-aş fi înţeles.

— N-am vrut să te supăr, Marge!

— Mda. Până acum, n-ai reuşit să mă superi. Acum însă, sunt furioasă! Şi când sunt furioasă, îmi place să obţin cât mai mult de la cei care mă înfurie... Ştii pe cine mi-am angajat ca avocat, Frank?

— Cum naiba poţi să iniţiezi un divorţ în absenţă, Marge? E ilegal.

— Ilegal? Schuitten, care mă reprezintă acum, zice că există tot soiul de metode legale ca să introduci o acţiune de divorţ în absența unei părţi. A și făcut-o...

— Înţeleg. Înţeleg. Cât vreţi?

— Asta ai să vezi dacă vii înapoi la Pasadena...

— Cum adică, dacă mai vin înapoi la Pasadena?!

— Pe mine mă interesa un divorţ, pur şi simplu! Dar tipul ăla de care ţi-am spus, Sid nu-mai-ştiu-cum, procurorul, a luat un avion de la Seattle tocmai până la

Kuweit City. Aşa că, s-ar putea să n-am parte de un divorţ, ci de o moştenire, Frank.

S-a mai auzit un clank, apoi a urmat tonul. Frank a aşezat încet receptorul în furcă şi a ieşit din cabină.

— Face 14 dolari, d-le Updike, l-a anunţat funcţionara.

— Da. 14 dolari, a răspuns el buimac, şi a scos banii din buzunar.

— Ceva probleme? l-a întrebat tânăra şi i-a făcut cu ochiul. Cum Frank nu dădea semne că va răspunde, funcţionara a continuat: războiul ăsta a fost un rahat pentru toată lumea. De când s-a terminat, toţi ăştia care au sunat în tura mea, au ieşit din cabină la fel de buimaci ca tine.

— Cred că e o epidemie, a comentat Frank, sec.

Louise aştepta în jeep. În timp ce Frank se apropia, i-a arătat plasa de pe bancheta din spate. Un pepene verde uriaş, doi ananaşi şi o papaya.

— Cum dracu' te-ai cărat singură cu toate astea? a pufnit Frank aşezându-se în spatele volanului. Vrei să ne plimbăm pe undeva? a întrebat – Eventual pe malul înnămolit de petrolul pe care l-a vărsat Saddam în Golf?

Louise a râs şi l-a îmbrăţişat. Frank a răsucit cheia şi au pornit.

— Vreau să mergem în deşert! i-a spus ea. Unde am văzut palmierii ăia ieri.

— Perfect!

Au luat-o spre sud, lăsând în urmă sondele de petrol care ardeau. În câteva minute au ieşit din oraş. Se lăsase frig, iar deşertul mirosea sărat. Undeva în faţă, departe, se vedea un foc de tabără.

— Cum a mers discuţia? a întrebat Louise.

— Nu prea am fost băiat mare, a râs Frank. Mai degrabă Marjorie s-a purtat ca o femeie matură. În orice caz, mult mai matură decât mine...

Louise a privit în jos, oarecum încurcată. Frank s-a uitat la ea – soarele care apunea în deşert răspândea un halou purpuriu în jurul părului ei negru.

— I-ai spus?... I-ai spus de noi doi?

— Ea mi-a spus mie de noi doi! a zis Frank şi a dat din cap.

— Cum adică? De unde ştia?

— Tipul ăla de la CNN! Ăla care ne-a filmat în ziua aia nenorocită când am crezut c-o să te împuşte nenorociţii ăia la Sedi Waffad...

Louise a făcut o mutră neînţelegătoare. Se încruntase şi îşi mişca buzele încet. Frank a zâmbit şi s-a aplecat asupra ei, sărutând-o pe obraz.

— Nu înţeleg, Frank! Ce legătură are ăla de la CNN?

— Reportajul ăla l-au văzut şi Marjorie şi Sidney. Ea bănuia că treburile nu merg prea strălucit în căsnicia noastră. A făcut nişte cercetări, şi a aflat de bârfa din spital. Pe urmă, a sunat-o şi Sid de la Seattle. A pus-o pe Marjorie pe jar. Mi-a intentat deja acţiune de divorţ...

— N-are cum, Frank! Câtă vreme nu eşti acolo...

— Oricum trebuia să divorţez, Louise. Iar acţiunea a intentat-o deja, îţi spun. L-a angajat chiar pe fostul meu avocat să-i reprezinte interesele...

Louise şi-a împreunat mâinile în spatele cefei şi s-a sprijinit pe speteaza scaunului.

— Doamne! O să pierzi o grămadă de bani, Frank!

— Să înţeleg că am devenit o persoană neinteresantă pentru tine? a întrebat-o.

— Nu fi prost! Nu fi prost, Frank!

— La chestia asta chiar că trebuie să fiu atent... a spus el în doi peri.

— La ce? a întrebat Louise.

— Trebuie să fiu atent zilele astea să nu fiu prost! — Frank a făcut o pauză o pauză, după care a continuat – Marjorie mi-a spus că Sidney e foarte nervos. Cică a luat un avion încoace... Cine ştie?! Te pomeneşti că acum umblă după noi prin port...

Elmer Matthews a tuşit încurcat. S-a aplecat peste birou şi a aprins ţigara lui Sidney. Cum dracu rezistă cu hainele astea groase aici? s-a întrebat, privind la costumul de lână englezească şi la paltonul interlocutorului său.

— Era frig la Seattle când aţi plecat? l-a întrebat.

— D-le Comandor! Am bătut tot drumul ăsta până aici. Ca să pun eu întrebări, nu ca să mi se pună întrebări...

— Nu sunteţi cam departe de zona în care aveţi voie să puneţi întrebări, d-le Mailer? Bănuiesc că nu aveţi

însărcinări speciale... Puterea dumneavoastră se limitează la oraşul Seattle. Atât.

Sidney a pufăit din trabucul oferit de Matthews şi a suflat fumul în sus.

— Sunt foarte curios cum ar reacţiona comandanţii dumneavoastră dacă ar afla cum se respectă regulamentul pe nava asta... E chiar un spital, sau e un bordel plutitor?

Elmer s-a înroşit la faţă.

— D-le procuror...

— Cât despre sticlele de alcool care zac prin toate cabinele...

— D-le procuror! „Florence Nighingale” s-a comportat minunat în timpul luptelor. A fost pe pagina întâi a ziarelor din toată America. Ce credeţi că puteţi să faceţi? Am avut o rată de salvare a cazurilor de 97%! Cea mai mare din toate războaiele de până acum!

— „Florence Nighingale”, da... Nimeni n-o să se ia de navă, bineînţeles! Dar nu-i deloc greu să tăvăleşti nişte indivizi prin faţa tribunalelor şi prin presă, d-le Comandor...

— Ce vreţi, d-le Mailer? a întrebat Elmer, plictisit.

— Unde sunt dr. Updike şi soţia mea? Asta e tot ce vreau să ştiu.

— Sunt în permisie. De unde vreţi să ştiu unde s-au dus?

— E bizar. Războiul s-a terminat, dar câte ceva mai ştiu şi eu despre regulamentele militare. Am făcut armata la Fort Bragg, înţelegeţi?

— Treceţi la subiect, d-le procuror! a simţit Elmer cum se înroşeşte.

— Ei bine... dacă se dă acum o alrmă, cum îi aduceţi pe Updike şi pe Mailer înapoi pe navă?

— Nu fiţi stupid, d-le procuror! Permisia e permisie!

— Şi o navă a Marinei e o navă a Marinei! Nu e un loc în care să-ţi dea rendez-vous tipi care n-au ce căuta în acelaşi pat! Chestia asta e intolerabilă! Pentru orice armată din lume! Vreţi să spuneţi că nu ştiaţi că Louise şi Frank nu sunt căsătoriţi?

Elmer a pus mâna pe telefon. Apoi s-a răzgândit şi l-a privit pe Mailer drept în ochi:

— Bineînţeles că ştiam că nu sunt căsătoriţi! Dar nu m-a interesat să văd ce fac în timpul lor liber! D-voastră ce dovezi aveţi că-şi petreceau nopţile împreună? Sunteţi procuror! Cunoaşteţi valoarea probelor materiale, nu?

— Vă daţi seama că n-am venit până aici cu mâna goală, d-le Comandor,

— Atunci, ce-ar fi să vă descurcaţi cu chestiile astea pe care ziceţi că le ţineţi în mână? N-am nicio obligaţie să vă răspund. Pentru mine, sunteţi o simplă persoană particulară...

— Mă gândeam că preferaţi să rămân o persoană particulară. Ca să nu facem valuri prea mari.

— Faceţi valuri cât de mari vreţi, d-le Mailer. Sunt navigator, sunt obişnuit cu valurile, oricât de mari. Până una-alta, ce-ar fi să părăsiţi nava pe care o comand? Şi asta

repede, înainte să chem poliţia militară să vă evacueze! Ai înţeles, soldat Mailer?

Elmer a rostit ultima întrebare aşa cum îl învăţase sergentul de instrucţie de la Baza Navală din Oakland, California. Sidney a îngheţat pentru un moment şi, instinctiv, s-a îndreptat în fotoliu. S-a relaxat apoi şi, pe cât a putut de calm, s-a ridicat.

— O să regretaţi toate figurile astea, d-le... d-le...

— Matthews. Elmer Matthews. Vreţi o carte de vizită?

— Nu, mulţumesc. Am o memorie foarte bună.

A strivit trabucul fumat pe jumătate în scrumiera de pe masa Comandorului. Apoi a ieşit.

— A fost aici dr. Mailer, a început Elmer. S-a întors spre Frank – Mi s-a părut foarte nervos, dr. Updike.

— Unde s-a dus?

— Dracu' ştie! La vreun hotel. Nu cred să aibă vreo însărcinare în zonă.

Louise a răsuflat adânc şi şi-a îngustat buzele, privind la Frank:

— Sid nu pleacă niciodată la drum fără să-şi ia măsuri de prevedere. Dacă n-are documente, trebuie să fie vreun prieten, vreun tip care îi datorează ceva, sau naiba ştie ce... E foarte precaut.

— În schimb, voi n-aţi fost deloc precauţi. Realitatea e că tipul poate să facă tămbălău... Se poate duce la comisia de onoare din Kuweit. Mă rog, pe ăia o să-i pufnească

râsul... Dar o să ţină cont de faptul că e procuror districtual, mai ales dacă le zice că o tipă din presă, adică nevastă-ta, a iniţiat deja o acţiune de divorţ. Băieţii ăştia din comisia de onoare înţeleg o grămadă de lucruri, numai că ţin la reputaţia lor de puritani ca la Dumnezeu. Fă orice, numai să nu se afle! Asta e deviza lor.

— Nu putem afla pe unde s-a dus d-l Mailer? a întrebat Frank.

— D-l Mailer?! a exclamat Elmer. Aşa îi zici tu?

— Păi cum?

— D-l Mailer ăsta, cum îi spui tu, e decis să te facă pulbere, Frank! Pentru tine, ăsta nu e domn! Pentru tine, Sid Mailer trebuie să fie un vierme pe care să-l striveşti – Louise s-a înroşit şi s-a uitat într-o parte – Scuzaţi-mă, doamnă, dar aşa ne exprimăm noi, în Marină!

— E-n regulă. Sid e un vierme pe care eu trebuie să-l strivesc. Unde e acum?

—Ia să vedem! A spus Elmer și a pus mâna pe telefon.

Capitolul nouăsprezece

Frank a oprit jeep-ul în faţa hotelului Al-Mudrah. S-a uitat mai întâi în spate. Celălalt jeep oprise la colţ şi stinsese farurile. Apoi a privit pe terasa hotelului. Sidney stătea singur la o masă şi bea o sticlă de Buddweisser. Era îmbrăcat tot în costumul cel gros, numai paltonul îl lăsase pe scaunul de lângă el.

— Eu zic să rămâi pe loc, Louise. N-are rost să vii şi tu. Cred că o să fie mai cooperant dacă nu te vede...

— Nu se poate, Frank! Vin cu tine. În definitiv, dacă în treaba asta există vreo vină, o avem amândoi, nu?

— Bine. Atunci, de ce ai fost de acord să vină şi băieţii de pe vapor? Ei n-au nicio vină, nu?

— Ăsta e un banc prost, Frank... s-a scuturat Louise.

Frank a râs şi s-a întors cu spatele la vântul care bătea dinspre mare. Şi-a aprins o ţigară şi a pornit spre terasă.

— Bun. La plecarea din Pasadena eram un tip care valoram vreo 28 de dolari minutul. La banii ăştia, ar trebui să ştiu să mă port, nu?

— Trebuie numai să fim foarte atenţi! Îţi spun! Sid e procuror, dar pentru el lucrurile ar trebuie să se petreacă la fel ca acum o sută de ani în Georgia... Vreau să spun că reacţionează ca un sudist cu orgoliul defazat...

— Chestia asta se cheamă psihogenie paranoidă, Louise! Cum naiba de te-ai căsătorit cu el, dacă ştiai de ce e în stare?

Louise a râs.

— Îţi place să te porţi ca în liceu, Frank? Din liceu n-am mai văzut vreun băiat să întrebe chestii din astea...

— Mmmm... da... hai să vedem ce poate fi rezolvat la modul matur!

Traversaseră deja şi au intrat pe terasă. S-au dus ţintă spre masa lui Sidney. Brusc, Sid i-a văzut şi a rămas cu paharul înţepenit deasupra mesei, dându-şi seama că se îndreptau spre el.

— Bună seara, d-le Mailer! a spus Frank, pe cât putea de politicos. Comandorul Elmer Matthews ne-a zis că ne căutaţi. Marjorie m-a sunat şi ea şi mi-a spus că sunteţi în drum spre Kuweit. Ştiu de ce aţi venit. Nu ştiu ce vreţi să faceţi, însă...

— Louise! a început Sid, ignorându-l pe Frank. Am venit să te iau acasă, sunt dispus să trec cu buretele peste toate, sunt dispus să opresc totul dacă vii înapoi...

— N-am să mai vin, Sid. Vreau să spun că nu mă întorc în State cu tine. Nu mai am cum.

— Louise! Nu-ţi forţez mâna! Bănuiesc cam ce se petrece în capul tău. Recunoştinţa faţă de maestrul tău, stressul războiului şi multe chestii din astea... Nu vreau decât să-mi promiţi că te vei mai gândi...

— N-am la ce să mă mai gândesc, Sid. Îmi pare rău. Anii ăştia pe care i-am petrecut împreună la Seattle, n-au fost decât timp... cum să spun... timp pierdut pentru mine. Ai fost drăguţ, te-ai comportat ireproşabil cu mine, într-un fel, pot spune chiar că a fost bine... Dar mi-a lipsit ceva, Sid! Ceva ce tu n-ai cum să-mi oferi...

— D-le Updike! dumneavoastră n-aveţi nimic de zis? a catadicsit Sid să-l privească pe Frank.

— Ce-aş putea să vă spun, d-le Mailer? Nici nu cred că e ceva de spus. În ce mă priveşte, lucrurile au luat-o – pe un făgaş ireversibil. Marjorie a introdus deja acţiunea de divorţ. Şi, dacă n-o făcea ea, o făceam eu... Nu mai e nimic de remediat, d-le Mailer, înţelegeţi?

— Ireversibil! Iremediabil! a scrâşnit Mailer şi s-a îndreptat brusc pe scaun. Voi doi aţi tot folosit cuvintele astea! Voi doi aţi fost tot timpul împreună... Chiar şi când vă despărţeau sute de mile...

— Deveniţi patetic, d-le Mailer! a spus Frank. Putem să ne aşezăm şi să discutăm ca nişte oameni civilizaţi?

— Civilizaţi? Tu-mi spui despre civilizaţie? Tu, care ţi-ai băgat nevasta în mormânt, care te-ai folosit de Marjorie cât ai avut chef, care te-ai culcat cu Louise pentru că?...

— Toate astea sunt greşelile mele, d-le Mailer. Dacă e să plătesc pentru ele, eu sunt cel care o încasez.

— Nu te baza pe asta! Vă asigur pe amândoi că Louise n-o să mai practice în Seattle câte zile oi avea!

Frank a respirat adânc şi a făcut semn chelnerului.

— Încă două sticle de bere, te rog!

— Există şi alte oraşe. Nu numai Seattle, a spus Louise. Pot practica şi în alte părţi...

— Probabil... dar am prieteni peste tot. Te voi urmări, oriunde te-ai duce, Louise! Bagă-ţi minţile în cap şi vino acasă! Acum!

Louise a aplecat capul într-o parte şi a strâns pleoapele:

— Nu, Sid. Am cedat atunci, cu copilul. De data asta n-am să mai cedez. Plec cu Frank.

— Frank. Da. Sunt curios unde o sa vă duceţi. Marjorie o să-i radă peste jumătate din avere. Am vorbit cu Schuitten înainte să plec. Şi el, şi eu, cunoaştem bine legile. Putem să te lăsăm fără o lescaie, Frank!

— Un chirurg câştigă oricând, oriunde, d-le Mailer. O să am o perioada mai grea. Asta-i tot. În rest, nu mă interesează.

— Şi cariera universitară? Ce-o să te faci, Frank, când o să te trezeşti că toate comisiile îţi trântesc uşa în nas?

Frank s-a scărpinat după ceafă. Se uita încurcat de la Louise la Sid. Ce naiba? Tipul ăsta trăia chiar înaintea

Războiului de Secesiune? Ce-şi imagina el? — Ah, da! Își imagina o casă albă, cu coloane înalte de marmură, sclavi negri care să muncească fără griji şi neveste care să schimbe reţete de dulceaţă când se întâlneau la un ceai.

— Nu mă interesează cariera universitară, d-le Mailer!

Au tăcut toţi trei. Sidney începuse să clipească mai des.

— După voi, totul e permis, nu? a întrebat el într-un târziu.

— Nu chiar totul, a spus Frank. Eu unul zic că dacă ceva îți place şi nu-i face rău altcuiva, poţi să-l faci...

— Eşti un tâmpit. Frank! Îmi faci mie rău, lui Marjorie, și Louisei... Îi ştiu eu pe ăştia ca tine... Încrezuţi. Credeţi că vi se cuvine totul...

— Nu generalizaţi experienţa dumneavoastră, d-le Mailer. Ceea ce e bine pentru dumneavoastră, e rău pentru Louise şi pentru mine. Ceea ce e bine pentru noi doi, e rău pentru dumneavoastră. Pe Marjorie n-o mai pun la socoteală. Ea o să-şi scoată pârleala cu vârf şi îndesat. O să poată trăi din banii mei până la moarte fără să ridice un pai...

— Louise! Tu nu spui nimic?

— Ce să mai spun? Am spus ce-am avut de spus!

— Să-ţi mai explic o dată...

— Nu mai aveţi ce să explicaţi, d-le Mailer. E prea mult calcul în tot ce spuneţi. Louise şi cu mine ne iubim, asta e tot. Despre ce vreţi să mai discutaţi?

Sidney s-a mişcat brusc spre paltonul aşezat neglijent pe scaunul alăturat. Până să apuce Frank sau Louise să

reacţioneze, scosese un Smith&Wesson din buzunar. I-a tras piedica, pregătindu-se să tragă, când, o voce s-a auzit din spatele lui:

— În locul dumneavoastră, n-aş trage, d-le procuror!

Sid s-a răsucit, cu mutra schimonosită de furie. În faţa lui se afla Elmer Matthews. Era însoţit de doi ofiţeri superiori din Marină şi de un tip în civil.

— Domnii sunt de la Poliţia Militară! Puneţi arma jos, d-le Mailer. Fără mişcări bruşte!

Sid a rămas fără grai. S-a întors iar către Louise şi Frank.

— Nu face vreo prostie, Sid! Te rog! — Louise îl privea cu ochii înlăcrimaţi. S-a apropiat de el, încet – Înţelege, Sid! Pur şi simplu noi doi nu avem cum să mai funcţionăm! Mă pricepi?

Mailer tremura tot. Ar fi vrut să descarce încărcătorul în Frank, în Louise, în Elmer, în toată lumea care, strânsă de gălăgie, se adunase în jur. Dar armele celor de la Poliţia Militară l-ar fi ciuruit înainte să poată schiţa vreun gest. A aşezat arma pe masă.

— Nici nu ştii cât de mult ai să regreţi asta, Louise! Și nu vorbesc de cariera ta, sau a lui! Dar, uite-te la el? E un tip care nu poartă noroc!

Poliţiştii s-au apropiat de Sidney şi l-au apucat de braţe.

— Sper că nu e nevoie de cătuşe, d-le Mailer.

— Nu-i nevoie de nimic! Mergem? Nu suport aglomeraţia asta! a făcut el un gest de jur împrejur.

— Mergem! a spus unul dintre ofiţeri.

Ninsese la Aspen. Zăpada proaspătă strălucea sub soarele de aprilie. Elicopterul a oprit exact deasupra piscului St. Muir. Frank s-a uitat la Louise.

— Ai curaj să faci călătoria asta cu mine? i-a arătat el valea abruptă.

— Bineînţeles! a râs ea.

— Joe! a strigat Frank în interfon. Coborâm aici!

Trapa elicopterului s-a deschis, iar pilotul a redus turaţia elicelor, apropiind aparatul de pârtie, făcând să spulbere zăpada.

— E adevărat ce scrie în ziar, Frank? Că n-ai rămas decât cu casa asta de-aici? a întrebat pilotul.

— Ce te interesează, Joe? Te plătesc? Îţi sunt dator?

— N-nu... nu, Frank! Eram doar curios...

— Marjorie! Nevastă-mea a câştigat procesul, trebuie să fii foarte atent când îţi alegi nevasta, Joe!

Cei doi şi-au dat drumul prin trapă şi au început să alunece pe zăpada ca o pudră, stârnind jerbe de omăt. Joe a ridicat elicopterul şi a încercat să-şi dea seama unde vroiau să se ducă. Trebuia să-i aştepte ca să-i urce din nou, iar lui Frank nu-i plăcea să piardă timpul la ski. D-aia îl plătea pe Joe. Ca să-l aştepte mereu la baza pârtiei, fără să mai fie nevoie să-l cheme prin talkie-walkie.

Şi, aşa cum spusese Frank, Joe nu fusese niciodată nemulţumit de plată.

— Să fii atent când îţi alegi nevasta... a spus Joe cu voce tare, coborând spre Sonoma. Oare s-a gândit bine când a ales-o pe Louise, asta?